

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Halakhot ketanot

Ḥagiz, Ya'aqov Ben Shemu'el

לאומש ןב בקעי, זיגח

Poh Ṳinizi'ah, 464 [1703 oder 1704]

ײטײגל ןירטנוק

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9379

רבנן ותו דהבא הוה כדדיון ממש כמ"ס וכראה דלא אמרה
הרב אלח ע"ד בתור הרע במעוטו וכחא ליה למעבא
איסורא זוטא ולא רבא דהוינו כספא איסור תחומין
דהוינו זב מיל דהוה מדאורייתא :

שיח שארו

לי למה כתמת דברוך באיזה
מקום : תשובה ויותר שהיה
קהלת חכם עוד לימד רעת את העם : **אמר** המכ"ח
הרואה יראה שבתשובה סתם יותר את דבריו ואני
אשרם מה ששמע' משמו שהיה או' שובן האו קרא בההוא
דרבי מאיר ללא פסקו הלכה במותו משום שלא ירדו
חכמים לסקוף דעתו זהו שאומר ויותר שהיה קהלת חכם
לא מפני זה שהיה חכם ביותר תעלה על דעתך שאין
הלכה כמותו מפני שלא ירדו לסקוף דעתו אלא עוד לימד
דעת את העם והיה אומר מלתא בטעמא בדי שיבינו
העם ואין וחיקר תיקון משלם הרבה דהוינו שעשה
מאזנים לתורה ולמד ותקן ערובין וכן כל כיוצא בזה
אלו דבריו זל ומרוב ענוותנותו סתם כאן דבריו כי כל
חכם לב יסביל וידע דבחמלת ה' עליו ובהיותו סוקד
על לימודו וזמם ולילה הוה נהירין ליה שבילי דתלמודא
כשבילי דכהרדעא ושמעתי עליו דקרא ושנה התלמוד
בבלי ש"ס עשרה פעמים ולבן כל דבריו באו בשאלותיו
ותשובתיו בדקדוק הלשון כח ומתקן בתכלית הקיצור
כדרך הגדולים אשר בהעמיק עליהם העיון תמצאם על
קו הדיון והיושר אין בהם נפתל ועקש כי דבריו צדקו
יחד אחר השקפה בעין החמלה הי"ת ברחמיו וזכני
להיות היכולת בירי לאחוז מעשה אבותי בידו להיות
כמוסו שקד על התורה ועל העבודה לשמרו ולשמרה בתאוותו
וחפזי אביר

שטיו לספירת

דברים הוא דאחא ים
ספירטו סורבה בדברים
מענינו על גט וטעות הוא בודס אלא הכונה דלאו
דווקא ספר כריתת אלא כל שהוא מעטן כריתות כגון
ברושין פטורין תרובית הכל אחר :

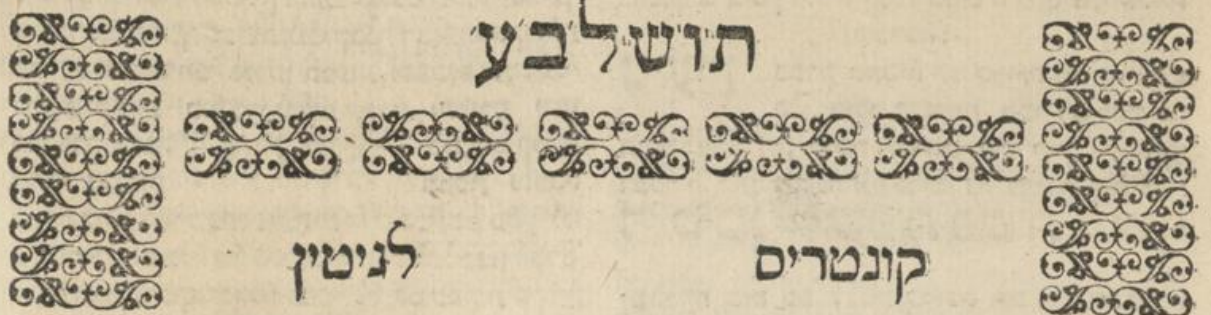
שיין

שאלת מה ענין רואין את הנשמע : תשובה
היה לך ללכת אחר הבחורים ללקט מן
הפסקים וכתבים אבל אפשר שלא ליקטום וזה דעתי
בקיבור שניתנה כח הראיה לאוזן והכי דיוק מה ראתה
אזן אזן ששמעה ואל תקמה שמי שאמר לעין שתשמע
יאמר לאוזן שתראה שהחושים מוצאם ממקום אחר
גם אמרו רואין את הנשמע וה"לל שומעין את
הכראה :

שיין נשאר

הרד"בז א"ס היה בא בדרך
והוצרכו ללכת בשבת איזה
עדיף להלך ברגל או לרכוב על הגמלים : והשיב דיותר
טוב לילך ברגליו מלרכוב על הבהמה דאיכא תרי
איסורי איסור בהמה ואיסור תחומין ע"כ וכראה שא"ס
היו גמלים שגבוהים עשרה היה מותר אלא שהרב הכ"ז
הביא משם הר"בש דלא חילקו בין בהמה לבהמה מ"מ
א"ס משער בהליכה ברגליו יש להתיר לו דבמקום צער
לא גזרו : **אמר** המכ"ח דאיתי למהר"קם שכתב
ז"ל כתב הרד"בז בסודע שמוכרח לזאת חוץ לתחום
לילך ברגליו יש להתיר להערים וליטן תוך המוח"רה
והבנים וטומוה על הגמל עכ"ל ול"עדי קולא גדולה היא
זו דהא מוכרח להשען ע"ג צדדי הגמל כנודע וצדדיו
איסור ועיון כי' ס"ה ס"ח בדיון הקרון מ"ס בעל המפה
ואפי' את' ל' דלא שויך שמא יחתך זמורה והאי לא פלוג

תושלבע

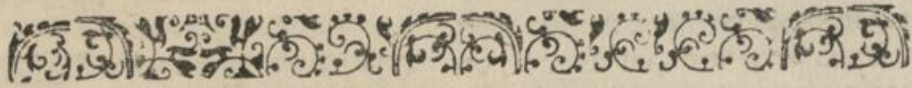

לגיטין

קונטרס

אמר המניח ידעתי ערכי עלי שאינו בקי לא הבין ולא כדאי להטפל עצמי אפילו בסאר רובי אסור
ויותר וכ"ס ב"יב גטין וקדושין החמירי טובא ובבן חוכך וראי היותי לכתוב ולסדר דבר
קטון או גדול דשייך בענין זה מאחר דלאו בר סמכא אכא בשבילי דיתר דעה והחכמה רמה ונעלמה מאין תמצא
הדברים עתיקין עמוק עמוק מו ימצאם ואף לעצמי בשלי אינו רשאי כ"ס לסדר לא חרום כי ירא אכני סן ועלחו
בעולתה ויהיה קצת ממעכילי עמונו אשר מחזיקים עצמם למורי הוראות כאשר ירא ו את הדבר חקוק בעט ברזל
ועופרת להורות ולעשות כמוהו ו' תכא תקלה מתחת ידו **אבן** כאשר בוונתי רכ' ויה' לשמים לזכות את הדברים
בדברים אשר יש בהם זכות לא אחוש למעוטה רמעות
אשר יראת ה' על פניהם ולבין הם בעומקא דהלכתא ודיכא המה יגיטו יראו הדברים בהויתן ולא יקמכו אחזקת
הרפס

הרפוס וכדו להציל עצמי מכל ספק ראשונה ראיתי לקרב אל הקונטרס הזה מה שמצאתי סמוך וכראה בספר השמות שחיבר הרב המובהק כמ"הר שמחה הכהן אל מכתובת יד א"ה אל ומ"ה מ"ז אל בסימניו ובמכרוו ונאב קצת מהלקט אשר לקטתי ואספתי בעומרי טופסי הגטין והשמות שמצאתי מכתובת כמה אפלו רב רבי לזכרון בין עיני אשר על כל דבר ודבר ארסו' עס בעליו עמו והדבר אשר תמני ומאתי יבא כדר ולסון כתיבתו אס יהיה הדבר ארוך אכתוב במכתבי אחר המכ"ח או הל סון יוכיח עליו ודבר הקטן ארסוס סני חסאי עבולה אחת משה ואחת משה כזה () ובאופן הזה המעיין בעיניו וראה ויבין ועמיק שאלה בכל הדבר והפס ההוא כיד ה' הטובה עליו להעמיד על ריון תורת אמת ולא יסמוך עלי כלל ועיקר וען אכי מודיע לרבים כי אין הכרעתי וסיקול דעת קטן כמיוני כדאי להכריע וסימפך ארס אחריהם ונפרט כי לא למעשה כתכוונתי בהעתקת שמות אלו שידע אכי בעצמי שאיני ראוי לכך ולפי השעה סכזמכו לפני העתקתים כאשר מצאתים להיותם לפני כמפתח קטן אס באולי תכני העס על ידי פנאי למנות הפרק ההוא כפי הסכמת רבותינו הסופקים הלא בספרתם ספיר גזרתם להלכה ולמעשה הוא ברחמי ויתברך וימור בעדי מאווי לבבי בעבודתו :

א' אמר יעקב האני

כמה מן הסינויים אכי רואה בשמות אלו בענין אותיות **יהו"א** שהם אותיות המשך תראה מ"ס בסס גאמילה ובסס גלוייה שסס גאמילה כותבין באלף וסס גלוייה בלא אלף וכן הרבה כיוצא בזה בכמו אלה האותיות סינויון עד אין חקר וידוע כפי דקדוק לסוננו שאותיות יהו"א הם כמו המסוסות שמולכין את הספינה בה' כן הם אותיות יהו"א ובלעדס אי אפשר לקרות קריאה כסדרן ד"מ אס תמצא שמר מי הגיד לך שאין קריאתו שומר או סימר שמור וא"כ כדי לקרות כתקנו היה ראוי ליכתב שאמר והיה מחמת הבורא י'ת לקצר לשון הקודס והתקין את הקולות באופן שאס יש לך לומר תשמר אין כריך לנקוד תישמר אלא התיו בחירק והמס בחולם ובזה יבא לך הדבור ולא תאריך בכתוב ולולי קבלת רבותינו בקריאת הס"ת כמה היה יוצא לנו מן הטעות והסבוס ומה שלא ניתן בנקודות הוא כדי לרדוס מקרא ומכורת וכמו שרסו בחגיגה **יראה יראה** ובזבחים קרנות קרכת בסוכות : בסכת והרבה כיוצא בהם ולסאר כוונה אלהית וא"כ בכתבו שאין לנו כקודות כל סס שלא בא בכתובים וכבר לכל כגון אברה וטרה וצחק ורבקה וכוצא בהם לא הם כשמות סקורין בני ארס יש לכתוב אותיות המשך ולרידן שאנו מבני ססדר האלף אחר האות במקוס קמץ או פתח כמו גאמילה והוור במקו' חירק כמו גאמילה ריקה וכיוצא בהם או במקוס סגול וכירי כמו פירלה אלא טיס להס בקבלה כאן צירוסלסת' וסשמות המוריסקים אין כותבין האלף במקוס קמץ וגס סיוס השמות בהא כמו סעדה :

כיון דאמר ערו מכורה כרתי לא ידעי בהו מנייהו קח מיגרסא אביו אמר אפי' תימא ר' אלעזר אימא רבעי ר' אלעזר כתיבה לשמה כתיבה לשמה מיבעי פירסי מאן תנא דקתני דאיכא תקנתא בנותן פניהם לוו וסניהם לזו • דלא כר"א אלא כר"מ הילכך כל א' מהם מתגרסת בשלה שהרי בא לידה ועדים חתומים בו ול"מ כיון דלא בעי מסירה ספיר דמי דהא כל גיטון כמי משחתמו העדים אינן יורעין למי ונתן: הא לא ידעי ערו מכורה בהו מנייהו מיגרסא ואין זו כתיבה לשמה מבוררת ור' אלעזר כיון דחתומה לשמה לא בעי על כרתך לכמה דכתי' בקרא אכתוב ונתן קאי עכ"ל : כמצא דלפי המכנה דלשמה קאי אכתיבה לרא כי הוכי דבעי ר"מ ברורה בחתומה כך בער"א ברורה בשעת כתיבה לאסוקי ב' גיטון דלא איתברר בשום א' מהם בהו מנייהו מיגרסא :

ג' עיין

בפרק המבוא תנן הרי זה גיטון והניור שלי אינה מגרסת בעי רב פפא בין שוטה לשוטה ובין תובה לתובה מהו תיקו ותפוק לי דכפר א' אמר רחמנא ולא פניס לא צריכא רמעורה :

ד' סימן הגט שפת פשת תשף

יש לרמוז בזה ספ"ת לשון עריכה וחבר וכמו ערכה שלחנה וכן שופת הקדירה לשון בקדירה שבטל בה חביו כלומר ערכת לי שלחן ונתחברת לי אבל פס"ת לשון ואס פשה תפשה המכסחת : לכן תש"ף ממקומך כמו בוקא דאטמא דשף מדוכתה :

ה' מעשה

בא לירדנו פה ירוסלס תו' בב איס **אברהים בן סלימאן** מן המוכתערים

ואשתו **סעדה** בת אהרן ונסתקמו במס אביו כי מנינו בכתבים קולומאן

סו' לימאן ב"ו ואח"כ נתברר אלנו כי בלסון

תוגרמא כך קורין ב"ו ומרביטין
ב"ו כאלו כתוב ב' ב' יודין סולוימאן אבל בלסון ערבי
קורין הס' מ"ך בס' וא' והלמ"ד בחורק והכבמו לכתוב כן
סלוימאן כי רוב עמי הארצות האלו ערבים: אמר המכ"ח
בס' כן ראיתי בהיותי ברסוד דעל כהר כולוס מותבה
בבית דינו של הרב המובהק כמח' ר' דוד ברסון מר"ו
ס'ך נכתב סלוימאן חסר ואו: גם ראיתי
סעדאן דמתקרי סעייד בן
חביב המכונה **כאמים: סול בת**

חיאל הבהן העומדת וכ"ו:

ד' ובס' האס' המזכרת היה לנו ספק כי בין
המוריקוס קורין אותה בערה שפירשו עשירה
ובין הספרדים היו קורין אותה ריקא והנערה נתגדלה
בין אלו ואלו ולא היה אפשר לברר אי פורתא קרו לה
ריקא וריבא ערה או להפך כמעט שוים הספרדים
והמוסתערבים והיו רובין לכתוב סכו גיטין:

ה' ודנת? לומר סכין שהאס' האת' ובעלה הס'
מוריקוס ואלו היה להם קהל בפני
עכמס וראי שהרב המסדר שלהם היה כותב ערה
כי כך שמה בערבי וכדי לחוש לפס' ריקא היה כותב
דמתקריא ריקא ככך דינוה וכן ככתב:

ו' וגדולה מו' מהרב של האשכנזים
שבבאן אע"פ שהם מיעוטא

דמיעוטא כותבים גיטיהן כפי מנהגם דלדיקן וראי היו
פכולין ולא מוחו בידם הכמוס כגון פירלא סכותבין
פערלא וכיוצא בזה: **אמר** המכ"ח ראיתי להרב
המובהק כמח' רמ' חביב כר"ו שחיה עושה מעשה
בגיטוי האשכנזים כפי מנהג הספרדים והיה כותב טעם
לדבריו דמאחר שלענין המס' והטרפיות האשכנזים נגדריס
הס' אחר הספרדים להיותם מועטים הכי נמי לענין
גיטין אלו דבריו יזכר לטובה ולא תקשה לך אמה שכתב
ח"א ז' כי דוק ותשכח האלו ואלו דבריו אלהים חיים
ושאני סס פירלא שהוא עיקר הגט: ועוד יש לחלק בין
כשהרב המסדר את הגט הוא בפרדי כמו הרב' חביב
כדיך לכתוב כמנהג הספרדים דכיון שבאו לפניו
להתגרס קטבו דעתם עליו וקבלוהו עליהם שיעשה להם
גט אשר ייטב בעיניו ומה שכתב ח"א ז' דוק בדבריו
שהמסדר היה רב אשכנזים כמו המתגרסים שאז אין
ספק שאכלו שלא יהיו רבי' כדיך שכתוב להם כמנהגן
ובפרט שיש להם קהל מיוחד ועיין בספרי הפוסקים כי
המכא זכר וראיה לדבריו אלה:

ז' אח"כ

באנו לידי הקוה כי הגט היה הולך
ע"י שליח לעזה וכפסולמין גט למקום
אחר כותבין כולם כמו מוסף שאר גיטין ואכס' לא ימחא
בירכי מן וימחא דין ולעלם ואמרנו שיותר טוב היה לכתוב
נאשם לא ימחא בירכי מן שמי מכו מטא גיטא דנא
לידוכי ולעלם דבשלמא כפכותן בומוו סייך למימר מן
וימחא דין אבל כשהולך למרהקים הוא אינה מתגרסת
אלא משכתנולה הסליח ומאז לא ימחא איכס' בידה אבל
עד שלא תגיע גט לידה אס' ידעה האשם לעבור על
החרס ויכול למחות: **אמר** המכ"ח עיין בהלכות
קטנות ח"א ס' ל"ב:

ח' ורצו

לומר דכיון דמכה שמתגרמין עליו סלא
יבטל הגט הוי כאלו מעבסין איכוס לא
ימחא בידה:

ט' וזה

ליתא תרא דבעינן כפר כורתה ואין
דבר אחר כורתה והגעת הגט לידה הוא
יגרוס טעום איש לא ימחא מעמו ולא מחמת החרס:
י' ועוד שאם אתה אומר כן כמחא הגט מעושה
שמחמת החרס לא ימחה בידה והרי
הוא מוכרח במעשיו ואנו מתדיין לו כל כדרר וסבועה
קודם שיכתוב הגט כדי שלא יהיה באיכוס:

יא' א

ענה לעולם קשה הויך מהרמיון עליו
סלא יבטל הגט והשליח כמחא סבעת
נתינתו לאשה הבעל איכוס הוא מחמת החרס דאנו אס'
ובטלו ואח"כ איכוסו ליתן מי לא הוי מבטל אלא פיס'
לומר דלעולם אס' איכוסו אחר בבטלו ליתן דהוא גט
מעושה בסביל ברוק וכפר שהרי הוא עובר על תקנת
ר"ב שאין לבטל מפני תיקון העולם ואס' איכוסו אחר
הביטול ליתן והיה כפר ה"כ אפילו יהיה איכוס מחמת
החרס אין בכך כלום ודוק וכו' ע':

י"ב הנימר

יש לה' ג' הבמות במבטא יש
כמו ג' ויא: ויש כמו כרנ"א:
והשאר כמשמעה ובלסון איטאליא בותבין לעשות מבטא
ג' ויא ג' ומל ומר בראש ג' ויא בלא רשי: וכרנ"א יכתבו
חארהקיא: קובר או' זוכר: ויש מקומות בהם סקרין
היוד כשהוא גבושה וכשהוא באמצע תיבה כמו הסרת
ג' ויא ולכן אומרים דנחאל מהצדי תחת היוד כאלו בכתוב

דני"א

יג' עיין

מענין
שמריה דף ס"ח (מס' השמות) בסיומן קב"ט
מביא ב' משס רשב"א אס' לא כתב אלא בן פלוני ובת
פלומי: ובס' קב"ב ענין סני גיטין:

יד במהדחש

מסום אכתתי וארוסתי וקשה
לי דאפשר היה לכתוב דהוית לקוחתי מקדמת דנא
והיה משמע' מניהם: **עיין** בהל' ב"ב שסינו במקום
לאתקבא

לא תפגמנה בארץ להתקבא בהא ולא התקינו לאוסשו
 ובתחילה מכבודו לאכסונו הוא שכחה: **אמר** המנח
 איתא במהרש"ם דיש מי שהורה לתת הגט במקו' סכריך
 נקודה בתחלה שלא בנקודה ואח"כ לפנים הנקודה ולתתו
 פעם אחרת ושמופן זה היה יותר הבין מלכתוב שני
 גיטין: וקשה על זה דאם איתא דכריך נקודה הרי
 חתימת העדים בלא נקודה ולמ"ד ערו חתימה
 כדתי' הא לא חתמו על הנקודה וכמעט נראה בהוראה
 זו ב"ה שלא בכיוון ושמתני משם הרב מהר"ר עזריאל
 ישראל דאז אומר ה"א שבתחלה ותכוונו בלא נקודה
 ובלא חתימת עדים אליבא דמ"ד ערו מסירה כרתי
 ואח"כ ישימו הנקודה ויחתמו העדים ויכתן פעם אחרת
 אליבא דמ"ד ערו חתימה הם דכרתי עכ"ד: **ועדיין**
 יש לבעל דין לחלוק דאם איתא דאינו כריך
 נקודה הרי אליבא דמ"ד ע"ח כרתי כדקיימא לן הרי
 חתימה העדים ב"ה על הנקודה: לכן נראה דאז אומר
 ה"א וכתבו שני גיטין ויתנו האחד בלא נקודה ובלא
 חתימת העדים כמ"ד ערו מסירה ואח"כ ישימו בזה
 הנקודה ויחתמו העדים ויכתן פעם אחרת כמ"ד ערו
 חתימה: ואח"כ הגט השני ויחתמו בו בלא נקודה ויכתן
 דאם איתא דאינו כריך נקודה הא איכא ערו חתימה
 שלא בנקודה וזוהי חתי ספיר מאז דאיתא במהרש"ם
 שכוונתו היא שיתר טוב אופן זה שאמרנו עליו בסדר
 עשויים ונתינתם מלכתוב שני גיטין ח' בנקודה וח'
 שלא בנקודה ולתתם יחד בבת אחת בעדי חתימה כי
 באופן הזה סביר לנו אולי להו' כלהו כפקי דברירה ואם
 כריך נקודה הרי אינו כותבים בפני ערו מסירה וחתימה
 ואם אינו כריך הרי כבר כתן הסני בעדי חתימה ובפני
 ערו מסירה הגט הראשון ודוק כי ייטב לך:

טו אמרתי בשם מורכב משני שמות כמו **אורו ליהו ואורו**

יורה עיין מ"ט שם סדרך
 לפעמים שקורין ע"ט שני בתי אבות כמו באוטלואכו
 שקורין דרך משל אברהם רפאל א' ע"ט אבי אביו וא'
 ע"ט אבי אמו וכן אם קורין אורו ד"מ ע"ט אם אביה
 וט"ט וורה ע"ט אם אמה טיט לכתוב בפירוד אבל אם
 מתחילה נקראת בעריסה אורוורה נראה טיט לכתוב
 הכל בח' וכן בוינונידא כי אינו במצוי להיות ב' שמות:
אמר המנח"ה מה שכתב עיין מ"ט שם זהו מה עמ"כ
 בגיליון ספר השמו' דף ע"ב על שם אורולוודו אל שמעתי
 שם זה בערבי קורין **דדב"י** ואין נראה כן אלא
 דהבוי"ל ממהבב:

אורו ויורה
 אשה ח' היה ש"ה אורו וטיכו שמה
 מומת חולי וירא וחזרו לקרועה אורוורה וכשתקע שם
 ראשון לבדו לגמרי והרבה יש ששמותיהן מתחילה כן
 הוא:

יו רחמים הכן בן אהרן בא לגרש אשתו

עלייה דמתקריא לאה בת
 מורסקוט **למדת**
 מדרכו ושמהם

לכתוב עלייה עיין למ"ד ב' יודין וה"א
 לבסוף משם גלויה שהביא המחבר במס' ספר מובהק

יו ואמה אמרה שבעת הלידה קראו אותה

לאה אבל המוסת ערבי והאורישקוט
 משם והלאה קראו אותה עלייה וש"בן הספרדים קורין
 אותה לאה ואמרתי שזה רומה למען שכתבו לעיל
 בסעיף ה' במס' כעדה וריקא דיש לעשות עיקר מאכסו
 משפחתם כי הם הרוב שמתגדלים ביניהם והיו דומים
 דרובא מרים ושורתא שרה דהשולח: וכיוצא בזה כתב
 מוהר"ו קארולל פ"י קב"ט דף קס"ב ע"א גבי חיים
 שקורין בייבאכטו וכן שמה שקורין אליגריאה שכותבין
 בייבנט דמתקרי חיים כשהמיעוט קורין חיים:

יח ובתשובות מהר"א ק' חיים אל כתב

פ"י לו' גבי גט שבא
 מברוכא לקוטנטוכא שכתבו עם ארוננו ובקוטנטוכא
 אין כותבין אלא ביוז' ח' לבסוף ארנו כענהב בני
 רומאכיא ולאו ע"ש אכל בני דומאכיא אשר בקוטנט'
 אינו נקרא כן מ"מ כיון שהאשה מבנות ספרדי ונותן
 לה אכל הספרדים הוא ליה במקום כתיבה ונתינה
 יחד וכ"ז שאין הספרדים לכתוב האותיות הנרבות לא
 בשני יודין כל שאינו כותב בשני יודין לא תקרא האות
 דגושה ואיכא שניו לדריהן ויש לחוש לקריאתם יותר
 כיון דהו' להאי מילתא כתיבה ונתינה יחד ואדרבא
 אין לכתוב אלא בשני יודין עכ"ל:

יט מדבריו למרנו שיש לנו להתנהג בגט

בפי המתגרשים ומשפחתם
 ובכאן בירושלם תו' המגרש והמתגרשת הם מורישקוט
 ורוב בני העיר ג"כ מורישקוט וגם הם עיקר העיר
 קודם בא הספרדים לכאן ולסוף בני העיר ערבי בלשון
 הגוים כי גס הספרדים כרוכים לכך ח' כ' פשיטא דסם
 הערבי **עלייה** הוא עיקר ויש להקדימו וח' הכ
 דמתקרי' לאה לחוש למיעוטא:

כ' ואין למר דכיון דבעת הלידה נקראת במס'

לאה יש לחוש להקדימו דהא הבאתי
 לעיל בשם מוהר"ק דלא חייסין להכי בשם חיים
 שנקרא כן בתחילה ואח"כ בייבאכטו וכן שמה ואח"כ
 אליגריאה שכותבים שם המורגל יותר בתחילה:

כ"א וכן יש ללמוד מתם בה ל"ג לרב הכ"ל

הראה אותה לי חתני החכם השלם
 כמהרמ"ן חביב נר"ו בשם שבתו שכנסתא נסתנה
 שמה מפי הבעל בשם שבתא ולא ידע הרב הכ"ל איזהו
 עיקר להקדימו ואחריו טפל ומאחר שהרבר היה שקול
 לפניו ולא זכר כי הוא וס' הלידה והי"ל להכריע לכתוב
 ט"ט תו

סבתו מאחר שהוא פס הלירה וכ"ס בכ"ד שכל עמה ומולדתה קורין עליוה שיש להקרימו לשם לאה ואין לחום לשם הלירה : ובתשובה ל"ה בשם בלי הרגיל בארצות היושבעאלים ושם מילתם פס אחר כתב ז"ל כראה ודאי סכריך לכתוב סני השמות גם יחד דבשם המילה לבדו לא קני כיון שנקרא בפיו הכל בשם בלי גם בשם באלו לבדו לא סני כיון שיש לו פס אחר שנקרא בעת המילה וכותב פס המילה עיקר ושם בליטעל ששם המילה עיקר כיון שידוע שיש לו פס המילה אע"פ שנקרא בשם באלו עכ"ל :

ב"ב מהנראה

ע"ש לחלק בזה לשם סבתו שכתב לעיל דבשם באלו כ"ע ודעי שהנקראים כיום להם פס אחר במילה ולכך יש להקדים פס המילה והוא שכתב כיון שידוע שיש לו פס המילה ע"כ ונראה דשם באלו הוא כמו גוליוני או קומפראדו כי הכל יודעים שצריך שיהיה להם פס המילה משפוטם בפרקום אבל בשמות הנשים המומע לא מוקי אדעתיה שהיה לה פס אחר בשעת הלירה ואפ"י היה לה לא חשביון שהיה לה פס והאשה אין לה אלא מקומה ושעתה ויש להן מיכין ממיוכין פוכין משמות שאין מכניס אותם לבני אדם ולכן בהיה דרובא מריס לא חשו לשם הלירה אלא אי רובא מריס ופורתא פרה כותבין מריס וכל פס : ושם פמה פמה בשעת לירה : ובתפול למחר יקו כ"ע שורט פו"י ש פונא ממה שכתבתי בשם באלו : וע"י כספרי השמות בשם פערלא דכל מהמגרס והמתגרסת היו רומאנוטיס הבס דשמותם לועזים נכתבו פהא לבסוף ע"ד הרומאנוטיס וכל מהמגרס והמתגרסת היו ספרדים הבס משמותם שמות רומאנוטיס ת"מ נכתבו באלף לבסוף ע"ד הספרדים : וע"י במהאכ"ח סו"י פ"ד נראה דהכי ס"ל והגס פמה"ט כתב שיש להלך אחר טבע הלשון וכ"ע ונראה דדוקא בטבע הדיבור ס"ל למחר"ט שיש להלך אחריו דאם משכה משמע שינוי הפס אבל להחיות הפס המורגל בין ספרדים או מוריסקוס מורה דאוליכין בתר המגרס והמתגרסת :

וע"י

בשם כימולא מה שהעתיק המחבר דברי מוהרי"ט על פי' ס' פ"ד למחר"ט כח דמה שהולך בין הספרדים והרומאנוטיס בכתובת סטרות קאמר ולא בבט דלעולם בשו לכתוב לכ"ע כפי מדות ושורט הלשון וב' ותימא איך פירש כזה על הר"ח כח והתשובה מורה להסך דעל עסקי גט קאמר ועוד דאם כדבריו נמצא הר"ח כח פותח עצמו מתשובה זו לתשובה שכתבתי לעיל מסו"י ל"ו בשם אריוני דכיון שהמתגרסת כסרדית ומתן בין הספרדים צריך לכתוב ב"ב וידון לבסוף אע"פ שמשפטו בידו א' בטבע היוכו כי משם

נגזר ודברי מוהרי"ט ז"ע : (**ובריש** פס פערלא הבוא משם רש"ל מאס פס העריכה מרגלית וקורין אותה פירלא כותבין מרגלית דמתקריא פירלא ואפשר דכ"ע היו מכירין אותה בשם מרגלית והכל יודעין שפי' מרגלית פערלא אבל פירוש לאה אינו עליוה וה"ל כרובא מריס ופורתא פרה שהם פני שמות דאוליכין בתר רובא ולא חיוסיקן לשם ערוסה)

ע"י

בשם פירמחא שכתבו כן אע"פ שהיתה נקראת פירמחא ע"פ הרוב לפי שמצאו בכתובה פירמחא : **ובכתובה** האשה הזאת היא עליוה ולא לאה וא"ע פהסופר כתב בלף לא חססנו לו לפי מלא דק בזה דחוססין לכבוד ה' שלא לכתוב ה"א אחר ה"ו וכמו יאודה מתתא :

ב"ג על

ענין שנסתפקתי בענין סני גיטין **גרשום גרשון** מהיהא דסניס ששלחו סני וכתעברו דפריך והא לא ידעא בהי מיגרשא : **ע"י** ר"פ כל הבט דהונו לו ב' נשים ושמותיהם שוין דאין ברירה והתם דסוף סוף נתברר אפ"ה אין ברירה כ"ס בשני גיטין שלעולם לא יבא לירי ברירה והוי דומיא דכבוע הכור : **והא** דאשה כפק מקודשת לשניס דזה כותין לה גט וזה מתן לה גט דמי דהתם ספק אשה לזה וספק לזה אתי ספק גט ומפקיע ס' קדושין אבל לאה אסתפלוגי ודאי הויאך אתי ספק ומזיח מירי ודאי עיין פ"ק דפסחים גט בשם גרשום ספק גט בשם גרשון ספק אין מוזיא מירי ודאי ע"כ : במעשה שהיה **כתב** מוריני הרב המופלא מר זקני המ"ג י"גן בער ז"ל **בת גרשון** מזרחי היתה הולכת להתגרס את פו מה שמו גרשון בכ"ו או ב"מס אמר לי בכון סכך קראין אותו : **ורפ"י** שנסתפקתי אולי כיון שהם קרובים למבטא אחת אולי איכ' מרגישים בין כון למס לבן ראיתי לירע ע"ס מה נקרא פס זה אם ע"ס זקוני או אחר מאחי משם נביא ר"ה נשאל את אחיו הח"ה והוא ת"ח וידע עיקר פס זה ע"ס מ' והשיב ל שאביו הלך לזארה לכסת ת"ו ונולד פס וע"ס זה קראו כן ע"ס גרות : **א"י** נרתפתי לאחורי ואמרתי כמה החקירה יפה כי מדבר זה נראה בשמו מיקרי גרסום בשם כשמו של בן משה כי גרהייתי בארץ ככריה וקריתי את אחי וא"ל כן ע"ס הגרות היה הומר לו אביו סקראו גרסום כמו בן משה ואביו כ"ע היה ת"ח א"כ בודאי שידע מה בין גרסום לגרשון וא"כ נמצא זה פותר את דבריו וא"ל עליו לא רייד טדברייך שנתרין זא"ל אלא שכותרין דברי אביך ז"ל והרי פקול במור בשניו הפס אע"פ שהוא בשם אבי

המתגרסת

המתבררת כיון שהוא סינוי פסול הגם שהעדרו אינו
 מעלה ומוריד : **ואי** הסכמתו לתת גט אחד בשם
 ברטם לברטם שהוא תאמתו והעיקרי בשעת
 המילה כשם בן משה ולסוף בני אדם בטעות שאינם
 מבחינים והגם שבכתובה כתוב ברשון במוך אנה ראה
 כי ע"ס בני האדם מרובם קוראין ברשון שעל הרוב
 קוראין את בניהם ברשון ומיעוטא דמיעוטא ברשם רק
 כשום מקרה כזה שהולכין לעיר אחרת והולד עם קוראין
 אותו כך ובפרט מכיון שברשם לא השיבו מעשו אינם
 קוראין אותו על שמו אלא ע"ס ברשון בן לוי שהיה
 צבור וקראו כתיב כשא את ראש בני ברשון וזה לכשיאות
 ראש להכי קוראין אותו ע"ס : **אבר** בשם זה האים
 שזכר ע"ס גרות קראו אין לכתוב כי
 אס ברשם לבר : ובפרט שקמה הרבה וראוי להתרחק
 כל מאי דאפשר מלתת סני גיטין כאשר נכתוב לקמן :
אז השיבו החכ"ם הגלמים החכמים יא דוודעים
 פזה ברשון זה סניו רבות גרש את אשתו וסאלו
 לו באיזה עס ברשם והשיב שבשם ברשון וכך העיר
 אחו החכם ברו"ט וס"כ של אותו זמן לא עשו חקירה
 זו ע"ס מה קראו רק שאלתו השאלה הא' ששאלתיו לבר
 והשיב להם ברשון וכתבו גט א' בשם ברשון לבר
 ועתה אס נכתוב זה בשם ברשם כאמתותן של דברים
 למחר יבא אותו גט זה בכון וזה בשם מוכרח שיהיה
 אחד גט בטל כדברי תה"ד לכן יותר ככון ליתן סניו
 שאשי שזכר הגט הא' לא יהיה סתירה רק ואמרו
 שאכתבו ב"ד האחרונים משום חומרא כתבנו סניו וכך
 עלתה הסכמתנו רק לפשות עיקר וליתת ראשונה בשם
 ברשם בשם כי הוא העיקרי ותאמתו וס"כ לתת בשם
 ברשון בכון משום לשון בני אדם וסלא להוציא לעז על
 הא' או סלא ויזיאו לעז על גט שלכו למחר בראותו אותו
 בשם ולא ידעו החקירה : **הגם** שלדעתי אלו
 היתה לפינוי המתבררת הזאת אשתו של
 ברשם זה שנהגרסה בשם ברשון בכון לא מובעיא שאס
 לא היתה כשואה לא היתה מהירה להנשא ותשב
 ותתענן עד שיכתבו לה גט אחר בשם אלא אפילו היתה
 כשואה אס היו מסכימים עמי היתה מוציאה כדברי
 בע"תה הראשונים שנכתוב לקמן בע"ה : **אך**
 לקמן אצדד רלא : **והסכמתנו** סנסדר
 גט אחד כקדמו
 וזיתן : וא"כ וזוה על השני ויכתבו בשם כון וזיתן
 כהסכמת מנהרא"כ זל בכו"פ ע"כ ומהר"ם הלוי זל ב"א ח' :
ול שניהם כאחד או משום ברירה עיין פ' המגרש
 דף פ"ב כתב עס הא לא ירע בהו גט מגרשא
 ואין זו כתיבת גט מבוררת וע"ס ושס אזורי למ"ד
 דוכתב הוינו ותתם וס"ה לרודן דכתיבה ממש לשמה
 בעינן מ"ס א"כ כשסס זאל לא לא סיך למימר ברירה

סכל א' ענין בפני עצמו **ובענין** זה דגרשם
 וברשון הנה הבוא רבינו ז"ל דברי בעל
 ת"ה וראשית דבריו כתב שאס היה שמו ברשון או
 ברשם וסינה ה' סינוי השם והגט בטל ותנא : וא"כ
 סיוס ואס אינו ידוע מה היה שמו וכבר ניתן בגט בשם
 א' או ברשם או ברשון אס עדיין לא נשאת לכתובלה
 לא תנשא אפי' שהלך הבעל למרחקים ואין תקומה
 לכתוב גט שמו גס כן תשב עד שתלבין את ראשה אלא
 אס ותברר ע"י עדות סמינו כמו שכתבו בגט איו תנשא
 וע"ס : והקסנו בני עליה רכיון דפסק דסינוי זה
 סינוי השם הוא והגט בטל ח"כ כשהוא ספק הוא ספקא
 דאורויתא וראוי שאפי' שנשאת תנא : **ור"ע**
 בדוחק דהנה בענין התלכות מ"מ לכ"ן
 ומכ"ן למ"ס רבו בתורה ואפי' בשמות כי ברשון בן לוי
 כתוב בד"ה במ"ס וכמהן פעמים כתוב בכון ופעמים
 כתוב בשם כמהם בשמאל ובתיבות הפעלים וסנתו
 ממש לכון ומכון למס סינויים אין מספר בכ"ד כנראה
 שאין קפידא לכאורה ולהכי כסלא יס אלא ס' אחר
 דהוינו שהיה ברור ששמו בשם וכתב בכון או להפך
 כיון סלא יס אלא ספק אחר תנא וא"כ עכיון שהוא
 מחמת ספק כי שמה אין קפידא בין מס לכון אסמת
 הבעל קודם פיתן גט אחר חולפת ולא מתויבמת וצריכא
 גט מהשני ג"כ ואקורה לזה ולזה וכל י"ג דרכים בה :
והיינו מה סקוים וכל הדרכים האלו בה רונה
 לומר הי"ג דרכים שהזכרו במשנ"ה שהם
 לחומרא : **אך** כשהוא ספק אס היה שמו כאשר
 כתוב בגט או לא אז הוי תרתי ספקי והו
 ס"ס אפי' בדאורויתא לא תנא אך אס לא נשאת לא
 תנשא אפילו שתתענן לעולם . **ואתל** ססינו
 דילמא אין הסינוי בין מס לכין או בהפך
 לא מעכב כי כך היא דרכה של תורה ומ"ס לשון בני
 אדם שאינם מקפידין **ואנ"י** ספק אס
 הסינוי מעכב או לא וא"תל
 דילמא לא היה סינוי כלל והז ס"ס מתהפך שאין ספק
 בו **ובין** יס להאריך וכ"מ לכ"ד דלעיל דא"עב
 דע"ס הגרות קראו שמו ברשם לא רצה לקראו
 ע"ס ברשם בן משה כיון סלא הו מעשו מתוקנים
 ולהכי קראו אביו בכון סלא לקראותו בשם ברשם ב"מ
 ולרמוז ענין הגרות בתחלת השס וסוף השס ברשון
 בכ"ן ע"ס ברשון בן לוי שהיה צדיק ומה גס כי אפי'
 בשם ברשון בן לוי שאמרו המפרשים שהוא ע"ס ברשון
 אפטר סקראו כן ע"ס שכתברת ממקומו וכלד לו זה
 א"כ אפי' שהיה ע"ס הגרות אפטר סקראו לכתלה
 ברשון והיינו כך וכמנשא דברו הא' שאמר שסמו לעולם
 ברשון בכון ודברו האחרונים שהעירו שאביו סופר להם
 ע"ס גרות בכפת קראו כן אינם סותרין זאל ואפטר
 סכל

דידיע ברדע : סת אל אהל

מתא תונס : ערוס שלם בן אהרן

יוסף דידיע ברהניץ : עקב בן

אל ברהניץ : גואלא בת

כליפא די יודע מרואני : עיון קעניף

כ'ז גט שלחנו לכפת אהל עובידי הכהן

בן סעדי

יהאשה יאסמין בת אברהם

ולוי מאחר דיש פוסלין ברעבד אס לא ככתב אין

להקפיד במה שלא נהגו שאס יכתב כשר לכ'ע ואס

לא יכתב ים פוסלין שהרי כתוב בגט בכל מקום שאת

עומדת והגע עכמך שהיא בקוסטנטינא ופסלו הגט אס

לא ככתב כהן : וליכא למיחש שלא יוציא לנו

על הגויטין הראשונים הרמא

דבזמן הזה כבר פסטו כמה חומרות

וחומרות דחמרות עד שכתב מוהר"ש מהגרין

ארבעה גויטין בענין א' ואין לך לעז גדול מזה אלא

שכיון שכתמעטו הרעות וכ'ע ירעו דאזלין לחומרא

בבולהו מילי אין לחוש ללעז : שנייה שמה שכתב

שלא נהגו היינו בצפת תו"ב וכ'מס בכפר

שמות בשם כהן דף מ"ח ע"ב ואפילו הגי אין לחוש

בכאן כלל שהרי האשכנזים שבכאן נוהגין כחומריהון

שכתב מוהר"מא וכיון שכן יכתבו כהן ולא יחושו

למה שכתב מוה ריקא שלא נהגו לכתיבו א"כ אין כאן

לעז : שרישית עוד נכתרש אצלו והוא אמת

דאין לחוש כלל בכאן משום דתקן

שבכל זה עמרו הב"ד הראשון ולהכי לא כתבו חלא

ברשון ואס הראשונים כבואוס וכו' : עכ"ז אהני לן

לפסולא ולאפוקי מת"ס לעיל דבכ"ד הוייתי מוצאה

ועתה הדרי בוי כו בכ"ד שלא תכא אס נשאת וכדון הרב

בת"ד שכתב שתכא היינו דוקא כשכודע שהיה שמו

בעצם ובראשונה במס ומונה וכתב בזמן או להסך

אבל בכ"ד שאררבה מה שקוראין לו הוא בזמן אך מה

שבחנו להחמיר הוא מוכר מה שהעירו סע"ס הגרות

קראו אביו זה אינו כדאי שתכא כיון שיש ס"ס שאפשר

בהסיכוי אינו מעכב כדכתיבנא ואל תל שמעבב אולי ע"ס

שכתבטו מירושלם קראו ברשין : א"כ ע"ס הגרות

שזכר בראש השם גר ולא רצה לכנותו ברשם במס

שלא לכנותו ע"ס ברשם בן משה כיון שבעזכותו סוף

כל סוף היה כומר לעז ורצה לסיים שמו בזמן ע"ס ברשון

בן לוי הדדיק והיער ושזכה הכער לנשיאות ראש

ומזכרת הגרות רמזו בראש השם כיון שרמז לחכס דוי

ולחימא ברמיוה דרוק אבר לכתחולה כל"ער

שצריכה סני גויטין כאמר עלתה הסכמתנו

כיון שהוא בסיכוי השם כאס המר המקוה רחמי שמים

המ"ג יגן זלה"ה (עיינן בבתרא דף ק"ז דפי

הרי"טבא שחזר ליקלקל ועיון ירושלמי דברכות

פ"ט ופסקו שופטים סי' י"ח ויקימו להם בני דן את

הפכל רמסם ראיה דגרסם לא היה כומר אס לא דמרינו

הרב מז"ל סמך עכמו על המחמיר ההוא התמוה לרבים

מוואל משה שתכא התנה יתרו עם משה שהבן הראשון

שוולד לו תחלה יהיה לעז רכולם אחזו עער איך אפשר

שכתרצה משה בזה וא"א זל יסבו בהיותו מרקרק תיבת

חחלה יהיה לעז ע"ד עתה ידעתי כי גדול ה' מכל

האלהים :) כתוב גם ממרי הרב מז"ל וסס בת

גרסם הכ"ז מזל ונסתפקנו אס היה קבור גם

והגם האמתיו מזל טוב וחקרנו וראינו שסס

מזל טוב לחוד וסס מזל לחוד ומזאתיו סמך ותקרא שמו

גר והיינו מזל וא"עב שלא נאמר טוב סתמו כפירושו

מזל טוב ולכן קצתם קוראין בקבור מזל ולא עוד

וקצתם מאריכוס וזכיון דאתברר דכך קוראוס אותה

מלידה ומזקתה מזל ולא טוב כך כותבים מזל לחוד :

כד נשאר אס יכתוב בשמי שמות אכא ראובן

דהוא שמעון ויותר טוב היה

לכתוב כן ולא דמתקרי דהוי שלא למוכח דה"לל

דמתקרינא אבל אכא פלוני דהוא פלוני אשכתן כן

בגמרא בפ' בנות כותים אכא אוסי בן יהודה דהוא

אוסי בן גמליאל וכו' ע"ס : (וכבר בא זה בה"ק

חא"ב :)

כה בירושלם תו"ב ח' למ"ב בא

לפנינו גט וכתוב בו

ותרובת בלא יוד : אברהם בן מרדכי

אמר

אמר המכיר פה לזכרו ראותי סכתבו רבנו
קוסטרוכא יע"א בכתב א' מהו מתרעמים
על ארומ שהניח ארוסתו ושלכן ישתדלו לקחת ממנו הבט
משום דחוישו לסבלונות וז"ל פ' היה מוסבל עם הנערה
פ' בת מנחה הכהן דמתקרי **קונורטי הכהן**
אחרתי שפוחתן צריכה

תלמוד ובתיבתם באה ברקרוק והקפדה ואזהרה סכתב
כך בגט פני פעמים כהן : ותואר מקובלתו וכו' וכן
כעשה מעשה :

ב"ו בירושלם כותבין בן **כר"פ**
בלי שום

רפא וכן בכל דבר נראה שמהגב טלח לכתוב שום
רפא : שוין לקמן סוף ל"ד :

כ"ח בפרק ע"ג דף ק"ג תנא היא יוסף
איש הובל הוא יוסף

הבבלי הוא איסי בן גור אריה הוא איסי בן יאודה הוא
אב"ג הוא איסי בן מהללאל ומה שמו איסי בן עקבוא
שמוע"כ נראה שדין לכתוב בגט אב"ג ווסף דמתקרי
איסי בן עקבוא דמתקרי מהללאל דמתקרי במלואל
דמתקרי ויאודה דמתקרי גור אריה ואם הוא כיסויין ע"פ
מעשו טלח היה לו אביו וקראו אותו עקבוא והו קורין
אותו על דרך בן של קרופים כגון בן גור אריה שהיה
מתגבר בתורה בן מהללאל שהיה מהולל בפיו הכל וכן
כולם אז לא היה ראוי לכתוב אלא ווסף דמתקרי איסי
בן עקבוא ותו לא : וא"ת וכיון דעיקר שמו איסי בן
עקבוא למה לא יכתבו אב"ג איסי דמתקרי ווסף בן
עקבוא : לאורקו שא"ל הוא רחמי לסמוך איסי לעקבוא כי
כן שמו והוא ניכר בו סך עיקר שמו איסי : עקבוא
ואם יכתוב איסי דמתקרי ווסף בן עקבוא מעולם לא
הוזכר היותו בן עקבוא אלא ווסף איש הובל אז ווסף
הבבלי ולא הזכיר בשם אביו כשקרא ווסף ורוק :
(וכתב מזה ב"ה קח"ב)

כ"ט ראיתי כתובה מעכס וכתוב בה
בעור שפס דהיא ותבא בין

תרין טורין הר גרזים והר עיבל וממי מעינות מכפקא
מובעיא אס יום לכתוב כן בגט : **ו' בע"ה** כותבין
דבגבול בגויאודה מותבה :

ל' בא גז לירכו שפס האשה **חב"ב**
חית קמין בית חורק בות צרי והיו אומרים

לכתוב בהא ושאלו לקופר גוו ואמר שאם וכתבו ביוד
יקרא חבובי כלומר חביב שלי ולכן כותב' בהא ושעות
הוא ואין לסמוך עליהם אשר פיהם וגו' כי בכתב שלהם
היוד מורה על החורק בלבד וההא על הצרי בלבד אבל
בכתב הקדש שהודר יש לה הזרחה על החורק ועל הצרי
כמו דברו ככו בכו אין לכתוב אלא יוד בק"ף שאם
יכתבו הא י' ראוי חביבה והיו כעונה שמה וה"ל כוסים

יונה סופר מהיר ג"כ כתב חבובי ביוד ואין לסמות :
נכתב בצדו מזרנו הרב מר זקני זל"ה זל
ולפ"ז גם בשם אשה הנקראת בפיו הכל
נעימי יש לכתוב כן שאם נכתוב **נעמי**
ונקרא ההא בצדו יש לטעות

סיקרא הוא נעמה ע"פ נעמה העמונית ויש לנו יותר שפס
זה כתיסר ע"פ נעמי אשת אלימלך שהיתה נעמה
במעשהו וכיון רבגזר שם זה משם נעמי אין לכתוב
נעמה ולסמוך סנקרא הוא בצדו כיון שבתורה יש שם
נעמה בפתח וראוי לכתוב נעמי בשמו ודין להסיר כל
כד ספק : **ומזהר' ק"ש** סכתב חביבה בהא
הוא שהיו קוראין אותה כן חביבה
בפתח תחת ההא ככ"ל והמשוין יבחר : ואם נכתוב
נעמי מה כד ספקוין יש בו לכתוב בלשון סקורא"ס
אותה והמבטא שלה :

ל"א א"א ז"ל אמת לי שהיה נוהג לכתוב
מעשה כ"ד בגט הניקין על ידו

ומ"ה מ"ז לא היה נוהג כן ולא ב"ד שלאחרו כהגו כן
ואביו הזקן הרב הכולל כמו הרר והונקן גאלכטו ז"ל
נראה שהיה נוהג לפי מה שמכאתי כתוב וחתום שמו
בהיותי במכרוס בגט אחד שניתן על ידו בשמי בשבת
בשמנה עשר ויום לירח תמוז שנת חמשת אלפים וארבע
מאות ושתיים עשרה ליצורה הבא בעיר אלקאהרה
הסמוכה לפסאטט מצרים דע"ל נהר נילוס מותבה אב"ג
יהודה דמתקרי אכלאן בר פלאמה העומר היום בעיר
אלקאהרה וכל שום אחרן וחכוכא וכו' ותרוכית יתיכי
ליכי אמת אכתתי כתות ברית אברהם בכל מקום שאת
עמדת וכו' ואב"ג המכ"ח עמדתו בו במה טראותי

בשמנה עשר בבית מאחר דאיכא יום אחריו :

ל"ב צ"ה במקום לבריחת עולם
בלא למינון שאבן מנין בר ברית במקום
בן ובת' דבכולהו ליכא קשרא לענין דנכא וכוליה
עלמא ידעו דחוקד עליון היה ולהוציא עצמו מפקקות
מנין מלא בואו כנראה שכתב ליצורה בשמנה עשר
יום כן כתב הבנימין זאב כי ק"ח בר ובת להיות
הכל בלשון תרגום . ובשם כללמה ודאי שמופסו
אחריו שהיה כך דוקא ולא בשם שלום כלל ומה גם
להיות אביו המגדש וברקן כל דבריו ומעשה ז"ל כי בתחום
מצרים נהגו כפי מה שאמרו לי לכתוב בבית במנין
האמור .

ל"ג בספר השמות דף ח' ע"ב כתב המחבר ז"ל
ופה עיר בילו גררדו יום ב' כ' לירח אדר

ראשון ס' הת' ליצירה בא מעשה לודי לסדר גט א' לבת
אליהו מניכיון והוא היה משור טיבאל ודרם וחקר בתר
אמיתת שמו והביו אז לכמו חתירותיו : היה מותם בואו
ושכך קראוהו לט"ת וגם אמרו לי שבאכסי פורטוגל לא
נמצא

כמכא מי סקרא חליה כו' אס חליהו בואווכו ע"ס כתב
 ח"א זל כך הוא האמת בלשון קאסטו וליה אין סס חליה
 בלא ויו חלא חליהו במו חבל בלשון חיטחליה בולס
 חליה בלא ויו ובמקומות סקורין היוד רגוסה כמו
 הגמל של ב' נוח וע' חמילא קורין רבי ליג'א: (ובערכי
 קורין לחליהו **בצר** ובתבין אותו כך כף נקודה
 עליה כדו ונקודה עליה) **מנצור**:
נצאר מלעיל **נצר** מלרע

כולס הס ביוסס למס
אלעזר ואליעזר ויהושע ואין

סוכו בויהס זולתי חילוף הפעלים וזהו האמת מפי
 בקיאים בלשונות ובתיבתס:

ר"ג בספר הסמות הכז דף כ"ב ע"א במס
 דכיל כתב המחבר זל לכן בראה

דיוחר טוב לכתוב גט אחד לבר **ברניאל**
 במור אפי' בבריא ובגט מוחלט כדו
 פלא להפוא לעז על אותן סמותכיס גט אחד וסמעיון
 יבחר עכ"ל: כ"ב ח"א זל ואס וכתבו **דניאל**
 ב"ב ונדון דהויכו וד' אחת בין חלף ללמד

אין בכך כלום ועיון מ"ס במס עמנואל שבא גט והיה
 כתוב פלוניבן מאנואל ולא פסקתי בו כיון דרך
 קרואתי כך ואס היו כותבין עמנואל לא היה ניכר במס
 זה ה"כ אין לכוונתך אחר הכתוב כל זמן שמורגל בפי
 הכל דכואיל ואין מרגוסין היוד כדרי וכיון סקרא
 בגט דכואיל ח"ב זה הוא ועל מייגס לאכתפק מיהו אס
 חותס דכואיל ביד ח' בלבד ודחי אין לכתוב ב"ב ודיון.
 זהו מה סמכא כתוב במס עמנואל סס בדרך כ"ו ע"ב.
 זל ח"ח בהוותי באוטליא בא לדי גט ח' שהיה כתוב פ'
 בן מאנואל סכן קורין באונתן מקומות והיו סס מפקסקין
 ולדידי לאו מילתא היא חלא סראותי באוהו גט לא ימחא
 בודכו החות רחבה מאד וותר הרבה מב' זיוסן
 וסקפקתי בז מטעם זה:

ר"ד בס' הס' הכז דף לא' ע"ב על סס חלפון נכתב
 כדו **כר'פה** הוא סס ערבי ונבזר

מן חלף ובלשון ערבי אין כותבין לשון חלוסין
 חלא בכף דסרס חלף הוא לשון סבועה כך סמעתי וכן
 סמעתי הוא בגס מחלוף וכך קרין מחלוף ובכתבי
 הר'קס בלויסה כאף למד ווד פה הא והב דרו מכירי הלפון
 וסמכלוף וחלפון וכלויסה הכל ח' ע"ס סמת אחיו וכולד זה
 תחתיו ובגט סמתן פה ירנלס ת' נכתב **כר'פה**
 בלי רפה וכן בכל דבר כראה סמנהג סלא
 לכתוב סוס רפא:

לה סס בס' סמות דף מ' ע"א במס ויהודה כתב
 המחבר זל ואני אומר דרי לסיכו דאפי' במה

סראוי לכתוב חלף קעה כתבונן ח"א קעה וא' עב
 סאפסר לכתוב **לאנשויו** ולא כצטרך לסמות
 המלה ובדכתיבכא וכו' כתב ח"א זל
 לאנסויו לח דק דהוא למסן סכחה חלא כלומר
לאינסובי:

ר"ז סס ב"ס דף סן ריפס ע"ב
 במס ממל כתב המחבר בלי ווד אחר המס
 סנות וכן הוא בתלמוד רבי אבא בר ממל ע"כ כתב
 ח"א זל ואנו קורין מס ראפונה כדרי ואחרונה בפתח
 והוא סס ארס ויג סס אסס סקורין **כ'אמיר**
 התביה מלפול ומס קמץ ואחרונה כדרי והתס וד' הויס
 לכתוב מאמיל או ממיל ואס סס הויס יהיה כן בראה
 סיס לכתבו ג"כ ב' יוד סלא יתחלף במס ממל סבתלמוד
 סאנו קורין אותו מלרע מס כדרי ומס פתח האחרונה
 אחר המכ"ח לא ודעתי באוס למחי אבטריך יוד מאמר
 ראובא בתלמוד ממל חסר יוד לזכר וכמו סבתב המחבר
 והמעיון יבחר:

ר"ז זל סס מכחס כתב ח"א זל בלשון חטאיכו קורין
 למכחס **מנדולין** ועיון מ"ס במס זהרה
 סס כתוב זל זכראה דאין לכתוב
 זכרה ביו כן דקך בערבי לקרות זהרה חלא סיס מהס
 מרגוסין בהא ומתחלפת בעיני הסומע כאלו חומרים
 זכרה ואס וראה בגט זהרה לח ינח מלקרותו זכרה
 כמכא סמספטו זהרה וסס זכרה אין לו זכר בעהבי
 והדיו עס מוהר"ט זל כיבן במס חסאן יס מרפיין הלפון
 וחומרים האסאן ולא מהס סמי סמות וסס מכחס
 הדומאכנוטי קורין מכחס ואין לכתוב מסוס זה מכחס
 בגט: אחר המכ"ח ראותי בפיווריעפוא סקורין למכחס
 מאכאל:

ר"ח סס על סס משה כתוב מאתי המכ"ח סמעתי
 חומרים סבוקוטאנדונה כשהוא קטן קורין
 למשה **מונסון** והוא כינוי מספחה בודעת וכריך
 לחקור מה טעם:

ר"ט סס כ"ס דף ע"ה ע"ב במס בארונה מהר"ט
 וגס יס סוכו באחרונה סהרומאנוטי
 בותבין בסף המלה הא והלועזים והאסככזיס כותבין
 חלף: כתב ח"א זל ובספרי הדפוס בלעז החומס כמכא
 להפך בלעז היון כותבין בכוף הסמות והתיובות בחלף
 והכפרדי בהא:

מ' סס דף הכז' במס **בראנקא** כתב ח"א
 זל בלשון חטאליאכו
ביאנקא ובלשון פורטוגאל **בראנקא**
 אחר המכ"ח בהיותי

פס בליוורנו באוגוסין סלמה מאומיר זעא מבי' רינו סל
 הרב המובהק כמהלס הלנו זל מסודרוס ביוס יג' לירח
 מר חסון ס' התנ"ד בזה האופן סמכר מרדכי בן ישראל
 לוכיל

לכונן ביד משה בן זכחק פיג'וטי שלמה גיטוןזה אחר
 זה להוליקם לאסתו **בלאנניא** דמתקרוח
 בלאחקה בת מררכו דלישה
 בידה הראשון כתוב בו עס המתגרשת בלאנניא
 דמתקרוח בלאחקה ביוד אחר הגימל והסמי
בלאנניא דמתקרוח בלאחקה ברפא על הגימל
 והסמי **בלאנניא**
 דמתקרוח בלאחקה בלי רפא על הגימל

ועמדתו להתבונן מה טעם לא הכריכוה גט אחר
 בכקורה על הגימל ויוד אחריה דהיינו הטם הראשון
 סכתב מלא יוד כך **בלאנניא** אם לא
 סמכו ודאי בזה על לשון
 סכותבין לעשות מבטא גויא גימל ויוד בראש תיבת
 הטם ובלא רטי כאשר כתוב בכעיק יב לעיל ע"ס וכח
 ב"ד יפה שלהיות מקום כתיבת הגט בין הספרדים
 הכריכוה עוד הסמי חקר יוד וקורה ובודאי סעמדו
 בהאי חילוף טיט בכס בלאחקה בין האוטליאני
 והפורטוגיזים והתברר להם טזה טרון דורהו הוא
 בלאחקה ולא בואחקה ולא בראחקה - ולא פחות סס
 בלאנניא סיהיה בוננאה סהובא סס בכ"ס סקרוב
 הוא להתחלק אלא התברר להו טיט למ"ד אחר הבי"ת
 ולהכי במה סהיה מקום להכתפק כדו לזאת מכל ספק
 סידרו ה' גיטון לא פחות ולא יותר

מא סס בכ"ס דף ע' בסס **ביין ונידה**
 כתב א"א ל' תמיהא לי
 למה לא כתבו **וינידה** ביוד אחר הואו עיין לקמן
וינטורה : ובלעז בינוניורה בין וינוטא אטליאני
 בוניכויא בין וינורה בהא : וסס באות
 ויו על סס ויליורה וינטורה כתב **ויאולאנטי**
 אוטליאני **ויאולאנטה**
 בלשון לעז :

מב סס בכ"ס ע"ח ע"ב **גראציוזה**
 כתב א"א ל' בלשון
 אוטליאני כתיב לכתוב **גראציוזא** כדו וכן
גראציא : (ובלס
 וכוף) :

מג סס בכ"ס דף כ"ד ע"א כתב המחבר ואספר
 דמ"ס הינונאי טעות בוכר הוא וכל חנוכה :
 כתוב כדו ולי המניח כראה סאינו ט"ס אלא טעות
 הבנה כי סס הינונאי מספטו בחות ע"ס סהיא רחמית
 וגזרתו מלשון הערבי ע"ס סמחכת על הבריות משרט
 כי חנוכי' סס חנוכס וכל ססדר כתיבת סא הוא ביוד
 לבסוף **חנוני** כמו סכתב א"א ומ"ה מ"ז זל"ה לעיל
 כעיקר למ"ד בטס חביבו וכעמי ע"ס ובלשון
 לעז הוא דקורין חנוכה לילדה קטנה דרך גיעגוע :
מד סס דף פ"ח ע"ב בטס ליריסיא ולנכא כתב

א"א ל' יס מקומות סאין קורין אלא דליסיא וכן יס
 לכתוב כי אין מכירין בטס ליריסיא ובלשון פורטוגיז
 אומרוס ליריסיא ובלשון אוטליאני ליריסיא כענין סהא
 לבכוף כראה דס"ל לרב דניאל ח"כ עס ל' דמין דהלא
 קריאתה בקמץ כרוך לכתוב סא אחריה וה"ה אוטרי
 ליוהה כמו ראה באה **מראה** : ח"כאפילו והיה
 אוטריולייא בלא הא **ליריסיא** כרוך
 סא דקריאתה **ליריסיא** סא בחירק תחת
 הכמך והאלף **ליריסיא** בקמץ ולכך כותב
 אחריה סא אכל **אישטרייא** סלמד בסבא
 והיוד סא בקמץ **אישטרייא** סלמד בסבא
 והרואה
 טבמקומות סאין קורין בלמד אומרוס אוטרייא :

ועל סס לנכא כתב ל' אספר דסס ויו יס להס סס
 חליכה חבל לדודן אין לנו אלא לנכא והוא ירח
 ובערבי קאמאר וכן מס סקורין בספרדים לנכא
 קורין אותה המוכתערביס קאמאר ע"ס הלכה והכותב
 במקומות אלו חלונה באלף טועה סס לא סממין כך
 כביווד לקוח מן היוונים : (ומספט כתיבת סס
 קאמאר סא בלא אלף כלל **קמר**) :

מה סס דף כ"ט ע"א בטס קונפראדה
 כתבו סמחבר כנון וא"א ל' כתב מספט הלעז
 וחוק מכתבס סא לכתוב **קומפראדה**
 במ"ס ולא כנון כי קורס הבי"ת
 וה"פ יבא מס כמו **פאלומכה** אכל קורס
 סאר אותיות יהיה כנון כנון

מז סס דף ק"ב בטס **שמילא**
 כתב א"א ל' סא כוכב בטס
 אוטליאני ובפורטוגיז **אישטריא** ובקאסטיליא
אישטרייא (ויס לעיין
 לעיל סעוף מ"ד דכתב אוטריולייא
 בב' וודין ובמרא סכתברא) מכאן ואילך סא :

מז מעשה סא לכפי מורנו הרב מ"ז ל' באמה
 אחת סהיה סמה **חוקנה**
 וממת חולי סהיה לה קראו סמה קמר
 וכסתפקו סס זה ססס היה בכף וכפי סכראה
 מהתנועה סעסו סהיה בכף וסס הוא בכף כסתפקו
 סמא מיתקרוח סנוכה כמה דק"ל בטס אביגיל דעיקר
 ססס הוא אביגיל ומסס כגור ואוף סכא כמו אית לן
 לכסוקי דעיקר ססס הוא סנוכה ומסס כגור אך כיון
 דכסתקע סס חקנה סהרי סא היתה במערב' ומסס
 קרבו סמה ובטבאח לירוסלס ע"ק לא היו מכירוס אותה
 כי סס בטס קמר וכבר רוב ספוסקים סעלו
 במסקנא דכתבינן סממא ולא דמתקרי עשה
 מעשה ולא כתבו בגט כי סס סס קמר ולא
 דמיתקרוי כך מ"ך :

מ"ח מעשה

ג'ח מעשה

כח באמה פממה מורה נפל
 הקפק חס הוא מורה או
 אמירה והסכיוו לכתוב ב' גיטין ע"פ דברי מוהר"ט
 שהביא בק"ט ומסר הבעל הגט שהיה כתוב מורה
 בראשונה ואח"כ הגט בפס אמירה ופס זה של אמירה
 הוא ערבי ושורט במקרא את ה' האמרת היום זכו
 והוא ארכות והתכסאות ולכן קורין וכותבין אמירה ולא
 עמורא בעין בראש הפס ואלף לבסוף יעני כי בשמות
 הערבי הם בהא לבסוף:

מ"ט מעשה

היה בשנת הת"מו באים א'
 אשכנזי שמו משה ובה לברט
 את אשתו ושאלו לו ע"פ אביו ואמר שהיה שמו זכוי
 דמתקרי הירט ושאלו לו עוד אם היה לאביו פס אחר או
 פס כזוי או אמר שבבואו לארץ טורקיא וכסא אמה
 זה פעמים ושאלוהו ע"פ אביו ואמר שהיה שמו הירט
 והקופר כתב את פס אביו בכתובה נפתלי ועל נסתפקו
 היאך יכתבו בגט ועלתה ההקבמה לכתוב גט אחר
 בפס זכוי דמתקרי הירט וגט פני בפס נפתלי וכל זה
 היה מפוס שלא הונו עדים ע"פ אביו שאלו הונו יודעים
 ע"פ עדים את פס אביו לא היו מפרסים אלא גט א'
 לכתוב בפס שהונו אומרים העדים אף שהוא פונה את
 פס אביו והחזיק עצמו בכך מההוא שכתב הת"ה
 והבואו מרן הב"י סי' קכ"ז:

נ' מעשה

גט א' פסם המגרם ומס הער
 עם אביוס היה פס אחד כגון
 ראובן ו' יצחק הער וראובן ו' יצחק המגרם והמסו שלא
 יזכאו לצע על הגט באמור שהמגרם חתם בגט עם פד
 אחר וכ' ת' שיטרפו אותו אחר כתיבתו יתקף ומיד לא קבץ
 שפרק שיהיה כיכר מצוף הגט היותו כשר לכן עשו
 מעשה פוכתוב המגרם או העד שמו בשילוש דהיינו
 ראובן ו' יצחק ו' אברהם פד ובה נכסר הגט ואם הוכס
 להחמיר זשלמו פס המגרם דהיינו ראובן בן יצחק ו'
 יעקב והער ראובן ו' יצחק ו' אברהם:

נ"א מעשה

היה בגט שבא מ"ה ע"י שליח
 שליט ע"י הרשאה ובהרשאה
 היו כמה גמגומים אחר שלא הונו מצויק עדים לקיים
 ההרשאה ולא הגט ולמה הכבדו שאין כריך קיום כיון
 שהשליח אמר שליח ב"ד אחי וכמו שהשליח הראשון
 נאמן לומר שליח ב"ד אחי ובפני נכתב ובפני נחתם כך
 השליח השני כיון שהגט בידו ונתקיים גט זה בכני ב"ד
 ע"י השליח הא' שאמר בפני נכתב ובפני נחתם וכ' ואם
 פן הפסאין כמין להאריך אלא שאומר שליח ב"ד אחי
 ממילא יודיעין שכן היה ואין כריך לסטר שליחות ולא
 לעדים ולא בעיני קיום אלא מדרבנן ופס לזה שורט
 בפוסקים עיני מרן הב"י סי' קמ"א כמאז כשה שליח ב'
 אמר שליח ב"ד אחי ליה באלו מעיד שהשליח

הראשון אמר בפ' כונפ"כ לפי שדברים מקיימים את
 סגט ואין כריך קיום ההרשאה וממילא בכרון זה שהשליח
 הנ' מעיד שהשליח ה"ב אמר שליח ב"ד אחי אין כריך
 יותר והוא גם כן על שליחותו אמר שליח ב"ד אחי אין
 כריך עוד קיום אחר: **עוד** גמגום אחר היה שבסטר
 ההרשאה של שליח הנ' היה כתוב במקום
 פס מקום כתיבת הגט טעו וכתבו פס מקום כתיבת
 ההרשאה והזמן ג' היה זמן כתיבת ההרשאה ופקפקו
 בדבר לומר שלא היו בקיאים בטיב גיטין וקדושין ואין
 לפשות מעשה על פיהם וכמ"ס הר"בם כו' פ"כ ובס' פ'
 פ"ג בפס הר"ן מ"מ חזרו לומר דעד כאן לא ה"יבס והר"ן
 אלא בכרון רודהו שהיו בו כמה טעיות וטענות אחר
 שהיו כמה מסדרי הגט עצמו ובסידור הגט קרוב
 הדבר לטעות דכפשו חומריהו והלכותיו תלויות כחוט
 השערה משא"כ בב"ד שהיה הטעות במקדרי השליחות
 שאין בהם כל כך חילוקי דינים וקרוב הדבר להיותו
 נעשה בב' הדיוטות דעלמא למימני אשליחות גיטא ואינו
 כ"כ חמור בגט עצמו ובהליטה ג' כ' נראה דאין כריך
 למימני בקיאים קו' בן בניו של ק' במכדרי השליחות
 ושאני דגון ה"יבס דמתקד דבמיהס נראה שהיו ג'
 הדיוטות והראיה שטעו ונכסלו במהמורות שאפי' דרדקי
 דבי רב לא היו טועים כמו שדקדק הר"בם והר"ן ימה
 שאין בן בב"ד שהענין מורה ש"טס הוא והס לא דקדקו
 על זה דשיקר עדותם הוא להעיד אין השליח הב' עשאהו
 שליח שלמי ונאמנים לומר עז חתמנו ועז לא חתמנו
 ועוד מטעם אחר יס להכסור בהישאה זאת דבמונח
 שלא כתב זה כל ההרשאה לא היינו פוסלים אותה דכל
 הרשאה מהבא השליח נאמן לומר שליח ב"ד אחי כיון
 שהגט בידו וכמ"ס בנימין זאב בסו' ק"א ע"פ ועם זה
 ג' כלמר שאפי' לא היה כתוב בהרשאה שהשליח ה"ב
 אמר לב' תוך כדי היבול שליח ב"ד אחי דההרשאה א'
 כסורה וכל הרשאה מהבא כדכתיבנא וכן נעשה מעשה
 ודוק: ואם נתקיים הגט בחותמיו והבעל אמר שלא
 שלחו כיון שהגט כפיק מתחת יד השליח כאלו כעס
 שהאמינהו וליקיים הגט לשליח לברוכך הסכים מ"המ'
 זל ופוב מחאתי שהיא כבדת הרמ"ה אל: ואם יש עדים
 שמגרלו הגט וא"ל תן גט זה לאשתי תו לא מהימן לומר
 מזויף היה דאין אדם מטוס עצמו מטע סראה מכונן
 לקלקלה בידו שמים כן משמע מהור ושלמי שהביא
 הר"אם ריש פ"ק וכן מוכח בסו' קמ"ב כ"ב בדון הסומא
 ע"פ ובדואו שפרק שיראזו הגט שהיה גט דאוי לא אכסר
 טיהיה כאמן לומר סטר היה אבל אם אמר לא הד"מ שלא
 מקרתי כלום ובאו עדים ואמרו שבפניהם מקר לו ואמר
 תן גט זה לאשתי תו לא מהימן לומר סטר היה דהא
 הוחק כפרן כראמיתן כדמי ממנות וכן כתב מוהר"ק פ'
 זל:

נב שמעתי מהרב כמה רח דובוטון
שהמנהג של הלועזים בענין
שמות הארצות ושמות בני האדם שכל מה שבה התנועת
אי ברשעה מקברים אותה כגון איספאניא
אי שטמבור קריין

כפאניא שטאמבור ואפסר:
דסס קשתי שסורטו **אי קשתי** ומקברים וכותבין
קשתי וכו' לענין גט

עור איקשתי: שמעתי ממנו דעשה
באכריו ופולי לכתוב ב' גיטין

מעשה על גס בנימין אחד חכר וא' מלא וסמכרו
המלא תהלה אף כי בנימין ההוא היה חותם בכימ'
חכר הנריכו הרבנים ב' גיטין מלא וחכר דע"כ לא
אזלינן בתר החתימה אלא כגון שס אליה ואליהו שהס
ב' שמות אחד אליהו הכביא ואחר כמזבא בס' שמות
אבל בכי האי גוונא לא אזלינן בתר החתימה: **עור**

ס"מ כי שמות ג' ויה וג' אמילה כותבין הגומל
ברפה בשאלנויקי: ופה באיטאליא דחתי שבמקום
הרפה כותבין יוד בין הגומל לאות שאחריה וכן כתב
מוה"ר"ב כלל ד' תשובת שאלה מעשה שהיה ברומה
וכ' ונראה לי דכפי הנשמע דבארריוספלי סנוהגין
לכתוב טוונא ברפה הגומל ודאי שכותבין השמות ג' כ'
כמנהג שאנויקי ואי משום הא איכא למודחי שאכי תורף
מטופס:

נב ראיתי כתובה אחת ממנוטובה זמנה היום
מו' שנה וכנראה שהקופר היה בקי
במלאכה יטן דאיתי אותה בכל דקדוקיה וזכר
בחברות ויתרות **מנטובה** מתא דיתבא על כהר
מינצו ועל מי בארת

בא הבחור וכו' ואמר למ' **בילה**
רוסה בילה בהא ככתוב במזכרת
השמות למטה"אכח ז"ל גס רוסה בהא וכו'
לא מצאתי לו סמך גס כתיבת הסמך מצעיא אס וכתב
כך בגט כי מהר"קס כתב בזין ואלף וכן בסאר שמות
שהשתקתי אשר תעיון בהס בשעת מעשה יטן בספר
שמות כתב רוסא סמך ואלף ודעתי נוטה יותר לנוכחת
מהר"קס ז"ל:

נד כתב ח"א זל"ב מרהשון סדרדני גט ליורא
בן שמעון זע"י שליח ולאמר איכוי
יודע אס קטנה הוא או לא כי אביה קבל הקדושין
בקטנותה סדרדתי שאמר לשליח שיתן הגט לידה או ליד
אביה וכן כתבתי בהרשאה ושמה במנטובה זכרנו
אס הוא קטנה או ברולה ועשה אליבא דהלכתא כאשר
כתב הר אס שראוי להחמיר בקטנה שדוקא אביה
יקבל ולא הוא ע' התקבל: אמר המכ"ח אגב קטין זה

ראיתי להביא עוד הספוסים דלקמן כי לא זינקו לקורא
המתחיל לעוררו ולמורה להזכירו:

נה אס המתגרסת היא נערה בין ארוסה
בין נשואה מתגרסת בקבלת גיטה
יאה עצמה ואס אביה קבלה אס היתה ארוסה מאחר
סערוין לא בגרה עורכה ברשות אביה ואדי הוא
מתגרסת בקבלת אביה אבל אס לא בגרה אע"פ שאינה
אלא ארוסה או אס כשאת אע"פ שהיא נערה אינה
מתגרסת בקבלת אביה: **ואס** הוא קטנה וכשאת
גס אינה מתגרסת בקבלת אביה שכבר

זכאה מרשות אביה ואס הוא קטנה וארוסה לרברי הכל
מתגרסת ע' אביה וראוי להחמיר שלא תקבלנו אלא
על ידי אביה: והא דקטנה מתגרסת דוקא שמבחינת
בין גיטא לרבר אחר או שהגיעה לפעוטות דהויא כבת
שס וכבת שבע לפוס חורפא אבל פחות מכאן אינה
מתגרסת אפילו ע' אביה ולדעת ר"ת ע' אביה מתגרסת
ולא ע' עצמה: **קטנה** המתגרסת ע' אביה וס
להחמיר לכתוב ב' גיטין וליתכס לה האחד
כנוסח שאר גיטין והא' יכתוב בו בתך פלונית דהות
אכתתי וכו': והמוסר גט לקטנה מדעת אביה אין צריך
דק גט א' סמוכחו כשאר גיטין: **ספק קטנה**
נערה או בוגרת ניתן לה על דעת אביה עיין הרב המב"ש ח"א ק"ו רכ"ג:

נוסח הגט הניתן לאב הקטנה: (ביר אביה)
ותרוכית ית ברתך פלונית אכתי פלוני דממתא פ' וכל
שום וחנכא דאית לה ולך זלאתך די הות אכתתי:
(או ארוסתי) מקרמת דכא וכדו וכו' תרוכית יתה די
תהו רשאה זלשטאה בפסגה לכל גבר דיתבי זאכס
לא ימחא בודא והרו הוא מותרת לכל אדם וק' דיהוי
לה ימחא כפר תרוכין וכו': **ויכתוב** גט אחר
לכוכח ותקבלנו הבת מדעתו בפניו
כשיס לה דעת לקבל גיטה: וזה גט שנוהן בידו ואמר
בשעת נתינה: **דרי** זה גט בתך פלנית והרו הוא
מתגרסת ממני בוגרות לכל אדם: וזה גט
שכותן לה מדעת אביה ואמר הרו זה גיטך וכו':

ואס אינה יודעת לסמור גטה יתן פניגס ביד
האב: **להיות** כי בענין סידור הגט
לבת קטנה כפל חילוק דעות וסברות
בין הגדולים הקרי לב חכמי הדורות מראש ראיתי
להשתיק לך פה אקופת דעות הג גדולים וסברותיהם
כאשר מצאתים מועתקים בכתיבות שהגיעו לידו סהן
מיוחסות לאחד מוקמי רבני גאומי שאנויקי וע"א ולהיות
כי ערב לי אסיפת דבריו ראיתי לכות בהם את הרבים
כי אין ספק והיו למאורות להאיר הררך ישכון אור לפני
החכם המכור הגט לדעת את אשר יעשה ואס ירוץ לא
ופסל ומה מאד בר לי שלא הגיעה ובאה לודי עוד עונה

קטנה בכמות וגדולה באיכות סעמה הרב המופלא
 כמ"ה מוכל הכהן זל"ה בעל ס' תורה דרך לאחות
 קטנה זאת אשר כפי מה ששמעתי מבן לאותו דורך
 החכם הגלס כמה"ר משה הכהן כ"ו הנה שקול וטרו על
 הרב בעל אחות קטנה ואין ספק אצלי כי בעצם
 שלפולו ובקיאותו בפוסקים אכף וקבץ ולוקט כל סברת
 הראשונים גם האחרונים דסייבי לענון זה ובדאי היה
 בה אכול וסבוע דאילו היה כמצאת בודי האיתי מוכה
 בה את הרבים ישמעו ענוים וישמחו אשר כפי הסמע
 הלא הוא כמסכה באזרחי המלכים רבנן ותלמידהון
 גאוכו שלטיקו יע"א עד ועלה לרצון לפני ה' יפוזו
 מעינותיה חוכה ונזכה לאור תורתו והן כעת הכה זה
 לטון הרב בעל אחות קטנה כאשר הגועובא לירי
 בלי תוספת ומברעת כל עיקר :

רהיות כי החכמה והידיעה תקרא
 בשם אחות

אמור לחכמה אחותי את קראתי קונטרס זה בשם
אחות קטנה ע"ס מהם הלכות קטנה בענין
 גרוסיה ויען ראיתי כי גם
 חלה לחכמים תשכחה וכמו שראינו להרב הגדול
 מוהר"ק זל שביחבורו גבדול אישתמוסיה מיכיה מקצת
 דעות וסברות בענין דיוני גרוסיה הבת הקטנה ובכללם
 דעת שאר הגדולים רבני רומניא המצריכים לקטנה
 ג"ס גם בנוסח כלפי אבי הקטנה המתגרשת וכי ארכו
 לו הומים נפתחו לו טערי בינה בביאור אותם הדעות
 שנעלמו ממנו ובחיבורו הגדול וב"ש ע"כ כמך ע"ד
 הר"ם בא זל שכת' בתשובה הבואה בב"א סי' קמ"א
 ואני בעיני יובעתי ומצאה ידו בדבריו אלו דברים
 דסייבי בסודור נוסח הגט מרבני רומניא כלפי הבת
 הקטנה ואקדרס בקצרה דבר בשם אמרו נאחלקס
 לנתיבות משולכות איש ל אחיו **הנת"ב** הא'
 תחלתכל דבריהקבארו בו זמני
 המתגרשת' שבהם נקראת קטנה אשר בו נקראת
תנוקת נערה וביגרת כי כפי הזמן

אשר בו נקראתה כן יהיה דין גרוסיה ודני הבת
 המתקדשת כתבארו בהרמבם זל הל' אישות פ"ב ובטור
 אה"ע סי' ל"ז והעולה מדבריהם דזמני הבת המתקדשת
 כך הוא: **הבת** מיום ליתיה עד שתהיה בת י"ב
 שנה היא נקראת קטנה ונקראת תנוקת
 ואפי' הבואה כמה טערות בתוך הזמן הזה אינו אלא
 כשומה אבל אם הבואה שתי טערות למטה בגוף
 במקומות הידועים להבאת טערה והוא תבת י"ב שנה ויום
 א' ומעלה נקראת נערה עד ששה חדשים גמורים
 ומתחלת יום תשלים ששה חדשים תקרא בוגרת ואין
 בין נערות לבגרות אלא ששה חדשים בלבד ע"כ:

ושאר דינים דסייבי לענון חס לא הבואה טערות
 בזמן נק' ושאר דינים הנלוים כתבארו בהרמבם זל פד'
 מה' אישות ובטור א"ה סי' ל"ז ע"ס: **ואחרי** זאת
 כריכים אנו למודעי לדעת על ידי מי הם מתגרשות
 הקטנה והנערה רצוני לומר אימתו הם מתגרשות ע"י
 ואימתו ע"י אביה ואימתו ע"י אחיה מהם ואימתו ע"י
 שלוחם והמחלוקת מנפל בזה בין הפוסקים זל שכתבא'
 דינים אלו בהרמבם ה"ג פ"ב ובטור א"ה סי' קמ"א
 וברבינו ירוחם נתיב כ"ד חלק טשיע"ט ובדרך קצרה
 כתבארו גם במקומות הנ"ל כי הנערה המאורסה היא
 מתגרשת בקבלת גיטה בין ע"י ובין ע"י אביה ואע"פי
 ששניהם שוים בקבלת הגט עכ"ל אביה וכול לעשות
 שליח לקבלה והוא אינה יכולה לעשות שליח לקבלה
 בד"א כשיש לה אב אבל אם אין לה אב או שנשאת וכולה
 לעשות שליח לקבלה אבל הקטנה אפי' שאין להא אב
 או שנשאת אינה יכולה לעשות שליח לקבלה אלא היא
 בעצמה מקבלת איתו בד"א כשאין לה אב או שנשאת
 אבל אם יש לה אב והוא ארוסה בזה איכא פלוגתא
 דר"ם זל פ"ו בתחלה דוקא אביה מקבל גיטה ולא
 היא ולזה הסכימו רבינו האי והר"ף וכן דעת הר"ם גם
 זל ע"ס וכ"כ רבינו ירוחם ע"ס לעיקר זל קטנה מתגרשת
 בקדושי אביה פי' אפי' קדשה אביה כמו שפרשתי
 ולעולם היא עצמה אינה מקבלת גיטה בחייו אביה לא
 אם ראויה לקדש עצמה לאיש אחר כגון שאין לה אב או
 שנשאת טעמו אין לאביה רשות בה וכן דקדק רמ"א וכן
 מוכח וכן עיקר עכ"ל: **וסברת** הסיק' החולק'
 וסברו שאף הקטנה בחייו
 יורעת לשמור עצמה וגיטה יכולה היא לקבל גיטה הלא
 הם ראשונה רמ"א זל שחזר בו באחרונה ופ"ל כי כמו
 שהנערה המאורסה שוים היא ואביה שכל אינה מהם
 שיקבל הגט היא מגורשת כן הוא דין הקטנה ואף היא
 בחייו אביה יכולה לקבל ותתגרש בו כמ"ס הטור וקובא
 ברבינו ירוחם ות"ב הבוא לטונו וכתבו התוס' שכן
 עיקר וכתבו בס' התקבל ראה והבוא דברי הר"ן
 להסברת הדין כן וכתב שכן דעת הר"ה זל ודעת בעל
 העיטור ועוד הוכיף רבינו ירוחם מקלים אהרים כסברת
 רמ"א זל שכתב באחרונה לר"ת ולהרי"ב מאור והר"מה
 ע"ס: **הר"י** לפנינו חילוק דעות בין הרבנים הללו אלו
 מחמירים בקטנה שאינה מתגרשת בחייו אביה כי אם
 דוקא ע"י אביה והללו מקלים שמתגרשת בחייו אביה ע"י
 עצמה: **והר"ב** זל כתב זל ולענון הלכה כיון
 שהר"ף והרמבם לדעת א' וכמה רבונתא הכי
 פ"ל נקטינן כוותיהו ומיהו כל היכא דאכפער ראוי לחוס
 לדברי החולקים עכ"ל: **ושותיה** דמר לאידעתו
 שמרביו נראה שהוא פסק כדעת
 המקלים הם הר"ף והרמ"ם זל וכהפך הוא מהם מכת

שמחמירוס וא"כ מאי האי דקיים בדבריו ומיהו כל
 היבא דאפטר ראוי לחוס לדבריו החולקים עליהם ואין
 ס מואת היתה שגויה שואה מלפני השליט מלאך מליץ
 ופרקליט וטוב יגעתי ומזאתי בס' ברק הבית שהרגיש
 ברבר וזה למחוק קיום הלפון שכת' ומיהו ושמחתי
 וא"כ עלה בידניו מדעת רבי' זל לפסוק בענין המחלוקת
 הנז' כקברת המחמיר הנז' אם מטעם המוסכס שכת'
 בהקדמת הבי' לפסוק מדעת פוסקומו בו ג' בעלי
 ההוראה הר"ף והרמ"ב והרמ"ט זל בין לקולא בין
 לחומרא ואם מטעם מ"ט הטור בסס הרמ"ט אכינו זל
 דכיון דאיכא פלוגתא דרבנןא באיבור ערוה החמורה
 ראוי לנו להחמיר שלא תקבלנו אלא ע"י אביה והס' דבריו
 הר"א זל בס' התקבל יע"ט : ור"ן זל הסכים דבינו
 ורוחם הלכה למעשה בלפנינו שהבאתי לעיל שכת'
 ולעולם איכה מקבלת גיטה בעצמה בחוי אביה וקיים
 עליה וכן עיקר דמשמע מלהלכה פסקה אלא שדבריו
 קיים בעיני באומרו כן דקרק רמ"ז זל סכרחה סכיון
 לדבריו רמ"ט שכת' במקום שהראה דעתו להחמיר שאביה
 יקבל גיטה ולא היא ומה העול בזה כיון שבלס יעידון
 יגידון ורבינו ורוחם עכמו כן כתב סס טרס"י חור בו
 לבבוק וסבר מדעת המקילים שאף הקטנה בעצמה
 תקבל גיטה כשיודעת לשמור עצמה וגיטה וז"ע :
גנ"ז למדוס לענין הקטנה מיס להאב שאינה
 מתגרסת עלדה כי אם על יד אביה
 כמדובר לדעת המחמירים שהזכרנו לעיל ומנהגם אחריו
 שהסכימו בכך שלשה עמודי ההוראה אשר כל בית ישראל
 נשען עליו הר"ף הרמ"ב בס' הראש זל שכלס הקביתו בכך
 שהקטנה אינה מתגרסת על ידה כי אם ע"י אביה וכת' ט
 ומי לא יחוס לקברתם בערוה החמורה : **הגית"ב**
השני מה שאנו דרכים בזמננו

גיטו צריכה שתיו כיתו ערוס הרא אחרה קרוב נעשה
 סליח ואם היא קטנה או נערה שאינם יכולות לעשות
 סליח תהא מבורסת מחמת טהיח ברסותו זאת ועוד
 אחרת שיאמר הארוס לסופר לכתוב סני גיטין ולערוס
 לתתום ויתן א' לה וא' לאביה וממה נפשך מבורסת :
 תשובה כל מ"ט יפה אחרת שאפשר לאביה לקבל גיטה
 בשליחותא וממ"כ מתגרסת או לכתוב ב' גיטין אינן
 היה הענין כריך לכך אבל אין צורך למ"ט שאנו רואה
 שאדם סבורים כי קטנה שאינה יכולה לקבל גיטה הוינו
 שאין לה יד כלל ואפי' קבלה גיטה מדעת אביה וזה אינו
 כלל ואינו כריך לפנים אלא אם קבלה גיטה מדעת אביה
 מתגרסת היא בלי ספק ולא נחלקו ר"י וחכמים אלא
 במערה שקבלה גיטה מדעת עצמה שלא מדעת אביה
 והוינו דאר"י אין סתי וידוס וזכות כאחד נאלו לדעת האב
 אין כאן סתי ויהי ס זכות אלא יד האב שמדעתו היא
 מקבלת ועוד דבס' האיש מקדם נחלקו ר"י וזל אם
 כמחלוקת בגירוסין כך מחלוקת בקידושין אם לאו דר"י
 סבר מחלוקת בגירוסין אבל בקידושין דברי הכל אביה
 ולא היא נאילו במקבלת מדעת אביה אפי' בקידושין ד"ה
 אפי' קטנה מתגרסת וכדאיתא בהרי"א בפ"ק דקידושין
 ועוד ר"חיה דהא קא מפרש התם טעמא דר"י דמחלק בין
 קידושין לגירוסין ואמר גירוסין דמכנסת עצמה לרשות
 אביה בין אביה קדוש' דעסקעת עצמה מרשות
 אביה אביה ולא היא כלומר אינה יכולה להפקיע עצמה
 מרשות אביה אלא מדעת אביה ואקפיון והרי מאמר
 דמסקעת עצמה מרשות אביה ותכיו קטנה מן האירוסין
 אין עוסין בה מאמר אלא מדעת אביה והערה בין
 מדעת אביה בין מדעת עצמה הנה זה מביאר כי על
 דה ועל יד אביה הוינו מדעת עצמה בלא דעת אביה וע'
 לעת אביה שלא מדעתה ומעתה אין צריכין אתם לכל
 כך לא נותן גיטה על ידה מדעת אביה מחספס קטנה
 וספור דמי עכ"ל : **ד"ה** קמן שהרמ"בא כתב על
 ענין הספק אם היא בוגרת לזה אפשר לאביה שיקבל
 גיטה בשליחותה וכמו שהוכיח הסואל מדברי הירוש'
 דקריב נעשה סליח אמנס על הספק אם היא נערה או
 קטנה כתב הסואל טעם היות שאינם יכולות לעשות
 סליח תהא מבורסת מטעם שהיא ברסותו כלומר כי בין
 הקטנה ובין הנערה מן הדין מתגרסת על ידי אביה
 ולכון הסואל הוא בלתי מדויקת באומרו אינם יכולות
 לעשות סליח דמשמע מדבריו שהיה כריך לעשות שליחות
 ואתמיה דמאן דבר סמיה צריך שליחות דהא מן הדין
 בין קטנה ובין נערה מתגרס' ע"י אביה : ומתשובת
 הרמ"בא זו למדנו שלדעתו יש עני דרכים למתגרסת
 הבת ססל בה הספק אם היא קטנה או נערה או
 בוגרת : הא הוא הדרך שהורה לרברו הסואל באומרו
 כל מ"ט יפה אחרת שאפשר לאביה שיקבל גיטה
 בשליחותה וכדבריו הסואל דקריב נעשה סליח : ואמנס
 על

על הספק אם היא נערה או קטנה כבר כתב מטעם
 שהם ברשותו כמזכיר: ה'ב' שאם תקבל היא גיטה
 מדעת אביה מטעם קטנה הרי היא מתגרסת בין היא
 נערה או בוגרת ומספיר דמי: (ונת' מזה היה וכו') ואם
 היה הדבר בא לפני הייתי מקרר הגט ליר הבתולה אף
 כי היא קטנה אך שיהיה אביה במעמד ויאמר לה קבלי
 גיטך כמו בקדושין וכו' הלא ההלכה ברורה שהלכה
 כת' ק' ב' התקבל שהיא ואביה מקבלין גיטה ל' היא
 או אביה וה' ב' בקטנה כי אף ר' מ' חזר בו ואף כי הו' א' א'
 כתב כיון דאיכא פלוגתא דרבנותא ראונו לנו שלא תקבל'
 הטור מביא לשון אביו ומתוכו נראה שישפיק אם יאמר
 לה האב התקבלי גיטך ותקבל היא בעצמה וז' בסו'
 קמ' א' וכתב הר' א' וכו' דאיכא פלוגתא דרבנותא וראוי
 לנו להחמיר שלא תקבלנו אלא עי' אביה עכ'ל: ותוספת
 זה הלשון שלא תקבלנו אלא עי' אביה אינו כ' הר' א' א'
 עצמו ושפוטות הלשון מובן שהיא תקבלנו עי' אביה
 שואמר לה לקבל וזהו לפחות במעמד דאם ר' ל' שהאב
 יקבל לא הו' ל' אלא עי' אביה וכך הו' ל' אלא אביה או
 לא התגרס לא עי' אביה דאם אביה קבל גיטה: אין אנו
 צריכין לקבלתה מאז וק' עכ'ל הרי מדבריו לו שמעשן
 מדעתו כדעת הרשב"א שיכולה הקטנ' לקבל היא בעצמה
 גיטה מדעת אביה והיא מתגרסת בו וכמו שהוכיח
 הענין מדבריו הטור וכיוס עליה וקל להבין ואנו בער
 ולא מבין איך הכריע הענין שאם האב יקבל הגט הו' ל' ל'
 אלא אביה ואתמה שהרי באומרו לא עי' אביה הם יד' יס'
 מוכיחות שהם יד' והאב ממס' ר' א' שמענו למס' א'
 מהמחמיר' הנ' להקל לקבל הגט מעצמה
 אפי' מדעת אביה ואפי' אם הרשב"א כך היה דעתו להקל
 להתגרס בעצמה מדעת אביה וכמ' לעיל בשם
 החולקים שלא להקל אפי' מדעת אביה וא' כ' עלה בדומה
 באין לסמוך ע' ד' מזה ר' מ' שדווחה להקל שתקבל הקטנה
 גיטה אפי' מדעת אביה ודברים מבוארי' ונצאנו
 אל הרב' ז' שבס' ע' הזכיר א' מהרבנוס
 הוא הב' הנז' בסו' קמ' א' קד' וז' המקדש קטנה עי'
 אביה ובירשה כשהיא קטנה אביה מקבל גיטה ולא היא
 שלא מדעתו וי' א' שהיא יכולה לקבל גיטה עכ' הרי
 שהסכים לדבריו הר' שבא סברות אביה יכולה היא
 לקבל גיטה אפי' שהיא קטנה דהרי כתב אביה
 מקבל גיטה ולא היא שלא מדעתו משמע הא' מדעתו
 תקבלנו:

אבל

כד חייבא בבדק הבית משאנו פהר' כי
 חזר בו ולא כן דעתו כדעת הר' שבא
 שכולה קטנה לקבל גיטה ברשות אביה סכ' ס' בדף
 מ' ע' וז' עוד ס' תסו' וכו' ער ומספיר דמי עכ'ל:
 אכ"ס מבאתי למהר' ל' ח' שהביא על תסו' זו וז' ראיתי
 להרוע למעין בתסו' זו שלא יקמוץ עליה לעשות מעשה

לכתחולה שתקבל הקטנה הגט עי' עצמה אפי' מדעת
 אביה ואפי' ש' מדבריו הלכתי כתבם ג' כ' הדמכס ובפ' ק'
 דקדושין עכ'ל אין לעשות מעשה על פיהם באימור א' א'
 לכתחילה אפי' להר' כתב ס' דרוקא בקדושי כסף
 אומר אדם לבתו אפי' וקבלי קדושיך לא בקדושי סטר
 והביא ראיה לזה וא' כ' לדעתו ה' ב' בגט שלא התגרס
 הקטנה בקבלתה הגט בעצמה אפי' שיהיה ברעת
 האב ואפי' במאמרו שאמר לה אפי' וקבלי גיטך וכמו
 שאיכה מתגרסת עי' עצמה שלא לדעת אביה אם היא
 קטנה שאיכה יודעת לסמור גיטה לדעת כל הפוסק' או
 אפי' יודעת לסמור גיטה לדעת הר' א' והממכס אחר
 כמו איכה מתגר' עי' עצמה אפי' עי' אביה ואפי' במאמרו
 ויותר מזה כתב נמקי וסקף בהסכמת הר' אבד והר' טבא
 שאין קטנה מתגרסת על ידה אפי' שאמר לה אביה אפי'
 וקבלי גיטך עכ'ל הר' ל' ח' ז' הר' א' שהסכים הרב
 ב' לסברת מהר"ח שלא נסמוך ע' ד' הר' טבא

האמנם

בזה שתתגרס הקטנה בקבלת הגט אפי' מדעת אביה:
 נראה בעיני שהדרך ה' א' שהסכים
 הר' טבא לדבריו הסו' כשאר סריר וקוי'
 באין ספק שאביה יקבל גיטה בשליחותה מס' אם
 בוגרת ואם היא קטנה או נערה דבר ברור שיכולות
 להתגרס בקבלתו: ואולם עליונו להביא במכרף
 החקירה אם אפשר למכור בתח' והכלל
 למי שנסתפקו בה אם היא קטנה או נערה או בוגרת
 היאך תתגרס מלבד הדרך האמור לעיל:

ואומר

כי לענין ס' אם היא בוגרת או אפשר
 שיתוקן אם לא בא' א' או שהיא בעצמה
 תקבל גיטה או שאביה תקבלה בשליחותה ככ'ל: ולענין
 הס' אם היא נערה או קטנה אם אביה תקבל גיטה
 מספיר דמי ותתגרס בו ואם לא ירצה אביה לקבלו על
 ידו בזה צריך סדרע אם ימצא תיקון שתוכל הבת עצמה
 לקבלו ואומר כי לכאורה היה אפשר לעלות על לב שהיא
 תקבלנו ותתגרס מטעם שאם מוא נערה היא ואביה
 שוים להתגרס בקבלתו ואם היא קטנה אפשר שתקבלנו
 ותתגרס בו מטעם ס' אם היא קטנה או נערה וא' תל'
 שהיא קטנה ולא נערה ס' שמה הלכה כדעת המקילין
 הנ' דס' ל' דיכולה הקטנה בעצמה לקבל גיטה בחו'
 אביה והו' ס' המתהסך דא' תל' והלכה כדבריו
 המחמירין ס' אם היא נערה או בוגרת ומתגרסת עי'
 עצמה: ומ' צריך להתושב בדבר זה כי הרב' עתיקין
 אחרין בהם במקום אחר ועל הנקלה אמרתי לקר'
 ואפשר שהמגרס יתן ב' גיטין א' להו' לאביה כדי
 להסתלק מן הס' הנז'ל: הנת'ב הג' יתבאר בו
 המחלוקת סנפל בין רבני עולם בענין
 נוסח הגט שתתגרס בו הבת הקטנה אם יהיה נוסחו
 כשאר גיטין כלפי המתגרסת או לאם יהיה נוסחו כלפי
 אבי

אזכו הבת ותרוכות ות בתך וכו' **והנה** ענין מוצא דבר המצטרף לכותנו כלפי אבי הקטנה וכו' להס מרדרי הרן אל סכת בפ"ק דקדושין אהא דאר' אר"ן כתב לו על הכיור או על החרס בתך מקורס לוי ולפי זה אף בקטנה המתגרשת ע"י אביה צריך לכתוב בגט בתך פ' זהו מה שאנו חושך להחמיר עכ"ל ומזה וכו' להס לרבנו רומאניו ובראשם הבאון הר"אס אל מהס מצדכיס לכתוב לקטנה שני גיטין הא' כנוסח שאר הגיטין שלטנו כלפי הבת המתגרשת והב' כלפי אביה בתך פ' ומטעם חסד ערוה החמורה נמשכו בכמה מקומות לכתוב ב' גיטין כסדר האומר: **ויש** מן הגדולים שלא חששו לכך ומכללס הר"אס

אל כמו שהראתי לרעת מתוך התשו' דלעיל. שלא הזכיר בה רק כנוסח הבט הפשוט ולזה הכניס הרב בת"ה בפס' וכתבו בכ"י מאי ע"ס: **והדבי** אל מקתימות דבריו ב' בישל' הזכיר בו סבר' המצדכיס לכתו כלפי אבי הקטנה בר' טהיה דעתו בתחלה כרעת הר"אס אבל אחרי כן נפתחו לו עוד טעמי בינה וראה דבריו הר"ן והחוששים לסברתו וטה דעתו לרעתם ובמני מקומו הורה דעתו בזה הא' בס' הבט סכת' בפ"ע בכ"י כ"ו אל קטנה המתגרשת ע"י אביה יש להחמיר לכתו לה ב' גיטין וליתכס לה הא' כנוסח שאר גיטין והב' וכתו בו בתך פ' דהות אכתתי וכו' ע"כ: הר"ן שחשד לרעת הר"ן והנמשכים לסברתו וצריך להביא בלשון וליתכס לאביה והדבר מבואר מעצמו: והב' בס' ברק הבית דף מ"ד ע"ב ואל כתב הר"ן פ"ק דקדושין אהא דאר' אר"ן כתב לו על הכיור או על החרס בתך מקורס לוי וכו' ולפי זה אף בקטנה המתגרש' ע"י אביה צריך לכתוב בגט בתך פ' זהו מ' שחוקך בזה להחמיר ע"כ: ושמעתי כי בפני הר"אס אל כתברשה קטנה ע"י אביה וזוה להכתוב ב' גיטין ח' כנוסח הפשוט וא' כנוסח שהנוסח שלו מדבר עם האב ותרוכות ית ברתך פ' דהות ארוסתי מקדמת דכא וכדו פטריית ושבקיית ותרוכות יתה דתוהווא רשאה ושלטאה בכפשה למהך להתנסבא לכל גבר דיתכביו וכן כל שאר לשונות הגט בלשון נסתר לאשה ובלשון נוכח לאב וכו' הר"אס אל ששמע בשם הרב הנזל וכו' וכל זה לכתחלה אבל בדועבד אס לא כתב אלא נוסח הגט הפשוט טרוח וכו' מוהר"י אוקרלן בבת"כ מ"ו וכו' הר"אס בתשובה עכ"ל: **והנה** בתשו' מוהר"יבל אל ח"ב ס"ה' כסאל על דברי הר"ן אלו דאמתך וכתוב כדבריו השאלה שהר"ר ישראל בכתביו ופסקיו מו"ק' שהקטנה המתגרשת ע"י אביה מטעם שליחות הוא וצריך לכתוב הגט כדרך כלפי האשה כמו שאר הגיטין הניתנין ע"י שליח לקבלה והאריך הדבר באותה תשובה וכת' בסוף התשו' הנזל ואל מכל' אוליך כראה דשפיר עבדו מהר"ס וחכירו סכת' גט בלשון נוכח כלפי

הבת המתגרש' וכשר הדבר ותעשה כן לכתחילה עכ"ל וס' להסתפק אי עבדין כס' הר"ר ישראל או דילמ' אדלא שבקיין סברת הר"ן ועבדין כסברת ר' ישראל ראייה אל לא ראה ס' הר"ן ואילוראה היה מבטל דעתו מפני דעת הר"ן אל: והסיב מוהר"יבל דלכאורה כראה דלא שבקיין סברת הר"ן דודאי הר"ן היה גדול בחכמה ובמנין מהר"ר ישראל אבל כתב שבחששו אמתחות הפוסקים מצא שהרר"מ ס"ל כסברת הר"ר ישראל ואחר שהאריך ופלפל הרב מוהר"יבל אל כ"י ואל וכיון דכן הוא והר"ן ס"ל דצריך לכתו נוסח אבי הבת הקטנה יש לנו לחוש לדבריו ולכתו ב' גיטין ח' כלפי האב וא' כלפי הבת כיון דהר"ר ישפיה מטראכו אל האריך לרבר פשוט ראין לשכות גט הקטנה המתגרשת ע"י אביה משאר גיטין ובס' הרב בת"ה הביא ראיות לדבריו וטוב וכוונ לתת ב' גיטין לכתחילה ובדועבד שניהם כא' טובים וכדאי הסדר' ישפיה וכת' ללמון עליהם וכעת תו לא מירינאם וסוף' ל' עכ"ל: **ומעתה** השגיחה שמה שנפל מחלוקת בכתיבות נעשה הלכה למעשה בדרך קצרה אס בכתוב הא' שיש פוסקים מחמירים שקטנה בחוי אביה לא תקבל גיטה ואחרים מק' לים שמטעמה צריך הנערה ונפסקה הלכה כרעת המחמירים: ואס בכתוב הב' בענין המחלוקת שנפל בין הר"אס דס"ל שיכולה הקטנה לקבל גיטה מרעת אביה שואמר לה שאיך קבלו גיטין וצ"ל החולקים עליו ונפסקה ההלכה כרעת המחמירים: ואס בכתוב ה"ג בענין המחלוקת בכנוסח הגט נפסקה הלכה כרעת מוהר"יבל שלכתחילה בענין ב' גיטין ובדועבד שניהם טובים: **הנתיב** הרביעי יתבאר בו נוסח לשון הגט שכלפי אבי הבת הקטנה ע"י מכהב רבנו רומאניו אל עם ביאור הלכות: וכו' ארכו הימים כאשר נכספה וגם כלתה נפשו לחפש בכרות החיפוש לבקש אח' שאהבה נפשו נוסח הגט שהוא כלפי אבי הקטנה המתגרשת ובחמלת ה' עלי' הובא לידו ע"י איש אמונים בר אוריון שהגיד לי שהעתיקו והרפסו בעיר קוסטאנדינה מפירו' של החכם השלם מוהר"ר שמואל יפה אל שהעיד המעתיק ה' שהיה כתוב מפיו הח' הש' הכ' בס' והוא העתיקו משאות באות תובה בתובה ואל: **יומא** חד אוקלענא קמו מוהר"ר שמואל סבע כרו' והוא עסיק בגיטא דארוסה קטנה בחיי אביה וחיותיה דאצריך למכתב ב' גיטין חד בלישנא דכלפי דודה ואורך כלישנא דכלפי אביה ובהווא דכלפי אביה אצריך למכתב הכי ותרוכות ית פלגיא ברתא דידך אכת פלוני וכל שום אחרן וחוכא דאית לה ולאבהתא דהות ארוסתי מן קדמא דכא ותרוכות יתה לה די תיהוי רשאה ושלטאה בכפשה למהך להתנסבא לכל גבר די תכבי ואנא לא ומחא בידה והרי

זהו הוה מותרת לכל אדם ודן די והוי לה מנאי וכו'
 זבטעת כתיבה אמר לתת ב' גיטין יחד ביר האב וכו'
 לומר בזה הלשון הרי גיטין או לבתך פ' ארוכותי ובכל
 אחד יוטני גיטין אלו בתך פלונית מבורסת ממני
 מעכשיו ומותרת לכל אדם ולא הפריך שתהיה המתגרשת
 באותו מעמד של אביה: **וביר** סופרי מתא מכאתי
 לשון זה ותרוכותי ית ברתך פ' בת פ'
 וכל שום אחרון וחניכא דאית לה ולאכתא דהות
 ארוכותי מן קדמת דכא וכרו פטרית ושבקית ותרוכותי
 יתה לה די תיהוי רשאה ושלטאה בפפטה למתך
 להתנכבא לכל גבר די תצבא ואנפ לא ימחא בירשאה מן
 יומא דכא ולעלם והרי היא מותרת לכל אדם ודן די יהוי
 לה מנאי וכו' ואמר קבלוה מרבינו הרומאניא ומכללם
 מוהרר הר'אם אל עכ"ל: **ור'ימים** עוד על הארץ
 בהיותו החכם השלם כמ"הר איעזר
 בכמ"הר הרריאן' בחמוש' אל אגס חי ברב אחאי ממוני
 אגוטי בעיר ואם בירשאה פרתה במדינות קושטאכדינה
 יע"א כי על ירו בבית דינו היו נותנין כל הגיטין כי הוא
 היה ימכרם עם כרו לברר וללבן הדברים דרשתי
 את פיו במכתב לאמר סיכתוב לי נוכח הלשון הכתב
 כלפי האב הנהוג עם ככלמו כדמותו ושלם לי זה נוכחו:
בשרישי בסבת בשלמה ועפרים ווס לירח
 אב בסבת חמשת אפוס ושלם מאות
 וחמשים וארבע לברואת עולם למינין טאנו מכין כאן
 קושט' דעל קיף ימחא רבא מותבא אכא פ' בן פ' העומד
 היום כאן במתא קושטא' הב' וכל שום אחרון וחניכא
 דאית לי ולאכתתי ולאחריו ולאחריון דאכתתי צביתי
 ברעות נפשו ברלא אנוכא ושבקית ופטרית ותרוכותי
 ית ארוכותי פ' ברתא דירך אכת פ' העומדת היום כאן
 במתא קושט' הב' וכל שום אחרון וחניכא דאית לה
 ולאכתתא דהות ארוכותי מן קדמת דכא וכרו פטרית
 ושבקית ותרוכותי ית' לה די תהוא רשאה ושלטאה
 בפפטה למתך להתנכבא לכל גבר די תצבא ואנפ לא
 ימחא ביריה מן יומא דגן ולעלם והרי היא מותרת לכל
 אדם ודן די יהוי לה מנאי וכו' כפר תרוכין ואברת שבוקין
 וגט פטורין כדת משה וישראל: **ור'ן** הנוכח פנהגו
 כאן לקטנה המתגרשת ע' אביה כפי מה שבירד החכם
 השלם הרב כמ"הר שמואל סבע אל ומעתה איש חכם
 להיוסיב הדברים כפי מה שיראה בעיני מע'כת ועמו
 הכליחה שאינו יכול להאריך כפי הראוי לאיש כמות עם
 היותו שאינו לא ראיתך לשמע און שמעתך מרוב חלשה
 זה לי ח' חרשים שאנו על ערס רנו אנו הוא דורס שלומך
 מרמא ועד כפרא איעזר זעירא בכמו"הר הר'אאל'ן
 כחמיש' אל: **הנוסח** סכתב רבינו טוב וישר וכפר
 בעיני כל רואיו רבני הזמן שיחיו וכדוהו
 רבתינו הקדמונים כ"ע ואחרון אחרון חביב מורינו

הרב כמ"הר שמואל סבע אל הן כל ראתה עיני עפרין
 האדמה אנוס רמה חיים בכמ"הר חליה אל: **וגם**
 הנוכח הזה בעצמו שלחוהו אל המכס דחיל
 חטאין במ"הר מרדכי בבמ"הר בריך מטיוולי אל והכבון
 ונעים זמירות ישראל ה"ה בונב' וזה'ן יעקב אל בשם
 סופרי העיר עיר קושט' וראיתי להעתי פה ואל **ידוע**
 למעלתבם איך נוהגים פה קושטאכ' בגט
 של קטנה סכתקטנה ע' אביה כותבין ב' גיטין הבט הא'
 כבר ידוע למעלתבם נוכח האשה והגט הב' פנהגין
 פה זהו נוכחו כותבין בכך בסבת ער ושבקית ופטרית
 ותרוכותי ית ארוכותי פ' ברתא דירך אכת פ' העומדת
 היום כאן במתא פ' הב' וכל שום אחרון וחניכא דאית
 לה ולאכתתא דהות ארוכותי מן קדמת דכא וכרו פטרית
 ושבקית ותרוכותי יתה לה די תהוא רשאה ושלטאה
 בפפטה למתך להתנכבא לכל גבר די תצבא ואנפ לא
 ימחא ביריה מן שמו מן יומא דגן ולעלם והרי היא
 מותרת לכל אדם ודן יהוי לה מנאי וכו' כפר תרוכין ואברת
 שבוקין וגט פטורין כדת משה וישראל: וכותבין הבט
 הראשון נוכח האשה ביר אביה וא"כ נותנים הבט
 השני גם ליר אביה: בונב' וזה'ן יעקב: מרדכי
 בכמ"הר בריך מטיוולי אל:

ורחכם

החסיד כמ"הר מרדכי מטיוולי אל כתב
 לי בכתב חזרתי אכל החכם לשאל לו
 על לשון אחד שבראה שאינו מתושב והוא זה יכת פ'
 העומדת והסיב שחוזר למעלה ארוכותי פ' והסופר הר'
 חיים אמר שיותר טוב לומר העומד וחכם אחד אמר
 שברוך לו ברתא דירך העומדת וכו' ער הב' אכת פ' וכל
 שום אחרון וחניכא וכו' ועל כן כתב הח' מה סכתב פעל
 מע'כת להיוסיב כאשר יראה בעיניו: וכדר הכתובה
 כך הוא כותבין ב' גיטין ח' הוא פשוט ככל הגיטין
 וא"כ גט שני בנכח אשר אנו שולח למכ"ת וכותבין
 שני גיטין זה אחר זה ביר אבי הקטנה כס' שככתבו
 ואומרים על כל ח' מהם הרי זה גט לבתך פ' והרי הוא
 מבורסת בו ממני ומותרת לכל אדם עכ"ל:

ומעתה

אבאר מה שברוך ביאור ואחלק הביאור
 לשני חלקים: החלק הראשון בענין
 נוכח הבט שהוא כלפי אבי הקטנה ולעורר כפקות שיש
 להקתפק בלשונה ולברר הכולת מתוך הפסולת ואינו
 היא הנכסחא הנאותה: החלק השני בביאור סדר
 כתיבת השני גיטין והדברים השויכים והכלולים:

החלק

הא' שהוא בביאור הנוכח הנכון ראשונה
 לעורר בש: נווים הנמצאים בנוסחאות
 שהבאתי לעיל וראשונה אחקור במה שותקמו בעיר
 קושט' בלשון אכת פ' העומדת סנר' שאינו מתושב
 ובה ח' אחד מהם' שהיובת העומדת חוזר למעלה
 ארוכותי פ' והסופר המוכהק הר' חיים אל אמר שיותר

טוב לכתוב העומר וחכם אחר אחר ספרך לומר ית
 ארוסתו פלונית ברתא דידך העומדת היום כאן במתא
 פ' הג' אכת פ' : **ורענין** זה אומר כי מה שכתבתי
 השול באומרו אכת פ' העומדת סכראה
 בעיניו שאינו מתווסף והסיב לו הח' שחוזר למעלה
 ארוסתו פ' כפלתו על השול איך נעלם ממנו דבר זה
 כי לא דבר חדש הוא דרבות כלה מצאנו במקראות
 ולכורך ביאור וישוב הכתובים הנזכרו בעלי הטעמים
 ולהעמיד טעמים במקראותם בחמשה דרכים בדבוק
 פירור והעמדה במאמר והסקק ופולוק כמו טביאחם
 הגאון כה"ר אברהם מלאמשי ז"ל בס' מקנה אברהם
 בביאור הטעמים בסוף הס' ואמנם ביאור הרבוק הוא
 כאשר תהיינה במאמר ב' תיבות ולו תהיינה ספרות
 וילוכו הבנה רעה בדברי המדבר וברבוקס ויטיב
 הדבור והמקף הוא המדבר כמבואר במקומו ואמנם
 הפירור הוא כשהיה במאמר חלקים דבוקים מוכחי
 האמת וזה בתיבה אחת או רבות או במאמרים
 מתחלפים אשר בהיותם דבוקים וילוכו ספק בהבנת
 כונת המדבר ולכן יפירוס הא' מחבירו להבין אל
 השומע דעת המדבר והוא הנקרא בלשון רז"ל סירוס
 כאמרו סרסו ודרשוהו ר"ל כריך לעקור הפסוק ולשים
 סופו בראשו להבין משמעותו דאל"כ יתקשה לשון
 הפסוק ובמקראות כמאז רבים כמו אה אס אמרתי
 אכפרס מחול ורבון ולפעמים ומאז ב' תיבות כענין
 קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו כל תשא עון
 דקשה יהי' להקדים תיבת עון לתיבת תשא ועליו כתבו
 המפרשים כל עון תשא והוא הפך כמו מקום עם קבר
 שהוא כמו מקום קבר עם כמבואר במקומו : ויש פירוס
 מתיבות רבות ובארוכות לשון כמו בפ' סופטים
 וספורים תלכ"ט אשר ה' אהיך כ"ל ופר"ט לשבטיך
 מוכב תתן לך סופטים וספורים כלומר מוכב למעלה
 ולא לקמן וכן אמרו בפ' ונר אהים טרם יכבה ושמואל
 מוכב בהיכל ה' כי שמו האתנח בתיבת מוכב להפריך
 שלא תדבק בתיבת בהיכל ה' עם תיבת מוכב שלא
 יראה ח"ו שהיה מוכב בהיכל ה' וכמ"ס יונתן ושמואל
 סכיב בעשרת ליואורק תיבת בהיכל ה' עם הפירור
 לפכוו טב אל תיבת יכבה והוא טרם יכבה בהיכל ה'
 שמואל מוכב וכן בפ' בא לו העבר העברי אשר הבאת
 לנו לחק בי כי בתיבת בא לו פור גדול להפריך
 להשיב לו לחק בי שלא יראה הבאתו לתכלית לחק
 כי שהיה דבר זר ורבים כמו אה וא"כ מה זה נתפלא
 החכם הכו' לדבר המשוב לו שחוזר למעלה לארוכות
 פ' שהוא הסירוס היותר נקל ונכון : **אלא**
 שהקברא הראשונה היא בעיני רחוקה
 מטעם אחר והוא דכיון דע"כ הדין פני הגיטון הם
 כתובים ליד ליד אבי הקטנה אין נמך שתהיה הקטנה

באותו מעמד וא"כ אין כורך שיכתב בלשון הגט העומדת
 היום כאן במתא פ' כי מי יאמר לנו שהוא כאן כיון
 שאינה לפנינו וכן דקדקתי בנוסחאות דל עיל שהועתקו
 מספרו של מוה"רם ושה ז"ל שאין כתוב בהם העומדת
 היום בשום א' משתי הנוסחאות והיונו ודאי מהטעם
 האומר וכמ"ס כן בפ' מוה"רם ושה ז"ל שלא הכריך
 מוה"רם סבע שתעמוד הקטנה באותו מעמד וא"כ מה
 הטעם אותה הנוסחא איננה נכונה והוא מבואר מעצמו
 ותמניי ממנהררא י' כחמיאס ז"ל שלפי ככחתו סכת'
 בה העומדת היום כאן במתא פ' היה כורך לה זהיר
 שתהיה הקטנה כמאז באותו מעמד שאם לא תמצא
 פס הו"ל דובר שקרים ולא יכון לנגד יראי ה' וחושבו
 שמו : ועוד אני אומר שאפי' שתמצא פס הקטנה כיון
 שעל פי הדין אין כורך שתמצא פס לא ככון לכתוב
 העמדה פס בגט : ועוד התפלא לנוסח' סכתוב בהם
 העומדת היום כאן במתא פ' למה חסרו תיבת ולא תראה
 שהיה ראוי ליכתב אחרי תיבת ולא בהתה זהה אני אומר
 לנוסחתם סכתובים העומדת וכו' אבל כבר כת' שאין
 כותבין העומדת ומינה דאין כותבין לאתרה והוא פסוק :
 ואמנם הקברה הג' היא רחוקה אס מהטעם האומר
 סכתוב בה העומדת היום כאן ואין לכותבו ואס מטעם
 רשמך לברתא דידך היה כריך להזכיר פס אביה
 דהיונו אכת פ' וכמו שאכתוב לקמן במקומו : ואמנם
 בסדרת הסופר המובהק הר' חיים ז"ל דכתב סותר טוב
 לו העומך וכו' נראה להקבד דבריו כי נראים מחזורים
 שאעב שלא מוכיחו בהזכירו רז"ל בנתינת הגט ליראבי
 הקטנה שיבטרך להכתוב מקום אבי הקטנה מ"מ נראין
 הדברים שאם יכתוב פס מקום אביה הקטנה מעלי
 טפי והטעם דהמתכוון בדבריו רז"ל הטעם שהזכירו
 לכתוב פס מקום המגרם ומקום המתגרסת הוא מטעם
 תרי שמעון י' יוסף כמבואר במקומו ומדבריהם ז"ל
 שמענו שאע"פ' שלענין עיכובא אין כורך לכתוב שמות
 המקומו והנהרות מ"מ כל המרבה בסימנים הרו זה
 משובח וזה יזבן כאשר יפול ספק בדבר אמנם אס
 יפול ספק בענין הפולח גט למקום אחר שאין לנו
 יודעים אה ימצא פס המתגרסת אין דרכינו לכתוב פס
 המקום שהיא עומדת פס שמואל למתא פס ובסטר
 ההרשאה איכותבים בכל מקום שימצאנה וא"כ עלה
 ביריבג דנראין הדברים דבמקו' שאעשר להרבות בקו'
 מעלי טפי וא"כ יוכא שהגט הוא כותן ליד אבי הקטנה
 ככון לכתוב פס מקום אבי הקטנה פס מטעם חשש תרי
 שמעון : ואס מטעם ראבי הקטנה במקום הבת עומד
 וכסס סצריך לכתוב מקום הבת כן כריך לכתוב פס
 מקום אביה העומד דתחתיה וסכור דמי תלתא ותהומן
 פטרוה וא"כ סברת הר' חיים ז"ל נראית בעיני סברה
 נכונה או סכתוב כנסחת מה"רם ושה ז"ל סכת' בשם
 מוה"רם

מזהרם שבע זל סלא הזכיר העומ' היום כאן במתא וכו'
 וזכרתי שטני פעמים כעשה מעשה בבית דיכו וסל הרב
 כהן כדק בשנת שס"ה כסברת הסופר המובהק הר"ח
 זל הכ' אכת אברהם העומד היום כאן במתא סאלונוקי
 ודעו: **ומעתה** אבא אל סאר הספקת הכופלות
 בכיכחאות לשון הגט הכתן בלשון סכלפי
 אבי הקטנה ואזכרס ח' לא במספרס:

ז באומרו ית ארסתי פ' ברתי דורך אכת פ' דיש
 להסתפק דהו' לל פ' ברתיך אכת פ' מאי ברתיך
 דורך וכו' דלא שייך למי' ברתיך לבר רק היכא סכבר
 הזכר בסופור שס האב והוא בענין הסיפור מהזוג סל
 ועקב עס רחל בת לבן סכא' עס ויאמר אעבדך אס
 ברחל בתך הקטנה אמנס בכוסח גט זה רעד הנה לא
 הזכר בלשון הגט שס אב הקטנה אלא אח"כ הזכר
 שמועל פן אינו מתייטב הלשון בלתי אס ויקוסר בתיבת
 דורך אכת פ' דהוי כאילו אמר בת סלך אכת פ' ודרך
 הוא תרגום סלך כדברי המתורגמן בסורס דר דיש
 הרבה בירושלמי דודי דורך במקו' סלוי סלך ע"כ והוא
 מבואר מעצמו: **ב** בתיבת ולאבהתה כתוב בכוסחאות
 הראשונות ולאבהתה בהא הכינוי לבסוף אמנס
 בכוסחאות האחרונות כתוב ולאבהתה עס אף לבסוף
 וכראה סכדקו הנוסחאות האחרונות בזה והטעם משום
 דהוי סינוי שיש מלשון התרגום ללשון הקדש דבלשון
 הקדש הוא לבסוף יורה על הכינוי אמנס התרגום
 מוקיפוס אף לאחר הא הכינוי והראה לזאת בתיבת
 אבות מתורגס אבהתא עון אבות חבו אבהתא אבות
 אכלו בוסר אבהתא חטן כלס עס אף לבסוף והא הכינוי
 בין התינוהאלף כי עס מקומו וכן כל תיבת אבותינו
 אבהתא כי אות נון המדבר' בערס במקום הא הכינוי
 קוימא ועלה ח"ס דהנוכחא הככונה והמחונרת הוא
 ולאבהתא: **וב'וצא** בזה מצאתי סינוי בן הנוסח'
 הא' והאחר' בתיבת בידה כחומרנו ואכס
 לא ומתא בידה כי במוס' הב' מהסתים הא' הוא הנס'
 סמצא הח' הח' מזהרס ופה זל בור סופר מתא כתוב
 בידהא ובסאר' הנוס' כלס כתוב בידה ולכאורה היה
 כר' דמהטעם עצמו סכתבנו לעיל בתיבת ולאבהתהא
 דכונן לכתוב אף אחרי הא הכינוי מתיבת בידה דמאי
 סכא **ועל** זה חקרתי

ודרסתי לרע' מה' יהיה משפט הכתיבה יתיבת בידה
 אס נכון לכתוב אף אחרי הא הכינוי אס לאו ומצאתי
 בפ' כי תסא בענין הגט סכתוב וכתן בידה מתורגס
 ויהב בידה והוקפסה לי דהואיל והתא הוא הא הכינוי
 למה לא הטילו אף אחרים כמו ולאבהתהא דמאי סכא
 ויגעתי ומצאתי ברפוס האיטאר בפ' במלת בפ' ותקח
 את התוף בידה מתורגס ית תוסא בידהא עס אף אחרי
 גא הכינוי הן המת' כי בסאר הדפוסים לא מצאתי

מתורגס כן רק ית תוסא בידה אלא מהסינוי סמצאתי
 בין לשון הקדש ללשון תרגום הוא כי בלשון הקדש נקד
בידה שהיוד הוא נעה קמוצה ובלשון תרגום
בידה היוד נחה וסבות בחורק והדלת
 קמוצה ועז הרבתי לחקור בדבר ונסתי
 לכו לומר שמה סתרגס ברפוס האיטאר בידהא הוא
 טעות סכפל והנוכח הככון בידה כי מה סהתרגומים
 הטילו אף אחרי הא הכינוי הוא דהא הכינוי סהוא כינוי
 לרבים בתיבת ולאבה' סהיא כנוי לרבים אבל בידה
 סהוא כינוי ליחידה לא הטילו אף אחרים והכרעתי ענין
 זה מפ' בפ' ויקהל עשה את המנורה ורכה וקנה גביעיה
 כפתוריה ופרחיה ממנה היו מתורגס סידה וקנה
 חזורהא וכלודהא וסמסאה מינה הוו: הא קמן
 דבגביעיה כפתוריה ופרחיה סההא הוי כינוי לרבים
 הטילו אף לאחר הא הכינוי אבל בסידה וקנה דהוי כינוי
 ליחידה לא הטילו אף לבסוף לומר סידהא וקנהא וא"כ
 סמענין דהנוכחא הככונה הוי בידה:

ג הנה בנוס' גט הקטנה לרצני רומנווי זל מצאתי
 חילוק כי בכוסח' סכתבתי בסס מהר"ס ופה זל
 בכוסחא הא' ותרוכית יתה לה די תהוי רשאה וכו' עד
 לכל גבר די תיכבי ובנסח סמצא כי סופרי מתא מצא
 די תהוי ב"ב ודין עד די תכבי בחד יוד לבסוף
 ובכוסחאות הח' הר"א זל כתוב די תהוי די תכבא בלי
 סוס יוד: והחילוק הכז' כמסך מהמחלוקת סכפל בין
 הקדמונים בענין הגט הפסוט בתיבות די תהוויין
 דיותיכבייין דלרעת הקדמונים כל א' מהס כרוכי חמסה
 יודין סהא' מהס הוא סבין הוי להא ובין תיו לכדי
 ולעדת אחרים גורעיס היוד סבין תיו להא ובין תיו
 לכדי והרא' ס מסכוס לכברא וכ"כ במדרכי פ' המגרס
 בטס ריש' בא זל סכדק בכמה תרגומים ולא היה יור
 בין תיו להא כתב עוד ומה סאין יוד בק תיו לכדי גט
 בזה אין לחוש כי אינה ראויה להיות כלל כמו סאינה
 ראויה בעברי סלכו ע"כ וכתב בעיסור מאמר' ז'
 דאוי כתב ביה דתהוי את רשאה למתך וכו' טשי עדויף
 מליסנא די תהוויין בג' ודין עכ"ל הב' סומן קכ"ו
 ומהמחלוקת הכז' כחפך גס המחלוקת הזו בגט הקטנה
 דהנוכח הכל' שיש יוד בין תיו ולהא ובין תיו לכדי ס"ל
 כרעת הכותבין חמסה יודין בדיותהוויין וכדתי כבויין
 והבלתי כותבין יוד בין תיו להא ובין תיו לכדי ס"ל
 כרעת האחרים הכל': ואס ואמר אומר סאיני התס
 בדיותהוויין סהוא מדבר לנוח אבל בלשון גט זה סל
 הקטנה סהוא נוכח האב והוי כסתר לכקבה ואכסר
 טסס וכסרך היוד אחר התיו הא ליתא דלענין גריעות
 היוד במקום היא טווס סס המדברים הכז' והראה לנו
 דכסמדברים כגד נקבה הככתרת כתוב בראשו
 המתות ואס היו תהיה לריס ומדריה עליה תרגס ואס

מהוא

מהוא תהו וכו' בנורעון יודבין תח' להא' והוא ברור:
אך הדבר קשה מאד בעינינו לנסחאות סכותבין
 בהם די תצבי בוד' לבסוף ובפרט להרב ב'
 סכתב בס' ברק הבית די תצביי בב' יודין לבסוף
 מהוא לסוף המדבר לכוכח למסקל דיתצבייין ולסוף זה
 לא כאמר רק כלפי הנקבה הנסחרת ומטעם זה כתוב
 בנסחת אחרת סכת' לי' הח' כמה ר'אן' נחמייאם זל'
 די תהוא די תצבא מהם לסוכית הנסחרים לנקבה
 הנסחרת וכך נחמתי בנוסחא שפלא לי מה ר'מטיוולו
 זל' ודעמיה זל' די תהוא די תצבא' כר' התור' היא תור'
 הנקבה והאף לבסוף עשן דגיל' קו' ב' די' להוא ובסוף
 ב' דיע' להוא ולסוכות הללו כטו' איהם רבני עירומי
 בגיטין פ' קטנה אשר בסוף קונטרסיה אעתיק סניס
 מהם להותם לעדות ולראיה ועין נפובותי וכדכתי' עד
 מאד ביסורין לעת כנאת לא עברתי כח' להאריך
 בפרטים כאשר עס לבבי ובאמר יחמיה' ימים ושנים
 כרכמו אשובה ודי על כל הפרטים בס' די' שו' המדבר
 עבר כל יודעי דת ודין העשיר מילר' העברים אברהם
 יבחקי :

בשלישי בסבת טבעה יום לירח כסלו סכת
 תמשת לשים וסלם מאות וחמשים
 וחמש לבריא' עולם למנין שאנו מנין כאן במתא' שלונקוי
 דעל סוף יתא' מותבא' וחמיו מעינות ובארות ממתקא'
 אלא אברהם בר' וכחק העומר היום כאן במתא' שלונקוי
 הנזכרת וכל שום אחרן וחמכא' ראית לי ולא בהתי
 ולא תרי כבתי ברעות נפשי בלא אומכא' וסבקות
 ופטריה ותחכות ית' ארופתי **ביבניו א**
 ברתא' יודך אנת אברהם העומר
 היום כאן במתא' שלונקוי הנזכרת וכל שום אחרן וחמכא'
 ראית לה ולא בהתה' דהות ארופתי מן קרמת דכא' וכרו
 פטרית וסבקות ותחכות יתה' (כא' לה) די תהוא
 רשאה ופ' איה' בפשה' (כא' למחך) להתנסבא' לכל
 גבר די תצבא' ואנס' לא ימחא' בידה' מן עמי מן ומח'
 דכן ולעלם והרי הוא מותרת לכל ארס' ודן' די והוי' לה
 מנאי' ספר' תירומין: אברהם' עבדקין כדת' מטה' וישר' אל:
א הגם כו' היה לכנינו סני' דרשים לכתובת
 הב' גיטין בשני דרכים אס' לתתם סני' הביטין הפשוט
 והכתוב לעיל יחד ליר' ה' ב' כמו שפורם בספרו של
 מהרש' ופה זל' שאמר לה' הרי גיטין' או לבתך פ' ארופתי
 ובכל א' נשני' גיטין' או בתך פ' מנורסת ממני מעבסני
 ומותרת לכל ארס' : ואס' לתתם זה אחר זה במפורם
 ברבוי מהר'ס מטיוולו דלעיל מ'מ' הט' והישר' לתתם
 בזה אחר זה מטעם ההוא תשובה שאבא' הב' ב'א' ס'
 קב'ט' רף' ק' סב' מהר'ו' כסכותני' ב' גיטין' לאפס' א'
 כריך ליתן זה אחר זה דאס' ותן לה' פנייהם בבית אחת
 דילמא' דעתי' אההוא' דלאו' גיטא' הוא וכד'אמרין הרס'

במקדש במלוה ופרוטה דאינה מקודשת משום דדעתיה
 אמלוה ואע"ג דהלכה כד' יהודה הנסוי' דפלו' עליה
 דלמא' הכא' מודה ר' הנסוי' דהתם הוינו טעמא' משום
 דאס' יודע דאין קודמי מלוה כלום ודעתיה אפרוטה
 אבל הכא' אין יודע איזה מושיל עכ"ל: אפריון כמסויה
 לאהובי הנעלה החכם כשא' ורס' הן גביר' כמ' הרפ"ל
 שאמי אפרויכה איתו במנה' ופה זו קיימא' וסריא'
 מועדת מתכות יד' הרב' הכולל ר'מ'ת כמזהר'
 בטימן עטל' זל' אב' ד' מאס' המדינות רבתי ברעות כ'
 ממנה ופאה' ונאכא' ותכא' אור' תורה' בעולם שלונקוי'
 יע"א הית' יעוב' אותה לקרמותה בבסין אפריון :

גו סדר ביאון הקטנה

בשקדשו את הקטנה אמה או אחיה או
 השואלם בעודה קטנה אחר' שס'
 פנים והוא ממאכת בקדושין ההם כריך שתבא' היא לסני'
 ב'ד' של ג' בעודה קטנה קורם שתגל' ותאמר בפניהם
 איך הטעה ואמה' או אחיה' וקדשוה' לפ' בפ' ואו' היתה
 קטנה מאד ולא הכירה וטעתה' היא חניכה' בו' שלא תנסא'
 לו בשום בר' : וב' ד' ברין אס' היא קטנה עדיין ובדיקתה
 היא אס' הביאה סתי' טערות' מי' ב' פנים וחילך' כו' פחות
 מבאן' אס' הביאה סתי' טערות' היא קטנה וכן כל זמן
 שאינה בת פטרוס' טנה' ולא הביאה ב' טערות' במקום
 בית הערוה' איני חסובה קטנה אס' לא ילדה' שאס' ילדה'
 הרי היא גדולה טור' קו' קב' א' ויכתבו לה' בט' מואון' ואיכנ'
 ככתב' כטופסי' הגט' שלא יראה' בט' גמור' וזה נוסחו' :
בכך בסבת כך ימים לירח פ' ט' כך לברואת
 עולם למנין שאנו מנין וכל אחת קדימא'
 לבי דינא' פבת פ' ואמרה' למ' דעין' רבתי' איך אמי' או
 אחי הטעה יתו' וקריש' יתו' לפ' בק'פ' ואסא' וינקותא' הויתי'
 בהיהו' טעתא' ולא הות' ירענא' ביה' וכען' לא יוחא' לי
 דאס' לאכתו' להאי' גברא' ולא בעינא' ביה' ולא צבונא'
 ביה' ולית' אלא' צבית' להתנסבא' ליה' ובדקנו' בתר'
 פלונית' ועדיין' הוא קטנה' וכיון' דחזנא' דאחרת' פ' דא'
 כדון' חמכא' ביה' דינא' אר'קנא' למלוה' ופקידנא' למיכתב'
 לה' גיטא' ולמתב' לה' ואשרונה' למיך' להתנסבא'
 לכל גבר' דיתצבייין' ואנס' לא ימחא' בידה' מן ומח'
 דכן ולעלם והרי הוא מותרת לכל ארס' כדת' מ' יומא'תי
 עור' סדר' אחר' לממאכת' והוא בקיבור' כמעשה' ב'ד' וזה
 נוסחו' : **ד' ביאון** היא שתאמר בפני סניס' או
 אפסו' בפלוגי' בעלו' זה' או אי' אפסו'
 בקדושין שקדשתני אמי' ולי' : וזה נוסח' מה' שכתבו
 בכך וכך לירח פ' סבת כך למנין שאנו מנין לברואת
 עולם מאיכה' פלונית' בת פ' בפנינו' ואמרה' אמי' או אחי'
 התענו וקדשונו' אס' היא מקודשת' (או הכווננו' אס'
 היא נשואה') ואני קטנה' לכלוני' פ' והשתא' גלית' דעתי'
 קדמכון

קדמכון דלא צבינא ביה ולא קאומנא עמיה והסתא
ברקכו פלונית ואתברר לכא דערוין קטנה היא וכתבנא
והתמנא ויהיאכא לה לזכות ולרחמי בידה והכל סורי
וכריר וקיום פלוני עד ופ'ע: והראשון ב' עיקר:

ג' נוסח ג' חרס ממגרס אשתו והוא ג' ב'
אלס דאינו מדבר ואס כפסאח היה
יפקח וכתחש אינו מוציא ברמיה טור ס' קכ"א:
בכר במכתב ימים לירח פ' ס' כ' ל' ע' למינו
זכו אנכא ב' דחתמין לתתא במותב
יתלתא כחדא הונכא כד אתא קדמנא פב"פ ורמזנא ליה
ורמז להוציא פלונית ב"פ האכסובא ליה ומרמזנא לנא
כתבנא לה גיטה דנא למהוי מגורסת בגמרה ונתת
דמאה ופלטאה בנכסיה למתך להתנכסא לכל גבר די
תניבויין (כ"ל דכריך לכתוב דיתובב) והנש לא יתחא
בידהאמן וימא דכן ולעלם ודא דויהוי לה ג'ט פטויין
והגרת פבוין וס' תרוכין כתקנתא דרבנן והרי היא
מותרת לכל ארס כרת מו'.

ג' נח ראותי למר לך סדר כתיבת הגט לכל ארס
בקיבור מסודר בכענינים קטנים כדי להקל מעלך:
קודם כל דבר ישאל המסדר לבעל ארס לו
שום פס אחר וזולת פס העצם כגון
קומפראדו או מירקאדו וכיוצא בזה ושאל ע"ס אביו וכן
ישאל לאמה ושם אביה שאם יש לו איזה פס אחר משמות
הכוכבין כגון פנקרא דלובן והעולם קוראים אותו
קומפראדו או מורק'דו או מורינו אז כותבין בגט
ראובן הגבונה קומפראדו ואם אין לו כינוי
זה אלא לראובן כותבין ראובן בן יעקב המכונה
קומפראדו העומד הו' כאן במתא פוכו וכל שום אחר
וכו': בכוכבין שמזכירין בהם חית כמו כ"ף רפניה
ראוי לכתוב בכ"ף לא בחית מפני שיש מקומות
סקורין לחית כמו ה' וכן בין ט"ת לת"ו במקום ת"ו
כותבין ט"ת ועיין ע"ז מ"ט הב"ה קו' ר"ל וכשכותבין
פני שמות בגט ופניהם לטון הקדש כותבין למר ראובן
דמתקרו שמעון ולקבה לאה דמתקרו רחל בח"ף
לכ"ף כן בכתוב פס גיטין מהר"ם מפדוואה כו' ב"ב
ויהימי כהגבס עכ"פ לכתוב לנקבה דמתקרו בתו
לכ"ף כמ"ס מהר"ם סו' וד ע"ס ולענין אס כשתקע
בס הראשון או פס הפני או שקורין אותו בשמו שמות
כגון פניו שמו מהמת גולו שמקום הו' קורין אותו אבר'
ואח"כ קראוהו ופסק לו והובע ופיונא הנה בפרטי
הדוכים הללו אמר דר' בשבט הכופר לקמן ואבארס אס
יגזר ה' בכעף העשרה דקורין הנכרכים לכתובה הגט:
א' י תחלה לכתוב העדים פיההרו תקובה
בלבס וכל ג' החכם המבדר:

ב' שלא יהיו העדים קרובים זה לזה ולא לבעל ולא
לאשה ולא לחכם המסדר ואין סופר נעשה עד בגיטין:
ג' פיוניו העדים פיה הוא פ' המגרס וזאת הוא פ'
אשתו המתגרסת:

ד' בתחילה יעשו לו התרה אס נסבע לגרס או אס
נסבע שלא לגרס:
ה' ויבטל המורעות וכל דבר שקיומו גורם ביטול
הגט מהדבר ההוא יהיה בטל מעצמו ומעשה
הגט יהיה קיים וכן יפסול כל עד או עדים שיעודו על
מודע או ביזא כל דבר שגורם קיומו ביטול הגט הן
ועדיהן ועדו עדיהן:
ו' יטבע שלא מכר מודעא ושלא ימכורו ועוד על
עצמו שלא מכר:
ז' יתן המוכר לבעל הקפת והקויר במתנה ויגביהם
הבעל לקנותם:
ח' ויאמר הבעל לכוזר בפני העדים אהה הכופר
כב"פ כתוב בט לי לשמי אני פב"פ (ואם יש לו
פס אחר ואמר דמתקרי פ') לגרס בו את אשתו פב"פ
לשמי ולשמה לשם גירוסין במורין פתהא מגורסת ממני
בו ומותרת לכל ארס והריני מותן לך רשות לכתוב עד
מאה גיטין עד פיראה בשמי החכם המסדר פהוא כשר
והבן:
ט' ויאמר לעדים ארס פב"פ וכב"פ חתמו בגט
שיכתוב כב"פ לגרס בו את אשתו פב"פ לשמי
ולשמה לשם גירוסין במורין פתהא מגורסת ממני בו
ומותרת לכל ארס והריני מותן לכם רשות שתחתמו עד
מאה גיטין עד פיראה בשמי החכם המסדר פהוא כשר
והבן:
י' ויאמר המוכר גט זה רנו בותב במאמר פב"פ
לגרס בו את רשתו כב"פ לשמו ולשמה לשם
גירוסין במורין פתהא מגורסת ממני בו ומותרת לכל
ארס:
יא' ויכתוב שוטה אחת לפחות לפני העדים ואם
ירצו לזאת ויזיכורו בכימן מובהק לאחר
שופכת לפחות השוטה ה':
יב' ויכתוב כתיבה תמה בלי דבוקים ובלו ריחוק
האותיות ויזהר שלא יזא חוץ לפיטה בין לימין
בין לשמאל הפולאות אשת ויבטלו קרם שיחתמו
העדים ויראהו החכם המבדר אס ראוי לחתימה בדקדוק
על כל אות ואות ועל כל תיבה ותיבה:
יג' אח"כ יאמר העד ה' גט זה אכני חוקם במאמר
פב"פ לגרס בו את אשתו פב"פ לשמו ולשמה
לשם גירוסין במורין פתהא מגורסת ממני בו ומותרת
לכל ארס וחתום: **יד'** ויאמר העד השני ויחתום:
יז' יראה החכם המסדר חתימות העדים
בדקדוק כגט עצמו:
טו יתורו

טו ויתירו לו לצל פעם סמית אם נסבע לברט או שלא לברט או אם מקר מורעה או אזהר דבר שבטביתו ותבטל הבט וחזור ויבטל כאמור וכנודע: **יו** וישאל החכם המקדר לנספר אם כתב הבט לשמו ולשמה כהלכתו לטעם גירושין במורין ויאמר הקופר הן: וכן ישאל לעדים אם חתמוהו לשמו ולשמה לבג בהלכתו ויאמרו הן:

יז וישאל לעדים אם בעניהם כתב הקופר לשמו ולשמה הבט הזה ואם היה בכיוונו הבעל וברכזו ויקרא החכם המקדר הבט בדקדוק כולו עם חתימת העדים בפניהם הדיק הטיב: (ומ"כ מ"ד הר"ם וז"ל שמתו על לב ואקיימה בע"ה שאחר שיגמור הקופר מלכתוב הבט לחזור ולדקדק בו עמו בדרך טאלה ותשובה תיבה זו היא מלאה או חכרה עכ"ל:)

יט וזה החכם להקיר האשה הטבעות מידה ושאר תכשיטים שבזוועיה:

כ ויאמר לה שתפתח ידיה ותגביהם למעלה והמה שתוחות:

כא יתן הבט ביד הבעל וישם הבעל הבט באזור שתי ידיה קרוב וסמוך לא כל כך ויאמר המגרש בלשון הזה **הרי זה גיטיך והרי**

את מגורשת ממני בו מעבשיו ומותרת לכל

אדם: ותקף ירעה הבט על ימיה והיא תקפוץ ידיה אליה עם הבט בידה ותלך עמו ד"א תחת כשיפה:

כב וא"כ יחזור החכם ויקח הבט מיד האשה ויחזור ויקראנו הוטב הדיק ויקרענו קרע ב"ד (ומי שנוהג וכתוב לה מעשה ב"ד) ויחזיק החכם שלא להוציא לעז על גט זה ויהיה בתיבת הבט בפני עשרה אם אפשר אפילו שיהיו קרובים:

כג ויגזור החכם על האשה שלא תקבל קדושין משום אדם מהיום ההוא עד כ"ב ימים:

כד וא"כ חוזר הבעל זנותן שאר הקלף והדיו וכלי הכתיבה במתנה לקופר כדי שיוכל לכתוב בו גיטין אחרים:

נט סדר הבט ע"י שליח לאשה מסודר בסעיפים ככ"כ כדי להקל:

א' אם רוצה הבעל לשלוח הבט לאשתו על ידי שליח יסתדל שיהיו לו ארבעה עדים לרוחא דמילתא שמים לחתום הבט וב' יהיו עירי מקירה סידרו שימקור הבעל הבט ליד השליח ויהיה מן בהרשאה

ויעידו גם הם על הבט ועדיו ויש מקומות שאין עושין כן אלא הפני עדים החותמי' בגט הם הזעדים על ההרשאה וכותבין בהרשאה והעדים החתומים בגט הם אנחנו החתומים למטה ועיון לקמן ס"ו נוסח ההרשאה זה:

ב' כשימנה את השליח טוב הוא שיאמר החכם לשליח שידע כי אסור הוא לו לישא המגורשת הזאת כרי שלא וכל אחר כך לומר אילו הייתי יודע שאני אסור בה לא הייתי שליח:

ג' קודם לכל צריך הבעל לייחד השליח ולכתמילה לא יהיה השליח קרוב לא לאיש ולא לאשה כיון שערוות בפניו נכתב ובפניו נחתם תלו בו ואין הקופר והעדים יכולים להות' א' מהם שליח שהרי אינם יכולים לומר ב"כ ובפני נחתם שהרי הוא הכותב או החותם ואין לשנות ממטבע שטבעו חכמים בשיאמר אני כתבתיו או אני חתמתיו:

ד' ועדי הבט ועדי ההרשאה לא יהיו קרובים זה לזה ולא לאיש ולא לאשה:

ה' וכך יאמר הבעל לשליח בפני העדים שיחתמו על ההרשאה הכני שב"ע ממנה אוחך שב"פ להיות שליחי להולך גט לאשתי שב"פ אתה או שלוחך או שליח שלוחך ושליח אחר שליח אפילו עד מאה שלוחים ותן הבט לידה בכל מקום שתמצאנה אתה או שלוחך ושליח שלוחך ואחר שליח אפילו עד מאה שלוחים ותהא ירך כרי ופיך כפי ועטויתך כעטויתי ודבורך כדבורי וכו' ותהא מגורשת ממני ומותרת לכל אדם:

ו' וכשממנה הבעל השליח טוב שהחכם ישביע את הבעל בשבועת התורה שלא למסור מורעה ושלח יבטל השליחות ויגט ואם הוא מומר ושבוע אותו על חלקו לע"ה וכותבין כך בהרשאה:

ז' צריך להזהר שיהיו השליח והמפלה גדולים ושלא יהיה השליח חס"ז או עבר ונכרי ובמא ופסול עבירה:

ח' מיוחד החכם ה"ב עדים והסוכר והקופר והשליח שיהיו אצל כל דבר בשעה שהבעל מזה להם לכתוב ולחתום לשמו ולשמה וישימע ויראה שהתחיל הקופר לכתוב לשמו ולשמה וצריך לעמוד בשעת החתימת העדים על ידו ושיראה מחותמ' לשמו ולשמה:

ט' ויאמר החכם המקדר לשליח שתקח כיומן מובהק בגט אולי יזוואכנו תירו ימ"ת וזהר שלא להוציא מיד וכלל כל מה דאפשר:

י' וישאל החכם אל הבעל אם רצונו ליתן גם וכשיאמר הן ויאמר לו שיבטל המורעות הכל ככ"ל בסדר הבט וישאל אם נדר או נסבע על הבט ויתירו לו אפילו שיאמר שלא נסבע ולא נדר הכל ככ"ל:

יא יתן הסופר הכיור והדיו והקולמוס לבעל
במתנה ככ"ט ויבטיחם הבעל ויאמר לסופר
כתוב גט לאשתי ככ"ל וכן ויאמר לעדים שיחתמו ככ"ל
בקר הדגט:

יב והסופר יאמר הריני כותב גט זה במאמר
פכ"פ למנו וכו' ככ"ל וכן ויאמרו העדים בעת
החתמה ככ"ל:

יג כריך סיסיה הסלוח אבל בתיבת התורף כדי
סיוכל לומר בפני בכתב ובפ"כ: ויקח ביומן
וכו':

יד ושאל החכם לעדים מהם עידי מסורה ועידי
ההרש"א שמעתם מפי פכ"פ הבעל שמונה את
פכ"פ להיות שלוחו להולך גט זה לאשתו פכ"פ ויאמרו
הן:

טו יתחיל עוד שמעתם טפ"ב בכתובה לבעל פלוני
להנות שלוחו וכו' ויאמרו הן:

טז אז החכם המקדר עם עידי החתימה והבעל
והשלוח כולם כאחד עומדים וחוזר ושאל החכם
לבעל אתה פכ"פ תרצה לתת גט זה לאשתך פכ"פ כרצון
כספק ויאמר הן: וכן ויאמר לסופר כתבת גט זה ככ"ל
ויאמר הן כוה"ל הבעל לכתוב הגט למנו ולסמיה למס
גירושין נמורין וכל השאלות ככ"ל ג"כ לעדים ואל כל
דבר ועמרו הסלוח ועידי המסורה מהם עידי ההרש"א
סוראו ועידי על הבעל ועל השלוח:

יז ויאמר החכם לשלוח שיפתח ודיו ויבטיחם למעלה
ב"ס הכ"ל:

יח יתן החכם הגט ליד הבעל ויסימנה הבעל
בחורטתו ודיוסל שלוח ויאמר לו המברט
בלשון הזה:

אתה פכ"פ הולך גט זה
לאשתי פכ"פ ותן אותה לידה
בכל מקום שתמצאנה
והיא ירך בידי ופיך כפי
ודבורך כדבורי ועשייתך
בעשיתי ונותן אני לך רשות
מעכשיו לעשות שליח
ושליח שליח ועליה אחר
שליח אפילו עד מאה

שלוהים ואפילו בלא אונס
עד שיגיע גט זה ליד אשתי
פכ"פ מירך או מיר שלוחך
או מיר שליח שלוחך עד
מאה שרוחים תהא מגורשת

כ בו ממני ומותרת לכל אדם:
ותקף ידפה הגט על ידי השלוח וזכה בו השלוח:
וליהות כי ראיתי לפי דעתך נוכחא אחריכא

במה שיאמר הבעל בסעת חתימת הגט
לשלוח זה הוא יסרה בעיני להייתה יותר מכוונת אשתו וקנה
סה והמעין ובהר **אתה** פכ"פ הולך גט זה לאשתי
פכ"פ והן אותן לידה בכל מקום שתמצאנה
אתה ורך כיהי ופיך כפי ודבורך כדבורי ועשייתך
בעשיתי ונתינתך גט זה לאשתי פכ"פ ככהינתי ונותן
אני לך רשות מעכשיו לעשות שליח ושלוחך שליח ושלוח
אחר שליח אפילו עד מאה שלוחים ואפילו בלא אונס
עד שיגיע לידה גט זה ותקפ סיגיע גט זה ליד אשתי
אספ"פ מירך או מיר שלוחך או מיר שליח שלוחך עד מאה
שלו הים תהא מגורשת ממני בו ומתרת לכל אדם

כא אח"כ יקח החכם הגט מיד השלוח ויקרא אותו
בהקדוק עם עידי החתימה וישאל לכופר ולעדים
אם זה הוא הגט שכתב וחתמו ויאמרו החכם לשלוח
בפני עידי החתימה

כב יקבל הבעל עליו חרם וסבועה שלא יבטל לא את
הגט ולא את השליחות:

כג אח"כ יבזה לכתוב ההרש"א המוזר שלא לכתוב
דת כי אם תיבות ואותיות שלמות: עין לקמן בש"ף:

כד ועין בהרב בעל המטה סי' קמ"א דין ב"ד מ"ס
דבינו שרץ ופעם א' פסל הרשעה אחת בשבול מהיה כתוב
בה ר"ת כגון ח"מ מ"ל חתומי מטה וכו' וז"ל להזהר בה
ממירקם אף שיתקיימו לבסוף והדבר פשוט כו' כל
חומרות אלו הם לכתחלה או עשאנו יודעים שמסרו הגט
אין בקאין בטיב בטון דאזי יס לחוש בזה וכמוצא בו
דמחכרון ידועה) בא להם יכ"מס הרן להר"בם בכ"רן
אבל בדועבר לא זעין בטער אפרים סי' קט'

כה יחתמו עידי המסורה בהרשעה והב"ד שניתן הגט
ע"י קיימו החתימות ויזהרו לשלוח שלא לעשות מורעא
על השלוחות לבטלו ושלא יוצא הגט מידו ורשותו ואם
בהכרח יוצאו יקח סי' מובסק בכלי שמונה הגט בו
וכן יזהרו על סי' המובהק שיש לו בגס ואז ומקרת את
הגט בידו ויגזרו שלא להוכיח לפי בגט זה ולא בשליחותו:

ס' ואם הבעל כותן הבט מירו ליד האשה על תנאי והוא הנקרא בט זמן זה כדור בקיבור: **א יצוה** לכתוב הבט כמספטו כאשר כתבו סעי' ג' ח' ולא זכור תנאי כלל ובשעת כתיבת הבט יאמר לה הרי זה בטן והרי את מגורשת בו ממני ומותרת לכל אדם על מנת שאם לא באתי מהיולעד זמן פ' יהא בט מעכסיו ואם אבא בתוך הזמן הנזכר ואראה בפני ב' עדים לא יהא בט ותהא כאמת עלי שלא באתי ושלם פייסותך **ואם** הבעל כותנו לשליח על תנאי: **יכתוב** הבט כמספטו אחר כל החקירות

שיעשו לו לו הב' כמדע וכאשר כתבו לעיל וישאלו כל השאלות בפני השליח: **וה' ח' בשעת כתיבת הבט ביד השליח קודם שיומכרו בידו והידים של השליח פתוחות ואמר לו הבעל: אתה פ' בפ הולך** בט זה לאשתי פ' בפ ותהא יודך כידו ושך

כפי דבורך כדבורי ועשייתך כעשייתי ואכי כותן לך דעות לעשות שליח ושליח שליח אפי' עד מאה שלוחים אפי' בלא אונס ותן בט זה לידה בכל מקום שתמצאה ובהגיע בט זה לידה מידך או מיד שליחך או שליחך אפי' עד מאה שלוחים תהא מגורשת ממני בו ומותרת לכל אדם: על מנת שאם לא אתראה בעיר פ' בפני שני עדים ביום פ' יהיה בט ואם אתראה באותו זמן בפני שני עדים לא יהיה בט וכל זמן שלא יעירו ב' עדים סתרתתי בעיר פ' בפניהם בזמן ההוא תהיה כאמת עלי לומר שלא באתי ויהיה בט ותהיה כאמת עלי שלא פייסתי: ומותר הבט ביד השליח: וכל השאר יעשה החכם המסדר באמור לעיל ולסוף אשר יאמר הבעל לשליח בהולך בט זה לפי חמתו ויבחר מהשתי כוסות סתבתו לעיל סעי' כ"ט: **ובהגיעו** השליח למקום האשה בתתו הבט לידה

החקירות שיעשו לו הב' כמדע ואמר השליח לאשה בפני ב' ד' **הרי'** זה בטן שלם לך בעלך פ' בפ והרי את מגורשת בו ומותרת לכל אדם על מנת שאם לא יתראה פה במקום פ' ביום פ' בפני עדים יהיה בט ואם יתראה במקום פ' ביום פ' בפני עדים לא יהיה בט ותהיו נאמת עליו שלא בא כל זמן שאין עדים מכחשים אותו ותהיו נאמת עליו שלא פוים וגט זה בפני נכתב ובפני נחתם ותקף ומסור הבט ליד האשה: והוא הנזכר בו כמדע והב' יוקחו ממנה ויקראו אותו כאמור ואח' יחזרו לידה וכתבו ערוותם **ז': קדמונה** ב' ד' דחה מן לתתא נמכר בט הנזכר

לאשה הנזכרת מעבר להך על יד פלוני השליח הנז' מע' ופ' פ' התנאי הנז' מע' ל' ביום פ' משנת פ' לבהואת' עולם והכל נעשה כדת ובהלכה ולראות האמת התמכו שמוקמו ביום הנז' והכל סודר בריר וקיים: ויחתמו הב' **ובשהגט** הוא על

תנאי ויהיו שלם לחותכו ואררבה יהיה סמור בידם עד זמן קיום התנאי כדון פ' ח' אפי' שיאמר מעכסיו: וכל ע' אפי' אמר הבעל בשעת התנאי חס לא אבא בזמן פ' תהי מגורשת ממני בו מעכסיו וכו' ואם אבא וכו' יכיון שהזכיר מעכסיו כמבא בשלם בא מגורשת למפרע משעה שמכר לה הבט וכמבא שאם לא בא בריך סיהיה קיים: ועיין פ' קמ' ס' ב' זמ' ס' פ' ס' בשלם אמר מעכסיו אבל חס אמר מעכסיו ואינו יכול להוסף בתנאי וכנזכר לא לבטלו וכו': (ועיין לקמן בס' ד' ב' זמ' ס' פ' ס' **סא הא** לך סדר הבט הנכתב ביב עורות בשירטוט: (כמתן ג' ט') מלכר הסתד

חכאי עורות מבסס חותמין העדים זה למטה מזה אחר שיטה אחרונה שהיא דוקא שלם תיבות אלו **כרת משה וישראל** וכבר נודע משפט

כורת האותיות והתיבות שצריך שהיו כמספט הס' זבלי דבוק כלל זמן על דרך זה בכל דקדוקי הכתיבה שלא תבא חוץ למורה אפי' אות נחיה שאינו מתאריך בפירוש כל אות ותיבה יען כל דברו בקונטרס הזה לא יועילו כלל למתחילים לעיין כי אם דוקא למי שכבר קדמוהו ימי הטוב ומלא את כרוסו בשר ויין וכל פרי עץ הדר מהודר מרברי הפוסקים ראשונים גם אחרונים אזו למכרת בעלמא אפטר שיעילו לו המעט קט מכל הלוקטום האלו שלקטתי פה מאחר שיהיה מומחה לרבים ויודע בטוב בוטין וקדושים אבל בלאו האי קדימה ידע כאמתה כי נפס הוא חובל אם יסמוך על שום דבר קטון או גדול ממה שבא בקונטרס הל' ואביא את בפני השלתי יען כבר אני מבלה לו את אמיתות כוונתי בזה אשר לא יאותו ליקוטים אלו כי אם לאשר מעולה כאזור ודבריו בזה כמאמר אבי המורים הרמב"ם זל בספר המורה בפתיחתו ל' ה' כוף דבר אפי' האיש אשר כשהניקוי א הענין וכו' י' כ' על זה אמרו אחר מעיר מכה כל העיר: **באחד** בשבת ארבעה עשר יום לידת ככלו סנת חמשת אלפים וארבע מאות וששים זמנים לבריות עולם למיין שאנו מניין הכא (שם העיר ושם הנהר או כהרית או ים או בארת ומעי כות דמכתפקא) אבא (שם המגרש ואם יצטרך גם דמתקרי או המכונה ושם אביו ג' כ' כאמור) העומה היום במתא (שם העיר הנזכרת) וכל שום אחרן וחיובא דאית לי ולאבתי ולאתרו כבתי ברעות נפשו בדלא אנוכא וסבקיית ופטריית ותרובית ויתוכי ליכי אנת אנתתי (שם האשה ושם אביה כאמור) העומדת היום במתא (שם העיר הנזכר) (ואם אינה במקום כתיבת הבט יכתוב בכל מקום שאת עומדת ולא וכתבו לאתרוכי ויש מי שאינו כותב בכל מקום שאת עומדת רק כהם וכל שום אחרן וחיובא דאית ליכי ולאבתי ויתוכי ולאתרוכי

ולא תריכו דהוית אכתתו מן קדמת דכא וכדו פטרות
 וצבוקית יתיכו לוכי דו תיהויון (בטוטה אחת וסלא)
 זהוה כ"כ דבוק ולא כ"כ מפודר) רשאה וסלטה
 בצפטיכו למהך להתכסבא לכל גבר דו תיכבויון ()
 (בטוטה אחת וככל) ואכפ לא ימחא בידוכי מן שמי מן
 וימח דקן ולעלס והרו את מתרת לכל ארס (חמשה
 תיבות אלו והרו את מותרת לכל ארס וכתבם דוקא)
 בטוטה אחת פכריכה להמת בגט טוטה עשרית וטוטה
 היא וכתוב בה) ודן דו יהוה לוכי מנאי ספר תרוכין
 ואגרת טבוקין וגט שטורין: (טוטה אחרונה) כרת
 חמה וסראל: במילוי הטוטה

סלוני בן פלוני עד
 פלוני בן פלוני עד

וליהוית סקדמה אמירתו בכעוף כ"ח לבאר העשרה
 דקדוקים הכרעים בגט אבא אלך למלאה את דברי
 גם בזה כפי מה שמחאתו כתוב אלכר חף כו אין כורך
 בו לזרעו ספר:

א סלא יהא בוטוס מחק ולא טטטוס ואס ככל
 טיפת דיו לתוך האות עד שאינו כוכר אינו יכול
 להעביר הדיו מתוכו לתוך האות דה"ל חק תוכו ודיונו
 כדון הס"ת וכן הדין אם היה לו לכפוב מס שתוחה
 וכתב שתוחה ולהסך אינו יכול לגרר הדביקות לפתוחה
 דה"ל חק תוכו:

ב סלא תהא פוס: אות דבוקה לחברת" אלא כריך
 שכולם יהו מוקפות בגויל מכל הגדרים (ואס יש
 בו אותיות דבוקות יכול לגרר הדיו מבניהם להבדילם
 ויזהר סלא ינקב הגט וזה בטעת הדחק דוקא):

ג כריך שיהיה הגט טוה בכתיבה אחת והאותיות
 טוות סלא יעשה מקצת אותיות דקות ומקצתן
 עבות אלא תהינה טוות בעובי ומולוי אחד:

ד סלא יהיה אות א' חוץ לפוטה לא מצד ימין ולא
 מצד שמאל:

ה כריך סלא היה הגט מוקדם יום ואס הקדים
 פכול:

ו אט ווס הכתיבה רח וכתוב כך וכך בשבת ווס
 א' לירח פ': ואס ב' ימים רח ביום א' וכתוב בכך
 וכך בשבת ווס שלמים לירח פ' שהוא רח"ע ובווס ה"ב
 וכתוב כך וכך בשבת ווס א' לירח פ' ווס אומרים שאין
 ליתן גט בשום ר"ח כרוי סלא להכניס ראשו בשום ספק
 וכדמו כ"כ הרב המגוה בס' קפו' ואנו בטעת הדחק
 כגון שיש עיפון בדבר כותבין בכל השנוי וימוס:

ז אם הפכה מעוברת באדר ראשון וכתוב
 לירח אדר ראשון ובאדר שני וכתוב באדר שני
 פטור וזהו הרב המגוה כתב שאס באדר ראשון כתב אדר
 כחם כשר (כל דראוי לסמוך עליו בטעת הדחק ועיבון
 דוקא): וכתב עוד אבל אס כתב בשני סתם הגט

פכול: (ומלת ראשון וכתוב מלא ויו:) (והרב בעל
 כחלת כבי כתב ואל בקי"ב אבל מ'ו אל פסק לחומר
 חף באדר ראשון אס כתב סתם אדר טיט לפסלו אפי'
 בטעת הדחק עכ"ד:) ויזהר בתיבות הכרוכות להיות
 מלאות וחסרות בגון **ש' ישי רביעי**

ח' ישי מלאים
שני שני חסרים: טוב לזוהר
 סלא לפרה וליתן גט בערב שבת
 אס לא בטעת הדחק: יום ראשון וכתוב באחד
 בשבת:

ח וזהו שבמנין הסמים וכתוב בלסון נקבה כגון
 שנת חמשת אלפים וארבע מאות וארבעי ותשע:

ותשעים ואחת: וחמשים ושתים: תיבת חמשים חקר
 ווד בין מס לסון: ובוים בלסון זכר שני ימים שלשה
 ימים ארבע חמשה ימים עד עשרה וכתוב בלסון זכר
 לבסוף ומסס ואילך עד העשרים וכתוב אחד עשר סנים
 עשר עד עשרים ומעשרים ואילך אחד ועשרים
 סנים ועשרים שלשה ועשרים עד שלשים: כתב בעל
 ההגה וכתוב ימים וכו' בשלשה ימים בארבעה ימים
 וכו' ומכאן ואילך וכתוב אחד עשר יום וכו' ואס כתב
 ימים לא מופקל בדועבר אס כבר ניתן וכ"כ בטעת
 הדחק: כתב שלשה או שמה מלא ויו או סלא כתב בשני
 רק שני או שכתב ראשי תיבות כגון שהיה לו לכתוב
 סנים עשר וכתב **י"ב** כשר ע"כ (ואנו פוקלים אותו):

ט כריך לזוהר בשם המגורסת
 אס הם מלאים או חסרים והכלל בשמות אס
 הרבר ברור איך נקרא כרוי לכותבו כמו שבא כתוב

בספר דרך משל **כנימין** וכתבו חקר יוד בין
 מס לבין **חוקיה** **שמריה** בלא ויו
 לבסוף: וכעת רוב קהלות

וישראל מתנהגים עפי' כדר השמות שהיבר הרב הגדול
 כמוהר"ר שמהר"ה הכהן אל כו עיני ראה מכל טוב והביט
 וחקר בספרות והנוסחאות אשר היו מלכמו וסס כתוב
 בדף טו' דכונס הדין עולה במחלוקתו לשאת יהו חוכת
 כולם יש לכותבו מלא ווד בין מס לבין **כנימין**:

הכלל הזה יהיה בידך שאס השם יש ממנו
 בכתובים בשני פנים כגון **שאתי** שיש ממנו
 חקר ויש ממנו מלא והרוב הוא מלא

לעולם תלך אחר הרטום והמעולה יותר: **יונתן** ולא
יונתן דוד חקר יוד מפני שהרוב הוא חקר:
גרשום ראו

לכתוב שני ביטין אחד בגון ואחד
גרשון ועין מה שכתבתי לעיל כעוף כ"ד
 בקונטרס זה: כל זה כשאין יודעין
 איך המגורסת רגיל להותם שמו או רגילים לקרותו לס"ת
 אס יודעים זה אין לכתוב אלא כמו שרגילין לקרותו
 בה"ת

קונטרס

במ"ת או כמו שרגיל לחתום: **עוד** יש לזהר כאשר יכתוב עם ידידיה או

מלא וכתוב חזו הפס בפיטה אחת והחזי בפיטה אחת אבל בפיטה עצמה אין עיבוד אם יפסקו אחת ושנין במ' שמות הגטוין הכל ולענין עם **סימן טוב** ועם טוב ויום טוב רינס כמו כן שיהיו

בכתובים בפיטה ה' ונראין ולא נראין כתיבה ה' ועין במ"ה הכל: **ולענין** השמות הנקראים בלשון לשו' צריכים

כגון **דיקא קלארא** אלף לבסוף וכן כל כוונת

בר **אהבה** הא לבסוף: כל עם לעז הוא

אלף לבסוף וכן כל כונת בהס' חסד מהוא תרגום וכל עם לשון הקדש הוא כגון רב

אחד בר **אהבה** שכת' וכו' תראה במ' השמות ולפעמים

שם שמות שצריכים אלף לבסוף והאמת בהס' ה' ראה תראה אם המחבר הכ' כתב עלהס' או זה דבר והעלה עכן צריך לכתב בה"א לבסוף ועל פיו תתקנה וכתוב בגט ואם לא כתב כלום צריך להתקנה על הכלל שכתבנו רב אחד בר אהבה

וכו': **נאמירא נויא ספירא לניאר**

בונ'א וכן כל עם כיונא באלו שהם שמות לשו' שמאותיותיהם ויקבלות דפה בגומל או

בפה צריך לכתוב עמי גיטין אחד ברשא וא' בלתי ר"פה והוא מכתב עיר ואם בישראל שאל וניקי ורוב קהלות ת"ל

ובע"ק וירושלם תו' אין כוונתם לכתוב שום רשא עין ע"ל ס' לר' משם אדוני אבר'ל ואי יוסר חילי היותי

כותבו ככר ואין בזה משום ת"ל על גיטין ראשונים מאחר שכבר הכהיגו האחרונים כמה יוכמה חומות

לכאן תודו ספק: **באותיות** הגט צריך לזהר שיהיו בתוקן הראוי

ולא וסיהיה גוף האות אחד כמשפט צורתו ולא תחלק כגון ראשי השין והעין והצירי והחוט והתם פתוחה והתיו

מיהיו בגמית בגוף כנהוג ולא מפוצל כזה **יש שיש צנו ע** אלף מדובק כהלכתו

זולתי ההא והקוף שהרגל השמאלי שלהם יהיה תלוי ולא ידבק בגב כל

עיקר ואם נדבקה ורונה לחלקה הדי ה נקרא חק תוכו ובס' ת פסול (והרב בעל הלבושים כתב כו' קכו' סמ"ג

דאם תוכן דלא חבוס ולא סופס קורא אותם ושה יש להכסיר במקל עיגון וע"ש דמצריך הכרדה קודם כתיבה ואיהך תהיה ההכרדה: ועוד כתב עם שאם כתפסטו האותיות מכח לחות הדיו עד שפראין כדבוקין וכפועיכנו באור הטב נראין שאינם דבוקות כער: וכל זה תלוי

לגיטיין

ביר וכאשר מקדר הגט אם בעל כפס הוא ויחא לנספח למראה עיניו ופסו ואם יראה לו להכתוב אחד יכתוב

דהרי הבעל מזה כן לכתוב מא' ועד ק' עד שיכסר בעיני המקדר ואם יראה לנספחה דחוקה שאזי ליהו יסמוך

על אמיתות הדבר שאינם כובעות: **כתיבות** הגט כ' ויהר מלא ועשה המלא חסר או

חסר מלא' ואשר לך קצת **אגרת** חסר יוד בוק אלף לבומל: **ודן** חסר יוד דאם יכתו יוד

כזה ודיו יהא משמעותו מרין היה לברטה עין בלבסוף קכו' סכ"ט

דיתהוויין: דיתיצביין בחסד וודין וכריך להמת

בפיטה ה' נראה' ולא נראה כתיבה ה' **תרוכין** חסר ויה בון תיו לריים: וכן **שבוקין** חסר בון עין לבית:

פיטודין מלא יוד בון פה לטית ועוד בון רש' לבו

מנאי חסר יוד בון מס' לנון **דהתנסבא** הא בון למד לתיו אלף

באחרונה סן ורחיק ויראה לא תנסבא: **מחא** אלף לבסוף כן המכה כדו מלא יהיה נראה

תמחה אזע (אם הברושין מחמת כיוסולין וכתוב חתתי - וכן הארוסין וכתוב ארוסין - וכשהסופר אומר הרי אני

כותב גט זה למס פב"ס ואמר לברט בו את ארוסתו בקדושין פב"ס לשמו ולשמה וכו' וכן ראיתי כוונתם להזכיר קדושין כשהיא ארוסה אבל אין לכתוב בגט לא ארוסתי פתס - **דן די יהוי ריכי מנאי**

הכל בפיטה אחת ודן חסר יוד כך משמע במ' המברט שאם יכתוב בוד

לישתמע דין הוא שאברטך ולא תתברטו והוא הוסך הכוונה לויכ' בשני וודין מכאי בלא יוד בון סמ' לנון -

ואגרת בלא יוד שכן כתוב במגילת אסתר אין לכתוב בפיטה אחרונה אלף שלם

תיבות אליו והם כדש' משה וישראל ויכתוב אותם באותיות ארוכות ולא עבות משאר האותיות כי המכוון

הוא שלא יסוים באמצע הפיטה שמא וחתמו העדים עם באמצע - עד יש לרקק שאם העיר אשר נכתב הגט

עם שומרת בסוף הים וכתוב במתא פ' דעל ביק' ימא מותבה תיבת מותבה כאחת כדו שלא יהיה נראה שות

בה נעריכה להיות בהא ולא באלף ואם כמוכה לנהר וכתוב במתא פ' דיתבא על נהר פ' ואינ' בה פתי

נהרות או ג'ט ב לכתוב כל' ואם לאו וכתובי עם הנהר העיקרי והרפוס יותר: **צריך** לכתוב בכך לירח פ' ולא וכתוב למדע אלף

בכתובה דקייבה כיוקח איש אשה חדשה כלומר גבי ליקוחין וכתוב חד שאכל גבי גירושין וכתוב בידח ואכמכה אקרא דכתיב ברש' ורחיס: **מנין** וכתוב חסר ואו - ראיתי כוונתם

והגויס לכתוב אח"כ בר פלוני ולא בן פ' ולגבי אח"כ
 אח"כ פ' בת פ' ולא ברית וזה ראיתי בגיטו שאלוהיוקי:
לוי ב' יודין: **יתבי** ב' יודין בכפטיכי ראיתי
 גיטו קוסט' פכותבין מלאה ב' יודין
 וגיטו פלוניקי הסר מד בין פון לכאף וסימניך וכפסני
 יבמה וכן כתב הרב מפסטי סמואל: גם ראיתי
 גיטו קוסט' פכותבין ולאחתי ולאחתיהון דאחתי בגיטו
 פלוני אין כתוב כי אס ולאחתי לבד: **למה**
 חסר יוד בין למד למס וזהו מאד ברב
 ההא הפלוני פלא ובעויהא רחוק מן הגב באופן פלא
 ויהו נראה כחית ואזי יקרא למחך ויסתנה המשמעות
 לחוכא ואלולא ושחוק:

ואנש

חסר יוד בין אלף לנון ובסין לבסוף ולא
 בסמך פלא והיה נראה לסוף חוכס
לא יכתוב אלף למד של ישראל וכוכא באות א'
 כזה אלא יכתוב אלף לבדה ולמד לבדה (ובמקום
 עיגון ובריעבר כסר) והכי אחת בתשו' הראש' עיין
 טס ומכלל דבריו ראיתי פסק דין פכותב ולא כן לענין
 ספר תורה: ומוכח מפס דיוכל לתקנו ולא קרי טס
 דכיון פכותב כן נקרא כמו נטריוקון וכוכא: **צריך**
 להזכיר בגט מקום דירת הבעל והאשה ואס
 כותבין גט לפלוני לאשה בתקום אחר אין כותבין מקום
 האשה כלל: **אין** כותבין טס גיות בגט כלל: על כן
 מומר טבא לברט כריך לברט בטמו של יהודות
 המפורסם ושמואלים אותו בן היהודים ולא טס הגויס
 שודאי אין להזכיר טס גיות בדת משה וישראל
 וראיתי בטופס הרבה גיטין פניתנו ב' בר דיונו של
 מוה"טא ז"ל פה וינכזאה פבכל גיטו המומרים היה כתוב
 נוכח זה אח"כ פ' וכל טוס וחוכא ראית לו בן פ' וערב'
 לו נוספתו עיין בטורא"ה סי' קמ"א:

סב

נוסח הרשאה מן הבעל לפלוני **בפנינו**
 עדים התומי מטה: (ווס מי שאינו
 מתחיל כי אס מכאן) באחד בפכת כך וכך ווס לירח
 פלוני פכת כך וכך לברויאת עולם למנין טאנו מכין כאן
 במתא פלוני דיתבא וכו' מסר פלוני בן פלוני המכונה
 פ' גט פרישות בור פכ"פ להוליכו לאסתו פכ"פ ליתן
 אותו (או בורה בבית) לידה וכך אמר בפנינו פכ"פ הבעל
 לפלונו פ' בפ קודם שימסר הגט לירו אתה פכ"פ הולך גט
 זה לאשתי פ' בפותן אותו לידה בכל מקום שתמצאה
 ותהא ידך כדיו ופוך כפי ודבורך כדבורי ועפוייהך
 כעפוייתי ונתינתך גט זה לאשתי פכ"פ כתיבתו ונותן
 אנו לך רשות מעכשו לעשות פלוני ופלוני פלוני ופלוני
 אחר פלוני ווס כוקבין לעשות פלוני ופלוני פלוני ופלוני
 אחר פלוני (ולבסוף אכתוב אנפקותא פנראה לפע"ד
 בכוכח האלו) אפילו עד מאה פלוניס ואפילו בלא חונס
 עד שגויע לידה גט זה ותקף שגויע גט זה ליר אשתי

פכ"פ מידך או מיר פלוניך או מיר פלוני פלוניך ער מאה
 פלוניס תהא מבורשת בו ממני ומותרת לכל אדם ותקף
 ומיר מסרו ביר הפלוני והגט פכ"פ עליו פכ"פ פלוני
 להוליכו ככל הכתוב למעלה נכתב וכחטס בפני הפלוני
 הנזכר כאן במתא פ' בכך וכך בפכת כך וכך לירח פ'
 ט' כך וכך לברויאת עולם ועדיו החתומי בו פכ"פ ובפ"פ
 וכומי הגט הס כך וכך ובפנינו בטל פ' בפ המגרס
 הנזכר כל מודעות אס מסר על גט זה ופכל עדיהו גט
 בפנינו קבל עליו פחרס ובפכ"פ חמורה פלא לבטל את
 הגט ולא את הפלוני ופלא לברוס טוס דבר שזיק וינבר
 לא את הגט ולא לפלוני ומה פראינו ונעשה בפנינו כותבו
 וחתמו פמותינו והכל פריור ובריר וקויס פכ"פ עד
 פכ"פ עד: קויס ב' ד' במוכת תלתא כחדא הוינא כחא
 בי דינא דחתימין לתתא כד חתמו כהדיוא חילון בטטר
 הפליחות דנא ואשרנוה וקיימנהו כדחיו ואתקויס

פסק

הפ"פ כי קמ"א סמ"ב ז"ל אס מת פלוני פני
 וכול פלוני ראשון לטלו מירוסו של פני
 ויוליכו או יפלוכו ביר אחר עכ"ד **וזהו**
 אס מת הג' הפני חוזר ולוקמהו ויוליכו או יועשה
 פלוני אחר **את** זה נראה הטעם שאמר בנוכח
 הפליחות הולך גט זה אתה או פלוניך או פלוני
 פלוניך ופלוני אחר פלוני דקפה מה כוונתו באומר ופלוני
 אחר פלוני מאחר דכבר אמר פלוני פלוניך די במה פיאמ'
 אפילו עד מאה פלוניס אלא הכוונה בזה שאפ"פ פכ"פ
 עשה א' פלוני אס ימות אותו הפלוני הפני או הג' או הר'
 וכול אותו הקודם לפלוני אסר ימות לעשות פלוני אחר
 כמצא פפלוני אחר עושה פני פלוניס זה אחר זה באופן
 האומר פמת הפלוני הפנינו ודוק: כן אופטר שאפילו
 פלא מת הפלוני הפנינו וכול הפלוני הראשון פמינה אותו
 הבעל לבטלו ולפלוני פלוני אחר פיקח הגט מירו והוינא
 פלוני אחר פלוני ודוק והבן יחי כמי אתא לאשמעינן
 דאפילו אס עשה פלוני והפלוני עשה פלוני אחר עד כמה
 וחזר' מהאמצעים ועשה פלוני למי פפלונו או לאחד
 מהפלוניס הקודמים מהני: ומפני זה אמר ופלוני אחר
 פלוני דהוי לא אפשר דלא מהני וזו הויא אחת מן השאלות
 פפנאלים לו בדיני הפליחות אס מינה פלוני וחזר הפלוני
 ופלונו לו או לקודמים ובזה תלוי הנכסותאות פכותבתי
 לעיל כי באחת מהן מבואר יותר כוונת דין זה
 ויקרין בהן -

סג

נוסח הרשאה מן הפלוני הראשון כשמתנה
 פלוני פני בפני ב' ד': **בברך** וכך בפכת כך
 וכך ימיס לירח פ' פכת כך וכך לברויאת עולם
 למנין טאנו מכין כאן מתא פ' דיתבא וכו' במוכת תלתא
 בי דינא כחדא הוינא כד אתא קדמנא פכ"פ המכונה
 פ' ובידו גט פפלוני פכ"פ לברט בו את אסתו פכ"פ והרעה
 לנו הרשאה מקווימת מתוקנת כתיקנה כתיקון חכמים
 פכותמה

שכתובה שליח בפני עדים מעשהו הבעל שב"ס הכ"ז
 שליח בעדים להוליד גט זה לאשתו שב"ס ונתן לו רשות
 לעשות שליח במקומו אפי' בלא חוכם ושליח שליח אפילו
 עד מאה שליחים והנה על פיו אותה הרשאה מנה על פיו
 ובפניו את שב"ס להוות שליח במקומו ובפניו מקר
 הבט לש"ס הנז' ובתוך כדי ריבוי אמר גט זה בפני
 נכתב ובפני כחתם לשם שב"ס לברט בו את אשתו שב"ס
 לשמו ולשמה לשם גרוסיין גמוריים וכך אמר בפניו
 שב"ס הנז' לשב"ס הנז' הולך גט זה לשב"ס אשת שב"ס
 הגז' ותהא ירך כדרי נפיק כפי דבורך כדבורי וצמותך
 כעשותי ונותן אמי לך רשות לעשות שליח ולסוף שליח
 אפילו בלא חוכם ואפילו עד תשעים ותשעה שליחים
 אפילו בלא חוכם להוליד גט זה לשב"ס אשת שב"ס הכל
 מקום שתמצא חסד אהיה או סוף או שליח סוף עד ש"ס
 שליחים ומי כמובע גט זה ליד שב"ס אשת שב"ס תהא
 מגורסת בו מבעלה שב"ס הכז' ומותרת לכל אדם וגט זה
 בפני נכתב ובפני כחתם ובפניו ב"ד ת"מ קבל שב"ס
 הכז' הגט וכעשה שליח לחלטה כפ"ו והגט נכעשה עליו
 שב"ס שליח בעדים להוליד ככל הכתוב לשל נכתב
 ונחתם בתתא פ' דיתבא וכו' בך לסכת כך וכך לירח
 פ' סכת כך וכך לבריא את העולם ועריו החתומי פו שב"ס
 ופכ"ס ובפניו קבל שב"ס השליח בעדים הכל בתרם
 ובסבועת התורה שלא לבטל את השליח הפ"ל ומה
 שראינו ושמענו וכעשה על פיו ובפניו כתבנו וחתמנו
 והכל טריר ובריר וקיים :

סד

אם הבעל נחמד ללכת ואינו יכול להמתין עד
 שיכתוב הגט ויחתם

א

ולך הבעל אכל החכם המבדר ויאמר למומר
 אחר פועשו לו ההתרות כמלוע אהיה המועד
 שב"ס כתוב גט לאשתי שב"ס לשמי ולשמה לשם גרוסיין
 גמורים ואני נותן לך רשות לכתוב מגט אחד עד מאה
 גיטין עד שיהיה אחד כשר לדעת החכם המבדר בלי
 שום פקפוק בין בכתובה בין בחתימה

ב

אח"כ ואמר לעדים אתם כפ"ס ופכ"ס הוו עדים
 וחתמו בגט הנזכר שיכתוב הסופר שב"ס
 לשמי שב"ס לברט את אשתי שב"ס לשמי ולשמה לשם
 גרוסיין גמורים ואני נותן לכם רשות לחתום מגט אחד
 עד מאה גיטין עד שיהיה ח' מהם כשר לדעת החכם
 המבדר בלי שום פקפוק בין בכתובה בין בחתימה :

ג

אח"כ ואמר בפני עדי הרשאה (או עדי הגט)
 הריני ממנה את שב"ס שליח להוליד הגט הנזכר
 לאשתי שב"ס בכל מקום שיתמצא ויהא ירו כדרי וכו'
 כפי דבורי כדבורי ועשותי כעשותי וכתבתי ככתובתי
 ונתן אמי לך רשות לעשות שליח ושליח שליח עד מאה
 שליחים ואפילו בלי חוכם עד שיביע הגט לידה מיד
 שב"ס שליח או שליח שליחו כאמור ותקף בהגיע הגט

לירה מידו או מיד שליחו או ש"ס אפילו עד מאה שליחים
 תהא יגורסת ממנו ומותרת לכל אדם :

ד

וא"כ אם השליח עומד בפני המגרם מה שאינו
 צריך לפי הדיון וחוזר לומר לכותב מה לפה אל
 השליח עכמו אתה שב"ס הריני ממנ' אותך שליח להוליד
 הגט אשר יכתוב שב"ס וחתמו בו שב"ס ופכ"ס לאשתי
 שב"ס וכו' הכל כאמור עד ומותרת לכל אדם :

ה

וכל מי שיכחש בענין זה אינו יכול לברט על תנאי
 שאין להזכיר שום תנאי קודם כתיבת הגט ואם
 אינו רוצה הבעל לברט חלף ליתן והוא נחמד ללכת ויא' א'
 לכתוב הגט קודם סוף ואמר לשליח שיתן הגט לאשתי
 ולא תתגרם בו חלף לאחר זמן פלוני

ה

ובגט הזה שהוא נחמד ללכת ואינו יכול להמתין
 עד שיכתב הגט לא יכתבו בו העומד היום ולא
 העומדת היום וכו' : וראיתי נוסח אחד מגט כזה שדלגו
 תיבת היום לבד וכתבו העומד במתא פ' וכו' וכן נעשה
 מעשה :

ו

כשיכתבו הגט יכתוב יום הסתיבה ככזר בפ"ע
 סו' קכ"ז סו' ולא יכתבו מיום סכנה

ז

בהא דכתבתי לעיל סוף ק"י סוף אמר לשליח שיתן
 הגט לאשתי ולא תתגרם בו אל לאחר זמן פ' עיין הרב
 המביט ח"א סוף סו' דקרא ערעור במקום יבם ומאי
 תקפתי ועוד ערעורים אחרים והעלה תקונים טובים
 גם הביאם בא"ח פ' יוד והא' לך דעת מוה"ר יב"ל שכתב
 וז' ואמר למומר שיכתוב ולעדים שיחתמו גט לאשתי
 ולא יזכר להם שום תנאי חלף שתמוז ועיתנו הגט ביד
 שב"ס שהוא ממנהו לשליח ליתן הגט לאשתי ואח"כ
 יאמר לשליח בפני עדים אחרים הרי שאמרתי למומר
 שיכתוב ולעדים שיחתמו גט ויתנו בידך ליתנו לאשתי
 הריני עושה וממנה אותך שליח ליתן הגט הנז' לאשתי
 עמ' שאם לא אבא עד זמן פ' שיהא גט משעת כתיבה
 ואם אבוא בחותמו זמן לא יהיה גט עכ"ל ולבי חקפני
 למעשה משום דמחזי כחזי מורעא ואין דעתי כוזה כלל
 כזה אם לא במקום שיגון גדול וודאי

ח

סדר גט סכים מרע :

דאשון

לכל דבר צריך לרקוק שיהיה הפ"מ
 שפני בדעתו בשעת כתיבה מתחילה
 ועד סוף ופ"ס בשעת כתיבה ואם התחילו לכתוב בשעה
 שהיה שפני וכתקלקל והמחו מלכתוב עד שנשתפה וא"כ
 גמרו הכתיבה בשעה שהיה שפני כשר :

א

מעשה החכם כל קודם הגט קודם כל דבר כשאר
 גיטין דעלמא ואח"כ הסופר וכתוב הגט

ב

יהר שלח יטול שום תנאי ואם יטיל לא יזכירו
 חלף בשעת הכתיבה דוקא אם הוא בהכרח
 מהמת שלח ורצה המגרם לברט את אשתו בלתי תנאי
 ויטול החכם בכל מאמיו כחו לתת הגט בלי שום תנאי
 ולהבטוח

ולאבטיח לפ"מ המגרש תסבע אשתו לחזור אליו אם יבריא וגם שתמחול לו הכתובה דרך קנס אם לא תשוב אליו וכל זה יעשה לכדי פונקתן הגט בלי טוס תנאו ואם א"א חומר שלא להזכיר התנאי כי אם דוקא בטעת כתיבה •

ד הס"מ יואמר לה בזה הלשון בעת מסירת הגט לידה: (הריזה בייטך וזהו את מגורשת ממני מעכשו ומותרת לכל אדם על תנאי זה אם לא מתו לא והאבט ואם מתו יואם גט מעכשו ואם לא מתו לא והאבט) ועוד לך כ"א בקובוצ זמן דערבה לי יותר והכי דחיתו בזהבין: הריזה בייטך וזהו את מגורשת בו ממני ומותרת לכל אדם על מנת שאם לא מתו עד יום פ' והוא בכלל לא והאבט ואם מתו קודם יום פ' והאבט מעכשו ואם לא מתו עד יום פ' והוא בכלל לא והאבט:

ה תקנו לומר בזה הלשון שני פעמים אם לא מתו וכו' א"ע"ג דבתנאי כפול כגו ועוד דבכל התנאים כריך סיהיה הן קודם ללאו ובגבי גט התחילו בלאו דהיינו אם לא מתו לא והאבט ולא אמ' הם מתו והיה גט ממוס דאתחולי בפועל ונתא לא מתחילין דלעולם אל ופ"ח אדם כיון לשון ולפי שבכל תנאי כפול הן קודם ללאו כמו תנאי ב"ג וב"ר כאן הזכירו פיוחור ויאמר אהרי בן אם מתו והאבט ואם לא מתו לא והאבט דהו"ל תנאי כפול והן קודם ללאו ואם לא מתו ראשון אינו אלא מטעמא דכתיבנא כל זה כתב בעל הלבנוש כי קמ"ה ס"ה והערין מסם רבו פיאמר כן בזה הלשון אם מתו אם לא מתו וכו' ולא יואמר אם אמות אם לא אמות כמ"ס מוכרשדס ב"ב הגט כ"ק"ח:

ו יזהר הח"ל לאספה פיהיה הגט אכלה קיים צרפותה פלס עד שמוות הבעל אם כותן לה על תנאי •

ז אבל אם לא היה תנאי אלא גט פטוס ככריא טאינו מתכה וקרענו המסדר דלא הצרכו פיהיה הגט כמכא אכלה בבעת מיתת הבעל אלא בסניתן לה בתנאי בחומר:

ח דין זה שנוי במחלוקת בין הסוכין אם לא נמצא אכלה בטעת מיתה היו הניחא מן ורשת או לא ריש מתירין ויש חוכרין: עיין בהנהרות דשו"כ ל"ס נפוס בתפ"ו כי למד תפ"ו מהר"כ ואל פלפי כי ר"ת וכו' פני פ"י אצל החומר מהר"כ אם מתו מעכשו אם מתו וכו' כאמ' מעת שרני בפולס ואין דעתו פיוחול הגט מיד ממשה גט פעה א' קודם היתה מגרשה וכו' ופיין מוה"ל כ"ב כ"ב ות הרי"ב ח"א דף כו' ובתורה ק"א וק"ד ובמהרשדס ח"א ק"י מ"ה וכו' ע"ג במוה"ל ח"א ח"א ב"ב כ"ב ובמה"ר לוי כ"י •

ט ולענין אם במארה הגט של ס"מ ביד החכם המכרד בטעה שמת עיין מוה"רם כ"ב סקק סריובה להתחלץ מן היבס •

י אשר על כן יהיו עיני החכם המכרד שקומות על

כל אלה למעבר כל טכדקי וטכדקי דטכדקי דאכפר ליה למעבר לתת הגט בלי טוס תנאי •

יא ואחר פניתן הגט תזהר האספה שלא תתירד עם הס"מ אלא א"ב ימ"א לשומרס חוץ מספתיה וזכה הקטן דלבו ג"ס בהס ולפי' אינוס בני פמורה:

יב אחר מכתורפה ממנו אפי' על תנאי אם מת בעלה המגרש אינה צרובה לתת אבל עליו פהרו אינה אשתו:

יג ואין חוכר בדבר אם תרצה להחמיר על עכמה לבבות עליו ולצאת אחר מוטתו ודחיתו לבעל כחלת בני ספי' שאין לומר אם תתאבל דהו"ל כאילו בתבטל הגט דאין זה בוטול דמה לנו ולבוטול פלה הרי אפי' בוטלה הגט בפ"י אינו מבטל דאין בוטול אלא באיפ' והאספה מתגרשת שלא מדעתה וסכן מצא כתוב כ"י והביאו בסוף כי ק"ד ע"ס • ועיין לעיל ס"א

סז סדר גט מומר פסולת ע"י שליח לצאת ודו כל התפסות רהטונה יואמר לו

החכם פועשה שליח קבלה פזכות הוא לה ולא פוין לממ' אין חבין לו לאדם שלא בפניו ובמסקור הגט לוד השליח יואמר לו זכה בגט זה לאשתי כב"פ והרי הוא מגורשת ממני בו ומותרת לכל אדם • ואח"כ יואמר לו החכם כדי להטעותו א"ע"פ סכסכר אסתך מגורשת מעכשו ומותרת לכל אדם עס כל זה לרווחה דמלתא תקח הגט מיד השליח ותאמר לו פיהיה פניה להולכה פוילוך הגט לדה כי יחוב הוא פוגע הגט לידה ותנשא בו ואין חומר המומר לשליח ההוא הולך גט זה לאשתי כב"פ ותהא ירך בירי ופיך בפי ועשיתך בעשיתי ותהא מגורשת ממני בו ומותרת לכל אדם • ויש פועשה וקודם לכן בחלקו של פה"ב כלא יבטל הגט והבליחות ובוטול כל המודעות בכלל • ולמען תהיה נוסח ההרפאה לפטוך הרינו בותבה לך סה בפנינו עדום ס"מ בכך וכך בטעת כך וכך וסם לירח פ' בטעת כך וכך לבחילת עולם למפין פאנו וב' ממכר כב"פ גט בריות ססר בלי טוס תנאי ליד שלוחו כב"פ (ובוכונו) ויען מהמגרש כב"פ הנ"ל היה מומר וסם לחוס כן יבטל הגט על כן הופטר בעינו בנת דין הי' המגרשים את הגט פועשנו והמגרש כב"פ הנ"ל לשלוחו כב"פ הנ"ל בתחילה שליח קבלה ואח"כ יעשנו ג"ס שליח הולכה על בד הותר טוב וכאשר כתב וכיור הרב בת"ה ז"ל בגט מומר • וכן עשה המגרש כב"פ הנ"ל ואמר לשלוחו כב"פ הנ"ל בטעת מסירת הגט לידו זכה בגט זה לאשתי כב"פ והרי הוא מגורשת ממני בו ומותרת לכל אדם • ואחר שמכר הגט הנ"ל המגרש כב"פ הנ"ל לשליח כב"פ הנ"ל על האופן הנ"ל חזר ומכר המגרש כב"פ הנ"ל הגט פעט אחרת לשלוחו כב"פ הנ"ל ועשאו שלוח הולכה • וכך יאמר לו המגרש כב"פ בטעת מסירת הגט הולך גט זה לאשתי כב"פ ותהא ירך בירי ופיך בפי ועשיתך בעשיתי ותהא

ותהא מגורשת ממני בו ומותרת לכל אדם. והגט הנז
 שכתב המגרש שב"פ הנז לשלוחו שב"פ הנז ככתב ונחתם
 פה מתא פ' הנז ביום הנז והעדוים החתומים בו הם
 אכחכו חותמי מטה וקומני הבט הם לו ריש שיטה שליטת
 (וכך) וכופה (וכך) וריש שיטה שפית (וכך) וסופה (וכך)
 וריש שיטה תשיעית (וכך) וסופה (וכך) וקודם שכתב הגט
 המגרש שב"פ הכ זל שלוחו שב"פ הנז על כד הותר טוב
 ביטל כל מיני מודעות וכל דבר הגורם טום ביטול ופיקול
 לגט הנז ועוד קבל עליו אדם ושבועה חמורה שלא טוב
 לא את הבט ולא את השליח (ולא לשליח שלוחו עד מאה
 פלוניס) ולראיה ממה שנעשה בפנינו כתבנו והתמנו
 סמותינו והכל סריר ובריר וקיים שב"פ עד: שב"פ עד:
 ומקיימין אותו הדיוני **וראיתי** באופן אחר שאומר
אתה שלוחו שב"פ זכה בגט זה

בעד אשתי שב"פ וקבל אותו בערה ותהיה
 מגורשת ממני אשתי שב"פ הנז בקבלתך גט זה מעכשיו
 ומותרת לכל אדם: עוד לך להולכה כ"א: **אתה**
 שלוחי שב"פ הולך גט זה לאשתי שב"פ ותנהו בכל

מקום שתמצאנה ותהא ירך כירי ושך כפי ודבורך כדבורי
 ועשויתך כעשויותי ונתיכתך גט זה מידך ליד אשתי שב"פ
 הנז כנתיכתי וכותן אכני לך רשות לעשות שליח ושלוחך
 שליח עד מאה פלוניס ואפילו בלא חוכם כלל ומעת שיגיע
 גט זה מידך או מיד שלוחך או מיד שליח שלוחך עד מאה
 פלוניס ליד אשתי שב"פ הנז תהא מגורשת בו ממני
 ומותרת לכל אדם מאותה עשה שיגיע גט זה לידה)
 וכפי מה שאמר וכתוב בהרשאה **והנה** הרב הלבוש
 בפי' קס' כתב על זל מומר השולחנת
 לאשתו יש לחוש להרבה ספקות היאך יש לנהוג בו אם
 יעשה שליח להולכה יש לחוש שמה יבטל השליחות ואפילו
 שנשבענו מה לנו ולשבעתו מאחר שכפר בעיקר הדת
 ואם יעשנו שליח לקבלה ונכה לה הגט שתגרש בקבלתו
 ונאמר וראי גט זה זכות הוא לה זכין לאדם שלא בפניו
 יש לחוש שמה אפי' זה אינו זכות לה מפני שהיא מצפה
 היום או למחר טן ישוב בתשובה ואפי' הוא מיד אולי
 יתחרט ותלך עמו אפי' מעבר לים או שמה יחזר לה
 להתעגן וכה ג' שאינה חפצה בגט ואפי' שתאמר אח"כ
 שתקבלו מרצון טוב שמה לא היה דעתה כן בשעת קבלת
 השליח הגט מיד הבעל ואפי' שתהיה משתדלת מקודם
 להרבה בני בני אדם שיסתדלו לה בעד גוטה: לפיכך
 אמרו חכמים האחרונים שיעשו תקנה לתקן נתינת הגט
 זה בשני חופנים לבאת ידו כל החטפות (וכמו שכתבתי
 בתחילה כעוף זה ס' ס') וגם יסביעוהו מקודם ולכן שלא
 יבטל הגט והשלוחו כמו שצריך לכל עושה שליח להולכה
 ואפי' שהכא וראי לא יחול שבועתו מ' מ' כיון שיעשוכל
 הדרכים הללו יקרא דעתו ממנו מלבטלו ולא יעלה על
 דעתו לבטלו ואפי' היה מלמד וודע ואמר בעצמו כיון
 ששפיתו גם שליח לקבלה וראי יקמכו הכ' על הקבלה

לחוד בשעת הרחק ומתוך כך לא יבטלו ואח"כ משיגיע
 הגט לידה תהא מגורשת ממנה כפסך ומיהו למעבד
 איפכא שימסרנו להולכה תחילה ואח"כ לקבלה וראי לא
 שפיר דמי שאם יחזור ויטלנו מן השליח אחר שעשאו שליח
 להולכה הרי הוא מבטל שליחות ההולכה ואם אין הקבלה
 שאח"כ כלום מטעם החטפות שכת' למעלה גם ההולכה
 לא תהיה כלום שהרי בטלה בפנינו במסירת הקבלה
 לכך יעשה הקבלה תחילה ואח"כ ההולכה כמ"ס
 ואינאנו ודי כל החטפות עב' ד ונראה דבריו וסר הולך
 מקמים על וסר דברו הבת' ק' רל' ובכתבונו מ' ב
 וכן כתב הרב כחלת כבי בקיבור ס' ק' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 מתוקנים כמעט כל הספקות יעם וכתב עוד בסוף הפ'
 הנז עי' ותמצא שמוכח דכל זה אינו אלא בהוכח דלא
 גלתא דעתה דכוחא לה אבל אם ידוע שניחא לה אז זכין
 זבוקבלת הגט מהמומר לחוד כגו עב' ד והרב המביה בפ'
 קמ' א סעף כ"ט כתב אחר שכתב דמומר לעכ"ס אינו
 יכול לעשות שליח כתב זל ויא דהמומר לעכוס עושה
 השליח תחילה שליח לקבלה ואומר לו זכה בגט זה
 לאשתי שב"פ וכו' עד וכן נוהגין אבל לא יעשה אותו
 שליח להולכה תחילה ואח"כ שליח לקבלה וכו' עב' ד
 הרי שכתב שכן נוהגין וכפי מה שלמדתי וראיתי הכי
 כהוג והכי נקטין להלכה ולמעשה:

ס' ז הגר והגרה לא יכתבו אלא סמותיהם:
 או יכתבו בן אברהם אובת אברהם (אבינו)
 דאי לא מחיו כשקרא ופסול לשי כפרת יא: ומ"ה מא
 זל כתב שאינו פסול: ודין הא נוכים סמותיהם עם
 הכינוי עיון בס' ת' מרנא מוהר"קא: וראיתי מכי'
 מהד"ס הלוי זל זל האנכוסים שמתו אביהם עם לא יכתוב
 כלל עם אביו רק עם המגרש לבד ודי: עב' ד

ס' ח נוסח שטר לשם אשה הממנה שליח לקבל
 את גיטה מיד הבעל דהרי יכולה היא האשה
 לעשות שליח לקבל גיטה מיד בעלה: **בפנינו**
 עתה באחד בשבת בשעה עשר וס לידה
 חיר בשנת חמשת אלפים וארבע מאות וארבע עשרה
 לברואת עולם למנון שאנו ממין כאן במתא קונסטנדינה
 דעל כוף ומא רבה מתובה באה לפנינו סרה בת שלמה
 ומתה את הויש רבו מרדכי תמר בן יצחק להוות
 שלוחה לקבל גיטה מבעלה יהודה בן יעקב וכך אמרה
 בפנינו סרה בת שלמה לרבי מרדכי תמר בן יצחק הנז
 אשה תהיה שלוחי לקבל גטי מבעלי יהודה בן יעקב
 הנז בכל מקום שתמצא ותהיה ירך כירי ושך כפי וקבל'
 גטי מבעלי יהודה בן יעקב הנז כקבלתי ותזכה לי בו
 ותקבלה לי ומעת שיגיע הגט לירך מבעלי יהודה בן
 יעקב הנז אהיה מגורשת ממנו באותו גט ומותרת לכל
 אדם ואמרה לנו סרה בת שלמה הנז קנו ממני על
 מני

מכני שלוחות קבלת גטו וקנא מודה ק"ב כראוי
במד"ל על מכני שלוחות קבלת גיטה בכל הכתוב
ומפורס לעיל והכל טריר ובריר וקיים פ' עד: פ' עד:
וב"ד מקיימים החתימות: ברוך ה' חיים: ועקב
הכהן: משה ברורו:

ובין

שאים זהאשה שיעשה איזה מהם שליח כריך
הדין לראות שיהיה השליח והמסלה גדול
במניס או גדולה לפי שאין שלוחות לקטן ואין קטן עושה
שליח כי אין במעשיו כלום ואם לאיש זקן או בערות
מיכופו ראשן לעיקרן ומדיס ככוכו לאשה אין כריך יותר
כריך שלא יהא השליח חס' ואו עבר ונכריאו קומא או
פכול ומחמת עבודה מן התורה: **החמירו** בסטר
השליחות האשה שיהיו חתימות

העדים וכירות לב"ד העומדים במקום שהבעל כותן
הגט לשליח ולא יהיו כריכים לקיימן ממקום אחר כגון
ע"י חתימות שבסטרות אחרות: עוד כריך שלא יטול
שום תנאי הבעל בגט הניתן לשליח קבלה ואפי'
בנתיבה: והטעם שמה יראו עדים וילכו ויאמרו לאשה
אזו ראינו שלוחך שקבל הגט מיד בעליך ולא יוכרו
התנאי: אחר שיקבל הגט השליח כותבין הב"ד סטר
זה כוכחו **במותב** תלתא כחדא הוינא אחכא
בי דינא דחתימון לתתא כשבא בפנינו

פכ"פ וגרס את אשתו פכ"פ ענתן גט ביד שלוחה פכ"פ
עשאתו אשתו פכ"פ שליח קבלה בעדים לקבל גיטה
עיר בעלה פכ"פ הכ' ואמר לו התקבל גט זה לאשתי
פכ"פ והרי היא מבורסת ממני מעכשיו ומותרת לכל
אדם: וקודם ענתו לו הבעל פכ"פ ביטל לפנינו כל
מודעי וכו' וכל דבר הגורם ביטול אל הגט ולא הטיל
בגט הכ' שום תנאי בעולם אלא גרסה גירושין גמורין
כרת וכהלכה וקראנו את הגט וראינו מעשה כראוי
וכהלכה ולא נמצא בו פיסול בעולם ולהיות מעשה הכל
בפנינו כראוי כתבנו וחתימנו לה סטר ראיה להיות
בירה לזכות לאביה והיה זה פה עור פ' ביום כך לח'
פ' ס' פ' לזכירה והכל טריר ובריר וקיים וחתימן הב"ד:

הלא

מעט וידעת כמה חומרות נכתבו בדין
שליח קבלה אשר עליו נכתפון הסוכקים
וכמ"ס הרב' הלבוט ולכן כתבו העו"ם סכריך לזיהר
ולעשות כל האפשר שלא לעשות גט ע"י שליח קבלה
אם לא יהיה הכרח גדול: לכן ראוי להסתדל שלא
ליתן גט על תנאי אך אם השעה צריכה לכך על כל
פנים הוא בהכרח: ונריך לזיהר שלא יזכיר התנאי
קודם נתינת הגט ר"ל קודם הכתיבה אלא בשעת
הנתיבה: כריך לזיהר שיהיה התנאי כשול: ושהיה
הן קודם ללאו ותנאי קודם למעשה: ושהיה תנאי
ברבר א' ומעשה ברבר א': ושהיה התנאי אפשר
לקיימו: ושהיה התנאי בגט קצוב: והרי לך דרך
משל אומר לה בשעת נתינת הגט הרי זה גיטך על תנאי

זה אם לא תנשאי לפלוני בתוך אלו החמשים פנה יהא
גט ואם תנשאי לא יהא גט: ואם לא היה קצוב זמן
אזינו גט כריתות: ועתה אבאר מה ר"ל אין קודם
ללאו ותנאי קודם למעשה: הרי זה גיטך: **הרי**
הן קודם ללאו שאומר לה אם לא תנשאי

לפ' אם לא באתי מהיום עד כך זמן יהא גט ואם
לאו לא יהא גט: וכפול ותנאי קודם למעשה שהרי
תחילה אמר התנאי אם לא תנשאי וכו' ואח"כ המעשה
דהיונו הרי זה גט והתנאי כשנאי האיש פ' והמעשה
הוא הגט שהם שני דברים ואפשר לקיימו זה ברור
לחכם כי יחכם עוד ובהא סלקינן ובהא כחתימן שמי
טאינו בקי בטיב גיטיין וקדושין לא יהיה לו עסק בהם
כי הם דברים התלוים בחוט השפירה וקרובים הם
להפטר והזיק למתעסק בהם שלא בידועה לפי סגורמון
חו' עירוב ממוזרים ביחס הטהור והקדוש עם ה'
וברוכי לכן הטומע ישמע והחדל יחדל:

ס"ט

לנאי וראש כמ"ד משה בכמ"ה גרמון אל
טילקי נדו: **ער** מעשה שהיה וכו' בא'

מטבלה לפס גרות ולא היה לה גט שחרור
ובסנודע אלו הדבר כתרעמתי עמו על הדבר שהעשה
סלא ככדורו ולכן שמתו עין עיני עליו וכוף דבר כדון
ההוא הכריתיה עוד טבילה וגט שחרור לראיה בירה
וכתן ביד הגברת שלה כדו לתתו לסכחתה בפני עדים
ובשעת מכירה כה אמרה לה הרי זה גיטך והרי את
משוחררת ממני בו מעכשיו ומותרת לכל אדם ככל
הכתוב בגט זה: ועיין מ"ס הרב בש"ך י"ד ק"ו רפ"ז כ"ט
ס"ק י"ט במס' הריף והרמ"ב וס"מ ודעת הרמ"ב
בתשובה שהביא הב"י בסוף דף ס"א: ואחר גמר דין
שמתו ס"ד במה שנזדמן לפני פרי חרם הוא ככר דבר
שמואל לרוב החקוד מוה"ר אבובא ז"ל ס"ו עק"ט
וראיתי סכך עלתה הכמתו והכמת חבריו רבני
ויכזאם במעשה כיוצא בזה ואותו הראתו לכמהר"מ
הכ' והודה ולא בוש אשר לטע"ב ולהיות כי ללמוד אני
כריך ואין לי חפץ בהודאת בעל דין כזה הרצתי
הדברים והגדתי דעתי בהכמת הרב הכ' ז"ל ליחוד
ברויו הרב הכולל בחכמות וברעות מוה"ר הנכוי
קיום מפורסכא נרו והשיב לי וזל לפניך כי לחיבת
דבריו ראיתי להעלותם על הכ' ובריו העומד: **ער**

מה סכדשתי ממע"כת בטכחה ושמעאלית
שהטבלוה ב"ד בפני רבה ומדעתו לפס גרות נראה
לע"ד שהיא בירת גמורה ואינה צריכה גט שחרור
שפרי לא היתה מעולם בתורת עבדות מלא טבלה
לפס עבדות וא"כ לא נכנסה בכלל יהדות מקמי הכי
סתהא זקוקה לגט: הבע עצמך אלו לא טבלה לגרות
ולא לעבדות והארנן שלמה לכעסה סתהא בת חורין
וארעיתא שתחזור אל עמה ואל חלוקיה לכשתרצה וראי
סיהא

שהוא כנכרות דעלמא ואם תתראה אח"כ להתגויר
 תהא גיורת במורה והכא כמו דכונתא דבשעה סטבלה
 למס גרות מדעת רבה נעשת גיורת במורה מנכרות
 במורה דהוית מקדמת דנא : ואפי' כיוח שהיא מאותן
 שנסבבו במלחמה דגופן קמו לרעת קצת מדינא דמלכותא
 הויכו דוקא לומר שלא תהא בת חורין אם טבלה למס
 כך שלא לדעת רבה אבל אם טבלה למס גרות מדעת
 רבה יבא לת לחירות וא"כ גט שחרור כיון דכד עבדות
 דכיוף לדת ישראל לא חויל עליה מעולם : וכך משמע
 מלשון הכימוק"ב בפ"ה החולץ אל ולפי זה עבדים ושפועלים
 שלכו אונס יכולים להתגויר אלא לרעת רבם ואם נתגויר
 שלא לרעת רבם אין טבילתו טבילה ופריך לברר כי
 מדעת רבו היה ואילו לא פקח' הו' עכ"ל דמשמע מניה
 דכבודור נשוא מדעת רבו בטבילתו למס גרות כני
 ומוה"ק גכ" בתשובה ח"ב סי' ז' כתב להדיא דבטוס
 גנוא אין העבד כנעני גופו קנוי אפי' הלקוח במלחמה
 עד שטבילוהו למס עבדות ע"כ ודעתו לומר דלא אמרו
 בלקוח במלחמה שיהא גופו קנוי אלא שלא יוכל לטבול
 למס חירות שלא מדעת רבו וכדמוכח מדברי הכמוק"
 דלעיל אבל אם טבל למס גרות מדעת רבו הרי הוא
 ככנס בתורת גר גמור מיד ושעבודא דגופיה כמו פקע
 מניה באותה שעה כיון דלא חויל עלויה דר' עבדות
 מעולם דהויכו עבדות ביהדות ולא היה בר גט שחרור
 מעולם : זה הנלע"ד נכון לפי דקדוק השמועות דאיתמו
 בהאי מלתא ואם יראה בעיני האדון עם שאר המורים
 לעשות שיתנולו גט שחרור לשפירא דמלתא קרינא בהו
 מהיות טוב וכו' כדי לחלוק כבוד למר ולמה שהורו כבר
 בזה שלמים בעיר וזכירואה לשנים חלפו למו כמו שהובא
 בתשובת הרב התמים ס"ר אבובא מוכת דורינו אל באם
 וכו' ע"כ - והא"ל דין ספקה בטבלה קודם למס
 עבדות וקבלה עליה ברצונה להכנס לכלל
 עבדי ישראל אי במה שתטבול בפני טלמא למס שחרור
 כותבין לה שטר שחרור זה באזהרת השטח דברי' שפוס
 שחרור עבדים לגיטין נשים ומותרת לבא בקהל ואם
 עברה וטבלה למס גרות מבלי קדומת הטבילה הנ"ל אם
 היה ברשות אהונה וכפניו שלא מיחה הרי הוא משחרר'
 וכתב הרמבם בהל עבדים בשעה דברים שוין שחרור
 עבדים ולגיטין נשים ובשאר דברים הרי הן כשאר כל
 השטרות ואלו הן ה' דברים שפולין בע"פ זכרון בעד
 כותי וזריפין כתיבה למס' הממחרר עצמו ואין נכתבין
 במחור ואין : תותמוס עדיהם אלא זה בכני זה ואחר
 שחרור עבדים וא"ל גיטין נשים שוין למולך ולמביא וכו'
 ע"ס כי הוא אל כמנהגו בארס א"ל למכור דין וחשבון
 וכתב בעל העיטור דף כ"ח א"ר דבעי ביטול מורעי וקטן
 וכתובה באנפי נפשה פדכת' בגט נשים דחד טכוס
 4 וסוף והן פעת ראינו למחר"ס הלוי אל בפ"י מ"ב שהביא

לשון זה וכתב ע"כ דרך קודם שיתחיל הסופר לכתוב
 שיאמר הרי אני כותב גט שחרור זה למס פ"ב לשחרר
 בנאית פ' (אז) פ' עבדו (או שפחתו) בת א"ל לשמו ולסמה
 למס גט שחרור והעדים ג"כ כשחתמו יאמר כל א' הרי
 אני חותם גט שחרור זה למס וכו' כנ"ל וחותמים כדרך
 שחותמים בגיטין נשים זה בפני זה וא"כ יקח רבו הגט
 ויתנהו ליד העבד או השפחה ויאמר לה הרי זה גט
 שחרורך והרי את משחררת בו ממני מעכשיו והרי את
 לעמך והרי את בת חורין ומל"א עוד כתב הרב הנ"ל
 שפחה אחת ששחררה רבה וכתב לה גט אע"פ שלא
 טבלה היא משחררת לענין שאין לדון עוד מעבוד עליה
 אבל עדיין אינה מותרת לבא בקהל ולהנשא לישראל בן
 חורין עד שתטבול בפני טלמא וכן נראה מ"ס הרמבם
 פ"ג מ"ב ואינו במעשה זה שהיה הזרתו למפחה
 שתמתין טלמא חתום מיום קבלת הגט כדרך האטה
 המתבררת לפי שפריך הבחנת זרע ומכברת ראשי דבתי
 כן והכי מתבאר לכל מי שיש לו מוח בקדקדו אף כי לא
 כמאז כתוב בספר - כוכב גט שחרור - באחד בשבת ט"ו
 יוס' לחדש סיון שנת כך וכך לבריאית עולם למיין נשאו
 מיין כאן במתא ידועלס דיתבא על מי שלח ועל מי בורות
 אלא אסתי בת שמואל הכהן העומדת היום בירושלם
 הנזכרת וכל שום אחר ונתיבא דאית לי ולאבתי ולאיתי
 זביתי ברעות כפטי בדלח אינוסא ופטיות ושחריות
 יתיבוי לוכי אית רחל העומדת היום בירושלם הנזכרת וכל
 שום אחר ונתיבא דאית לוכי ולאיתי רבותי ופתיבוי לוכי
 מן קדמת דנא וכדו שחררית ופטרנת וחררית ותיבוי לוכי
 דיתיהויון רשאה וטלמא בהנפשוכי למתך להתכבא לכל
 גבר ישראל דיתביוין ורשיון בניבוי למולך אולסן
 אוריותא ואנש לא ימחא בדיוכי ולא בזרעיוכי מני מן
 יומא דכן ולעלם והרי את לנפשוכי את לעצמוכי את
 לגרמוכי והרי את בת חורין דין די יהוי לוכי יבאוי כפר
 חרורין ואגרת שחרורין וגט פטורין כדת משה וישראל
 ואנחמא כהדי דחתימין לתתא קינוא מיד אסתר הנזכרת
 קיין טלם מעכשיו במאז דכשר למקבא ביה על כל מאי
 דכתוב ומפרט לעיל והכל שריר ובריר וקיים

ע' סדר החליצה בקיפור : מצות החליצה בטלמא
 דיוגיס יודעים לקרות ויהיו רזרה וישראל
 מאב ואם ולא יהיו קרובים זה לזה ולא ליבם וליבמה ולא
 יהיה בהם שום פיסול ולא קומים :
ב' ויהרהרו קטובה דיוגיס מכל חטא שפוסל אותם
 לדין :
ג' יוספו עליהם שני דיוגיס כראשונים
 לכתחילה :
ד' אחר שנועדו החמשה דיוגיס הנזכר קובעים מקו'
 לחליצה בגובה של עיר ומקום מפורקם והולכים
 טס

פס בערב יום שלפני החליצה ויאמרו המלפס ריזיז ל'ב
 הנכספים למחר נשב במקום הזה לחלוץ (עיון תומת
 ימרים כ' ק"ב דף ח' ע"ב א"ס קבעו הדיוזים מקום
 לחליצה מבערב ובבקר הלך לו החולץ ונרחה אותו וז
 ואח"כ בא לחלוץ ממחמת שנתרצה א"ס כריך לקבוע מקום
 פעם סנית או די בהזמנה ראשונה וראיתי כתוב פס
 לאמר ראש' א"ס קבעו בערב וזס שלפניו ונתחרט באותו
 ערב היבס ועוד בבקר כתפזים איכו עולה להס אותה
 הזמנה ואכי ראיתי שבמקום עיבון הקלו וסמכו ההזמנה
 ראשונה:)

ה ביום שקובעים מקום יסלחו להזמיר ליבמה שלא
 תאכל ותנפתה למחר עד שתחלוץ:
ו ויחרו ביום ההוא א"ס היבס והיבמה גדולו וראויים
 לחלוץ וילמדו היבס והיבמה להקרותם הפסוקים
 כהלכתם:

ז וילמדו ליבמה חלוצת המנעל:
ח שלא תדבר הרבה קודם חליצה וסלא תרוק קודם
 חליצה וסלא תנקר טיבזה קודם חליצה:
ט יברקו הדיוזים א"ס המנעל עשוי כהלכה -

י **ביום** החליצה אחר התפלה יסבו הדיוזים
 במקום שקבעו מאתמול כמפסגן דהיוזו
 ה' דיוזים בספסל א' והסני דיוזים הנכספים בספסל
 אחר מן הסד: והיבס והיבמה עומדים באמצע וינתעטמו
 היבס והיבמה כאבלים: וסנים עדים עומדים וסואלים
 הדיוזים לעדום: ועד א' כאמן ואפילו קרוב או אשה או
 סמחה או קטן כבון דגילוי מלתא בעלמא הוא:

יא סואלים הדיוזים לעדום: א"ס היבמה הזאת היא
 אבת אחיו של זה היבס ואומרים הין א"ס
 הכוח המת זרע ואומרים לא מאתה חולי מת הבעל סלא
 והיה מן הנטבעים: א"ס היבס אחיו של מת מאב וגדול
 האחוס ואומרים הין: א"ס היו יחד בעולם ואומרים הין -
 א"ס הוא גר א"ס היתה הורתס ולדתס בקרוסה ואומרים
 על הין הין. א"ס היבס והיבמה גדולים: וא"ס הבואו סתי
 סערות ואומרים הין. א"ס יש פנים ותפעים וזס סמת
 הבעל ואומרים הין:

יב **הקירות** סלא יהיו היבס והיבמה חרע
 ס' ואלמים: סלא יהיה היבס
 ס ומא: סלא יהיה רגל היב' עקומה או הפוכה סלא יהיה
 מהלך על אצבעות רגליו: א"ס היבס אטר רגל. א"ס
 היבמה אטרת יד ומינה: ויהרות סלא תרוק עד שתחלוץ
 וסלא תדבר הרבה קודם חליצה.

יג **שאיות** וסאלו הדיוזים ליבמה א"ס אכלה
 וספת' היום סוס דבר ותאמר לא:
 יסאלו להס א"ס רזוס לחלוץ או ליבס ויאמרו סאין רזוס
 אלא לחלוץ: כריך סלא והיה היבס אכוס:
יד **מעשים** מתירים לו א"ס נסבע לחלוץ והוא

אכוס: או סלא לחלוץ זהוא עבריון:
 ובטל המודעות ויאמה הרוזי מבטל לפכוס כל מודעי
 ומודעי דמודעי ומודעי דכפקי מגו מודעי דמודעי עד
 עולם סמכרתי על חליצה זו וכל דברים סמכרתי
 סכסותקיימו גורמים לבטל חליצה זו הרו הס בטלי
 מעכשיו וכן אכי מעיד על עצמי סלא סכרתי סוס דבר
 סתבטל חליצה זו מס בתו והרוזי פוכל כל עד או ערוס
 סועדו סמכרתי או סאמרתי סוס דבר סיבטל חליצה זו
 או יורע כחה ממחתי -

ירחץ רגלו הימני יפה ויפה וינבכו היטב ויכריך בגד
 סביביו וילך בו: ויקסור היבס ככף המכנסוס למעלה
 מסוקו:

יראו הדיוזים א"ס רגלו קוי מכל סנוף:
 יברקו הדיוזים המנעל א"ס הוא עשוי כהלכתו ומכוון
 לרגל היבס וסלא והיה סוס טוט דבוק מבפנים -
 יתן בעל המנעל ליבס המנעל במתכה ויקהנו היבס
 בהבבה -

ינעול המנעל היבס ברגלו הימין וחק ויהיה כמדת רגלו -
 וכמוס הקרסוס בלולאות כסדרן ממטה למעלה
 וכריך הרצועות כביב סיקו בכקבים סבאזכא המנעל
 יקסור סכיקצונות הרצועות על בסר הסוק למעלה מאזני
 המנעל מלפניו סכיקסרוס זה על גב זה ועיבזה עליהס
 וילך היבס במנעל ברגלו ארבע אמות לפני הדיוזים
 סיראו א"ס הוא אטר

ויהרו ב' ליבס וליבמה סיכונו סבחליצה זו תהא
 מותרת היבמה לסוק -
 וסיכוין היבס דצרו היבמה סיבין היבס דצרו היבמה
 כסאומרת מאן יבמי להקוס וכו' אומרים לו הבנת מה
 סאמרה. וכן לה דצרו היבס.

טז ועמדו היבס והיבמה והדיוזים וספוס וגדול
 מה' ג' דיוזים מקרא ליבמה בלסגן הקדס
מאן יבמי להקוס לא אחיו שם
בישראל לא אברה יבמי

א"ס טעה באי זו תיבזה וחזור לראש הסכוק. ותאמר לא
 אבה כנטימה אחת.

ואח"כ מקרא ליבס בלסגן הקדס **לא חפצתי**
לקחתה

וואמר לא חסכתי כנטימה א' ותיבת לקחתה הלמד
 כסבא ולקחתה מעוק בה' א'

יז יסגן היבס לכותל או לעמוד סאחריו וידחוק רגלו
 בקרקע.
 ויהרו ליבס סלא וסייע ליבמה בחליצה -

יז ונגשה

יבמתו אליו מעומר ותכוף עמה ותתיר קטורת המעל ואח"כ תתיר הקרשים מתוך הלולאות תחתון תחתון תחלה ואח"כ תפריד אזני המעל מעל כסד הסוק וכל זה כשהרבל של היבס בקרקע אח"כ תתפוס רגל היבס בידה השמאלית ותבנהו מן הארץ ואח"כ בידה הימנית תחלוץ העקב ואח"כ תאחוז בידה הימנית בחודו של מעל מעד האכבשה ותחלוץ אותו מעל וכל ומלכת המעל בארץ למדחוק:

יח

אח"כ ואמר לה גדול הדיונים שתאסוף רוק גדול בפיה לא שהוק ולא עיטוס ולא תרוק מים או תמוץ מתוך סנייה דם רק רוק לבן. ותעמוד היבמה כגד היבס וירקה בארץ כגד פכויו ויוק גדול וכרוכים החמשה דיונים לראות הרוק כשיוצא מפיה עד שיגיע לפני היבס לארץ ואח"כ מקורין ליבמה כלסון הקדם:

**בְּבֵה יַעֲשֶׂה יְאִישׁ אִשְׁרָאֵל
יִבְנֶה אֶת בֵּית אָחִיו וְיִקְרָא
שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל בֵּית חָרֹץ
הַנְּעָרוֹ**

בית חלוצ הנעל: בית חלוצ הנעל. בית חלוצ הנעל. וכל העומדים עם עוכים חלוצ הנעל. חלוצ הנעל. חלוצ הנעל.

יט

וחזור החלוצ המעל לבעליו מתרי טעמי הדא כדי שיוכלו ליתנו במתנה לאחר כשהולץ. ועוד כדי שיוכה בו במתנה שנתנו לו ע"מ להחזיר אם אינו מחזיר מתא' שלא זכה בו וחלץ במעל שאינו שלו.

כ

ואורים הדיונים יהי רבון שלא תבאנה בכות ישראל לא לירי חליצה ולא לירי ויבוס כשועמדו ואמר הרין ברוך אקב"ו במצות וחקים של אברהם אבינו: ובזרים חרם על המוציא לעז על החליצה. ואח"כ כותבין לה ב"ד בט חליצה וזה נוסחו:

ביום

פ' בשבת כך ימים לירח פ' ס' כך לב'ע למכון שאנו מכין הכא מתא פ' אכחא דיוני דחתימין לתתא במונת תלתא כחדא הויכא ויתבין בבי דיכא ובלקית קרמא פב"פ ארמלת פב"פ וכך אמרה לנו פב"פ רכא אחוה דבעלי פ' מאכוח הוא דהויכא כסיבת ליה ושכיב וחוי לרבנן ולכל ישראל שבק ובר וברת ומחסין ומקום שמה בישראל לא שבק והדין פב"פ אחוהי הוי ליבמי יתו וכען רבנן דיוכי אמר ליה אי שב ליבומי יתו ויבס ואי לא לוטלע לי קרמיהון רבליה דימוכא ואשרי סניה מעל רבליה ואריק באכפוהי ואשתמודעכא לפ' דא

דהויא אכתתיה דפ' מתכא ואשתמודעמהי דפ' דכא אחוהי דפ' מתכא רבבוי הוא ואמוכא ליה אי בבית ליבומי יתא ויבס ואילא אוטלע לה קרמא רבליך ימוכא ותשרי סינך מעל רבליך ותירוק באכסך ועני ואמר לכא לית אכא צבי ליבומי יתה ומיר דקרונה לפסוק דא מאן יבמי להקיס לאחא פס בישראל לא אבה יבמי ואף להאי פלונת דקרונא לה לא חפצתי לקחתה ואוטלע לה רבליה דימוכא וסרת סיניה מעל רבליה ורקת באכפוהי דוקא דאתחזי לכא מפומא על ארעא ותוב דקרונה לפ' ככה יעסה לחיש אשר לא יבנה את בית אחיו וקרא שמו בישראל בית חלוצ הנעל ואכחא דיוני וכל רהו תמן יתבין עכומא בתרא חלוצ הנעל חלוצ הנעל תלתא זמני ומדאשתעבור עובדא דכא קרמא סרוניה לפלונת דא למחך להתקבא לכל גבר דיתוכבין ואנס לא יתחא בידהא מן יומא דנן ולעלס ודא גיטה דחליצה דכא דכתבא וחתמא לה לזכות ולראיה כדת משה וישראל:

כא

נוסח כתובה יבמין שהובא נוסח בה"מכם בשני' בס'

כך לירח פ' ס' למכון שאנו מכין פה מתא ע' איך אחא קרמא פ' בס' ואמר לכא אחו דמן אבא שכיב וחוי לרבנן שבק ובר וברת ומורית ומחסין ומקום שמה בישראל לא שבק ושבק הדא איתתא דשמה פב"פ וחוי לי מן אורייתא ליבומי יתה כדתיב בקשר אורייתא דמשה יבמה יבא עליה וצביאת פלונת דא ואתיבמת לפב"פ יבמה לאוקומי שמה בישראל כדכתיב ויהי הכבוד אשר תלד ויקום על פס אחיו המת וכו' וכתב לה פלונת יבמה לפלונת יבמהיה כסוף זמני מתאן דחזו לה רהו כתבין בכתובתה דכתב לה בעלה קדמאה והוקיף לה מדוליה כך כך וכך ודא כדזכורא דהנעלת ליה וכו' הכל כמאר הכתובות

נוסח בט חרם וכתובתו לא ראיתי להעתיקו כי כבוד הובא באופן היותר אפשרי במהדורא בתרא של בעל כמלת שבעה ומצאת כי תדרסנו

ע"א נוסח

מה שכותבין להתיר לאשכנזי שרצה לישא אשה על אשתוכסי

נשאה

שאלה על אורות פ' אשר הוא מעדת ק"ק אשכנזים והוא יושב היום במתא פ' ולא זכה להבנות מאשתו ראשונה ורצה לישא אשה על אשתו לפס שמים לקיים מצות פריה ורביה אלא דחוטט שלא לישא אשה על אשתו משום חרם רב"מ"ה ז"ל שהחריס שלא לישא אשה על אשתו ושמע דיע לו היתר בזה ע"י חתימת מאה חכמים משלם קהלנות ובקש מאתנו לתת לו רשות בראשונה

קונטרס

לגיטין

סט

אלג'הר • אישטרוליוא אונשה • אלוא

דמקרי אלוהו • אלפינדי • אומורפיה היה נתוב

כריחוק קצת כאילו אף למוד מורפיה למוד להקמ'ם שאלתי ואל' סכלסון יון ד'ל' ארמוזה ואם כן אין כריך כריחוק • אנשטי • אומנושטו ה'ום כריחוק קצת אומ למוד נאטו

לחוד • אישטוק • אישטרוק כריך להיות אשתרוק

בן נמשא כהרובם (ונדעבא דהאי ליטנא דכתב אשתרוק כך נמשא כהרובם וגם העברת הקולאום על אישטרוק איכה מהעצתק הראשון אלא כתיבה להם ומדשה ושואים לרון על הגה א • אלויה סס אשה • אנגיל • אוזבואינה כה' אלו

לחוד בואינה למוד כריחוק קצת • אפינדא כה'כ כריחוק קצת חפי לחוד דהא לחוד • אלוער דמקרי לזו • אשר המכונה חכשיל סכך היה כתוב כשטר

הבא ממקום האשה • אלשה דוגה סס אשה והוא שתי תיבות • אנרהס סס עדכ • ארכודופולה והוא כיבוי

אסתר דמקריינא שאלוא • אישטוראלדה • נוסחא אחריתא כוין • אבשלוס

ממוהר'יקש זל אליגריאה • אורו וידה :

אלגופאר • אורו בואינה ונראה לי שמה שצריך לכתוב הא ולא חלף

לכסוף במכה הלעז הוא מסוס דתייסינן שמה הסופר יפירי מעט כין בואי לנה ויפסם הקורא בואי עתה לכך אורו איכתוב כהא דכסוי ליכא למעטני ליכא קפירא כלעז איכתוב כהא לכחוק אן

כאלף כרוך כנימין (כס'א כתוב כך אורא בואינא ונוסחא אחרת ה'כ תיבות כהא לכסוף אורם בואינה • איסתארפולא • איסתויתה • אם סעדא

אמבארפה אבו סעד • אירוני :

בילויא • בולה • בנימן חמר יוד שנית • ביון וינדא כך ה'ס כתוב כאלף

וכון פסוטה כתיבת ביון לחוד ויביח לחוד בבאני חמר חלף כין הכ כיתים • באלו כאלף העמות דף זת • ביורם בואינה • בולאדה • בולו

בלאנק א (עיין לעיל בקונטרס מעיק ת') בוהדנא • בינג'ו • בינו • ברוינה :

בשויוצי • בוליצדה • בולה בבוק סס פרמי

בונגואה דמקרי כאלו • בבנאני • ממוהר'יקס זל • ביון

בוינדא • בילויא • בילא • בלאנגווא :

ועיין חס'ל ט' • באסו כת פסח הכהן כך ראייתו כנס שנית כ'כ זל וג' ראייתו בולא כאלף כת שמוא • סל מוה'ר'ס אמהב חלוייה • מערכת

בראשונה ואח'כ יחתום שאר החכמים ממני קהלות וכדרכנו לבקשתו להתיר לאיש הכ' שישא אשה על אסתו דבמקום מצוה לא החרים דג'מה זל כאשר הורה גבר הבאון הראש זל בתשובותיו והגם שהבאון מוהר'י מוכן זל בתשובותיו חלק על הראש זל הכה באו אחריו שני המאורות הגדולים מרן הרב הגדול והקדוש מוהר'י קארן זל בתשובותיו מוהר'ס זל בתמו' ודחו כל רברי מוהר'י מוכן זל והורו היתר הלכה למעשה אפי' בלי היתר מאה רבכים מג' קהלות : ומ'מ אין אנו מתירין לאיש הכ' עד שוכימו ווחתמו בהתר הכ' מאה חכמים מג' קהלות כמ'ס הבית חדש בא'ה סו' א' וכברוף ב' טענות הכ' דבמקום מצוה לא גזר ד'גמה והסכית ברשות מאה חכמים מג' ק יט להתיר בלי פסקוק (כאשר כתוב אזלכינו באריות בפסק סיקודו הנאונים מדרות שלפנינו על זה זה ימים וסכים) ולראות האמת ביד האיש הכ' אכחנו קמנו וכתשרד לעזרה ה' בבבורים להתיר אסורים בקומר קטר תקנת דג'מה זל ולהוות אמת הדבר מאת האלהים וממחר האיש לעשותו כתבנו וחתמנו פה מתא פ' חס'פ' למ' פ' ליצורה קיים :

ע'ב אמר המכ'ה ראיתי להעתיק פה מערכת הסמות שנמצאו אצלי מכתובת יד

אמר מהם הועתקו אצלי מקונטרס אחד כתוב מכ' על הרב המובהק כמ'הר אהרן ו' חיוס אשר בו מעור סנעתקו ובאו לירו מסופר מובהק ומעתיק האמת במה שהוא לפו סברת מר זקנו הרב המופלא כמ'הר אהרן ו' חיוס זל ובית דינו אף טרובס באו בקטר הסמות אעתיקים לסניך כאשר מצאתים אגב חידושיהו ואחריהם יסעו סמות שמצאתי בקונטרס מוהר'יקס זל וכל הסמות ואבחרויהו זל כל הלמוכות הכתובים עליהם חוץ מהיכא דרשומא חזי עיגול הלכנה כזה שהוא לקט שלי והסאר הכל הוא מקונטרסים הנזכרים ובטעת מעשה המעיין ועיין בהם ובסמותיהם הכל כפי הדין ולפי רוחב דעתו ובקיאותו :

הדון ולפי רוחב דעתו ובקיאותו : | מערכת אות האלף • אורו • אפינדא • אנשטה • פולוויטה כן

היה כתוב פולו לחוד זיטה לחוד כריחוק קצת עוד מוספקי איך כתב זה הסס סומח'ל כמה כחוק אות האלף ושמה טעה הסופר כחוד מתרתי או דילג האלף מהסס או טעה וכתבו כאן סלא במקומו •

אורדואינויא אורא • אפרזפולא אמאדא • אליגרא • אישטרונא • ארכונדו • אישפיראנסא

להקמת הרב מוהר'ל' אופיראנסה היה חוקם כהא לכסוף וראיתי גט כעשה כנית דינו של מוה'ר'ס אכובכ זל כתוב כך אישפיראנשה כת שמוא סלום כשין אחר הנון והא לכסוף חלוייה •

קונטרס

מערכת אות הגימל

פרא גאמולא כשם זה תחלנו ככת' מהרות ש' שהיה כתוב
הא כסוף וכך עשינו מעשה' לשון כשם זה
תחלנו וכו' אינו תכנית הסופר ולחלוחית הדיו קיומת ובעק יורשם
תו' שאלתי ואחרו שהיה לשון ערבי וגזרתו חלשון חילוי פנים וכלשון
שורקי מינוט' גראסיא גולדה שם השכמות גרוי
לא יכולתי להכחין
שם כקונטרס
אי היה הא בחתונה או אי היה ריש ויוד כת' לפי שהיו דקוקים מן
הר' גלויה בת חלפון דמתקרי' הליפא גולה שם

אשה גמאנה ככתב גט א' לשלחו ע' שלח מעדיה לוי להוליכו
בארמכלום לאשה א' שמה גמאנה בת יוסף שלח
לה בעלה מומר יוסף' יואה כי כך הכיח שלח שטר שלח קבלה
מש' גוייא גראסיוזה מוהרקס גאמילא כקודה על
הגימל והא לכסוף גודיוכה
ראיתי שלח א' ששאלה מפיה לרכני וכוניח

ומתאכונה על גט שכתב כשם יהודית בת ישראל וכל שום
אחר וחיכה וכו' אחד מהכתמים עומד עליו שהיה
כדי לקבוע וודיטא ואחרים חלקו עליו כאומרם סכין שהם
העיקרי הוא יהודית ומה שההגון קורים גודיטה
הוא שם יוצאתמנו כשיכנס ומה גם כי כבר נכלל כמה

שכתוב וכל שום אחר וכו' והרכנים הנל כולם באחד הסכמות שאין
לערער עליו משום דחלוקין בתרעיקר השם ומקורו דקבין בתורה
אשר ממנו יבא ללבושות כסים והדיוטות עמיקי שפה וכבדי לשון לבטא
אותו כשפתים כקצת סיכוי המכסה האותיות הן חמיר הן יעיר הן חליק
כדרכן לעשות כדון שמות המקרא וכולם כוונתם לרמוז אל השם
העיקרי המונח לה כראשונה כמו שבת' העור א' ש' קב' וכהנהשת
מהראש שם טע' ולא כשם היונה מהשם האחר כגון חבליית חרבליית

אין כדי לקבוע והיינו תמם יהודית וידיטא וכו' יש חיליק בין הספררי
לאיטלייכו איטלייכו אין קורים כלל ליודיטא יהודית אלא כפרים
קורים אותה כשם יודיטא אבל בני ספרר אומרים ותקרא שמה יהודית
וגם כתיב כה כותבין כך שמה ואלו החיכו' כגון יודיטא ודכותא
עיקרין בלח מן הככרים להיות שנע' בשתקענו כיניחם כגון לקרות
כהן ודק וכעת זכיתי לראות שמה כדפום מ' הרב התמים מופת'
דוקינו כמור'ים אלוהי מ' גאליה גוהרה גזאלה

גוסנה שם זה של גוסנה חישמעלית
הם כותבין אותו בצנה נקודה על
הגימל גינטיל כתב המכונן שכל שם
משם יוני כותבין כסוף השם הא סכך גילין לכתוב
היוונים ע' באורך' גם כתב כי שם חבולא רנקולה שולח שחולה
כאלף לכסוף וכתבו חנה' דמתקריא חבולה וכן כל כונת כזה'
גוטלה השכמות

מערכת אות הדלת

דולסא דברה חסר ווא' דיאמנטו לק'ת עיין
עוד שתי כנסאות כס' השמות דיאמנטו כסני יודין אחר הדלת
דיאמנטו כאלף אחר המס דישיואדא
כ'א כהא לכסוף במקום האלף
וכ'א בזין במקום השין והא במקום האלף אחרונה דראויל
דמתקריא ריזא רונה רונה רונה כן ראית
כטופש שר שליח קבלה שכה מקום

גיטין

לויכניא מ' שת' כש דוכא כאלף דמתקריא פאוונא וכתיב בגיטין
א' כשם דוכא לכד ווא' כשם פאוונא' ככ' שם הנל

דילקאדא לא כבוד אחר הלמד והא במקום האלף אחרונה
דניאל יש לפסק היאך כותבין אותו כגם שא' עף
סככל מ' דניאל כתיב כבוד בין המן והאלף ושידו כקודה
מ' כותבין ג' כותבים בלא יוד ושינתם כמשד כיתוקאל והסיקוד כאלף
וכיון שכל העולם קורין דניאל ואין היוד כרגש' כמכתב שפתם הוא
השם הכתוב בלא יוד וע' כ' כותבין ד' גיטין הא' דניאל כבוד והא'
דנאל חסר יוד וכן היה מעשה בפני מהרא' גם וכתב ב' גיטין וכתבם
זה אחר זה' מ'אלי ב'א אחר כל הכתוב כתיב עוד גם מ'אלי כס'
מדוייק' כתיבת יד על האלף רפה וכן מון לאלף הדגש והוא מחזיק
היוד כנ' חלה שכיחוקאל לכן כראש שאין לפקפק אלא לכתוב דניאל
כבוד כמשעשו' ועיין כס' שמות הגיטין מוהרקס דוכא כאלף'
דיאחאכני ככ'א דלעיל דוראנתא דיסיאדא
ד'הכר' א' אל כתב
דל' מוהרס בלשון ערבי דולציטא

מערכת אות הדי

הונדיל אשה מקדחת כעדישה כשם היגדול כמקום ליתע
ובשכיות וכפדת כגיור אחרת נקראות קלומירה וכשתקע שם היגדיל וכאש
להתגרם לכני תריונו הרב שיטה ופגם הנו קלומירה דמתקריא
היגדיל הירמוזא ויש קורין אותה טירמוזא' עיין במשהג'
הדסה הנא כ'א כמחורקס
הנה לפי שכן כותבין כערכי הלל
כלא יוד הילאל

מערכת אות הווא

וולודא כ'א כהא ווגטורא כ'א כהא ועיין כס'הג'
וידאל וינוטה
מוהרקס אל כתב ויליידא כווי ולא ככית
דפוי' וכן בראה לי שהגו כיושלים תו' ועיין כס'הג' שכתב שנת
שהסוף מלכ'ת סכוב ככית ביליידה העומדת במתא פלס'
וידא וארדה וככתב ישעש' משמש ככית ש' הוא
חסר אלף ורדה וורטאוזה

מערכת אות הזין

זוו כבוד מקראי וכ'א זווו כ' יודין זוסמן זקבירת
זהרא וכ'א זהרה כהא לכסוף וכך משעש' זעלוקמן
זכרו שם חסם השכחן
זושטא שם אשה וכן ככזכ
זאפורה כ'א זאפורה כ'א
סאפורה

מערכת אות זכ

זכר זמורידה וכערכי ככתב זמרדה זהררה
כהא לכסוף וכ'א זאהרה זיונה וכערכי ככתב כח יוד
ראיתי טופש גט משלוקיקי כתבו זונבול
כגון קודם הכית וכפי כלל הלבושים לעולם קודם הכית
כותבין חס' זושטאמבול לא חישאככול וכעוד כאשר כתב
לעיל העיקר ת' א' אל על ע'ש

מערכת

קונטרין

גיטין

חזן לנו חלף זה שאלו במקומו דוקא חזן ללמוד לתקום אחר והכי
ה' ל' ל' חייח כשאתה מניע אל וחכיתי היחך אתה קורא והכיתי ה'
והא דלותיות שהם ממוצא א' מתקלפות ר' א' שפעמים חכינו בכתובים
מתקלפות וה' לחותיות אחרות לפעמים ונודעין וחוספין כמו אל
תיקרי מה חלף מאה ש"ל שזהו כמו דמיו וחמכתא למה שקלסו
וחמכותא חקרה דרך דמיו חכל חלילה להוסיף ולגרוע ולהחליף כענין
הנישן והא לא היס חכס בקי בשמותיהם הרכה מאד חכור ל' להזקק
לנישן אל שנות חלו אל ערכי וחשכנו ככדי תנועת הלשון כי בקרוב
ישנה חלו הן עיקר תורף דברי ח' אל שיכולתי להלום ממה שבאר
ונמצא כתוב בגיליון וכל הסאר שהיה מאריך על כלל אופן הרגשת
הקריאה לא יכולתי ללמדס וקרינח חכל על דאדקין וכו' הי' ימלא
חמרבי ל' לחוקקס נודה נג'מה חמר יוד ונקודה על הגומל
נלא ככתוב לעיל לפי שכן כתב מוהרשע דמשפטו
חמר אר' גמרה כוסתא חתינח כמרא כחלף :

כדעת חכמי ספרד פוליוזא פושטודא פאחית
כס' זה לא היה מייבך בסוף התיבה אי בעי חלף או אי היה כתוב
הא פראנקא פאלומכא פלופיא פרישטירה
פשקליה נירמושא כא כהא לנטוף פלאטרה
פתימניא כקונטרס לא היה מייבך או הוא כתוב חלף לבסוף
או הא פרוסיווא פאסאנה כא כסין
כמקום הסוף חלף לבסוף במקום הא' ל' לחוקקס פאלומא
וכתב מוהרשק זל חכל ח' סי' יוד ביון דומקון קרו לה
הכי וחמיני סבי כראה דחין להקפיד בין פאלומה ל' פאלומכא
פלאטח פאוונא כחלף בסוף התיבה
פראנקא פירלא פראג
וכערכי ככתב חמר חלף
פרוסיווא פאדואינוא פרנ' אלה פרת
ס' חשה ערבית שר' פ' סתה בלשון סקס וחזינו חלמן פרח סוסן
גינח פרח וכו' :
מערכת אות הסיני

מערכת אות הסיני
זלבי גיליבי כן היה כתוב בשלש יודין הקמ"ח תמה
למה ככתב ס' זה מה ולא ככתב לעיל מאה
ועדיין כעת לא מחלתי פקדוני צפרה חמר וואו כן ככתב ליבמה
חמת' חוקקס צארופה וישמעאל כותב
חמר חלף חמר חבדי ונקודה על חבדי
זהפס
מערכת אות הקוף

קלארא קדון קשתו כואו ס' ח' קשתו כיוו
ס' חשה קירצה קדון קירנה קלוי
קירודא כא יוד חמר חמר הקוף קיישפולא כא קירצופלה
קאלו קורטו ס' ח' קדינה קרגא
קירצו קונפראדא כחלף לפכרי משפט הלבוז וחוק
מכתבו הוא לכתוב מס קודס היות
והפא וכסאר חותיות יקדמו הגון ולכן פריך לכתוב קומפראדא כמס
ולא כגון וכן פאלומה כיום ולא כגון וכן כתב ח' זל וכן למתיפה
אישליח קאלומירה כחלף חמר חקוף לפסרד וחמר חלף לשס
יון קוקונה דיוקריא מקדמין חלכה
כמדומה לי דכתרגום הוא חלקיון קודטה ס' ערכי חמודס
ומי ירושלמית וכעכבי ככתב חמר וואו קודטיא
קודטיא

מערכת אות הסתך
סעיד סיטו סט אלבנת כריחוק קשת כך היה כתוב
כקונטרס הא' וכמד שיטה
סחנא סאלווא כא סאלוא י' שם סקורין
כאלויא מוהרשקס כאפוארה סול וחס כתב
שול שנין לא שכל מהרש' ס' ח' ח' ס' קמכ ועיין כס' ס'
אות סין סעדונה סותיותה וכערכי ככתב כך
סותיה חמר וואו יוד
סת אל בית סת פת אל אהל וחמשר לעד
שם סת אל ככתב הכתוב לעיל כשית משפטו בתינו כזה שרצונו ל' נכרת
הכנות נכרת המשפחה נכרת הכית נכרת סקס וכן מחלתי שכתב הרב
כס' ס' ג' ע' ס' סרטאנה סעאדאת סועידה
וכערכי סעידה סעודי סראקיס סלאמה
סעוד סלומאן סאלים כא סאלס סעדה
מערכת אות העין

עקיבה כהא זמח כתוב בגלגולים חור זרע לביית ולשני ל'
סתה ס' עקיבה מלחן גראה שריך לכותבו כהא ולא
כחלף עכ' הרב חמר יעקב זמח זל עוזה משפט כהא לבסוף
במשפט כל' ס' ערכי ומחלכו ראינו
שהוא ס' ח' ס' יוד וזה הכתוב מה הוא ס' חשה שר' ל'
אחובה וחכונה ערבייה וכע' ככתב יחד יוד קטירה
בחד יוד וה' לבסוף בכתובת הישמעלים
כן כותבין נט' עוץ עיאר עיוש מחודס עליא
זה חשה ערבית וחמשר דמשפטו כהא לבסוף וסרסו הוא חמודס חליה
וקון בה ודחלישו חלף בעין
מערכת אות הס'

פירמווא חע' פ' שהיתה כקראת הירמוח פירמוא קרו לה הירמוח
לפי שכמשר הכתובה ככתב פירמוח וכתגרה כס'
פירמוח לעד פריך להתישב דכתמילה כתב פירמוח כחלף לבסוף
וכמר הכיבסיומח דמלחא כתב פירמוח כהא לבסוף וסמח השופר לא
בקי חלף לענין שפח סבראס הקובה אי כתיבין פ' ח' חלף חכל

מערכת אות הס'
פירמווא חע' פ' שהיתה כקראת הירמוח פירמוא קרו לה הירמוח
לפי שכמשר הכתובה ככתב פירמוח וכתגרה כס'
פירמוח לעד פריך להתישב דכתמילה כתב פירמוח כחלף לבסוף
וכמר הכיבסיומח דמלחא כתב פירמוח כהא לבסוף וסמח השופר לא
בקי חלף לענין שפח סבראס הקובה אי כתיבין פ' ח' חלף חכל

קונטרס

קודסיוא כ' יודין ואלף במקום ה"ה - להחלף קונדוסא
קירודא קומפראדא

וגם בקונטרס בחמת לא חתכר לי אם אחר הדלת היה האו אלף
כמו שכתבתי קאלומירא קמר קורטיוזא

קאמה קמרה קונסולא וראיתי גט מקוסטנדה
להחמר כמכונה משנת

ת"ט בתוב בו פתחה דמתקריית קובבולא וראין

מערכת אות הרי"ם

ריונה רוזא ריקח רושא ריונולא

רוזולא חמא ככל"ג שמות אלו עיין בס' סה"ג ותמחאם
מוהלקם דיקא באלף ריונא ג"כ

מערכת אות פס"ן

שולשנדה נהא לכסוף חלכח דכ"ע - שבתו

שטרובילה ראיתי למוהרזט
ול כתובות זמנא

בסמך כריסא והא כסופה וזמנא אקרא כתב שטרוביל

בס"ן כריסא ולמד כסופה עיין א"ה יוסחלתי' מ' זא

שמשו שחרו שול עיין בס' סה"ג שאהי

שטמטה ראיתי למוהרזט א"ה מ' זא דכת' שכות' בטמטה

בסמך נאסם זה קריאתו אשטמטה ואע"פ

כן כותבין בטמטה שטרופולה ומוהרזט מ' הנז כתב

שטרופולה בסמך ובקריאתו אשטרופולה

ואע"פ כן כותבין שטרופולה שראפולה במקום שאינם

מורגלים כלסון רומאניא ואין בעלי הלסון מכוונים שם

ונשנתם שם אשטרופולה וקורין לה שראפולה מוהרזט

שם שטמו ומוהרזט מ' הנז כתב שקריאתו אשטמו ואע"פ כן

כותבין סטמו בסמך שטנו שרה

דמתקריא סרלן שענדלן שקלוונה שמשולה

שבתודה שאלורה שאזבונא כן ככתב כפני

הרכ שריט סהב אל וכל דהאי עדות דכן ככתב דקאמר אינו מהעק

הראשון שקרא שם אשה כלסון ערכ דמתקריא רוחא למוהרזט

שבאתיא תלא אלף ואלף לכסוף שוניורולה

גיטין

עא

שאקרה באלף אחר הסין והא לכסוף וכערכו ככתב שקרה סין

קוף ריש הא מלסון כהנכה שגויה וכערכו

ככתב שג"ה כתר יוד וקודה פל הגימל

שלום מלא ואם כתב ספר פסול - כ"א שלם תמר ואם כתב מלא

כשר ופעם א' נתקכסו חכמי בנינו ירוסלם תו' לתת גט

ועלתה הסכמת כולם יחד לכתוב שלום מלא ואמרנו סך הסכמות חכמי

קוסטנדינה וקסת מחכמי מזכרם שחאדה מחודש וכערכו

ככתב שחאתה בעיני במקום

מערכת אות התי"ו

תופבטיו דמתקריא פפטו כ"א פפט חסר ואו תמר למוהרזט

תרכויה וכערכו ככתב תרכיש וכתב יוד ואם בתב

תרכויה נטית כשר וכן כל סיני שהוא תמונא

אחר און להקפיד - כן כתב מהרש"ם ח"כ מ' קע"ג

מערכת אות החמשים תשרי מרחשון

כסלו טבת שבט אדר גיסן אייר

סיון תמוז אב אלול נאם הרמב"ם וירושלם

כך הילענין שכירות הנשים בצפת כותבין פה העירה נפט

סגליל העליון דעל נהר דולבאי יתבא

קוי'שטנדיגה דעל בויף ימא רכס מותבא

שלונגיקו בלא אלף כין סין ללמד כיצ

מקובל מהקדמונים דעל כין יתא מותבא ומתימי

מעובות וכארות מתפקח' דיניזיגה יתא דיתבא כיתא

מוראן גם כן דמתקריא חמיש'לדרס דעל כוף

ימא וכהר חמשי'ל וכהר טיה מותבא ככולאך כהגו לכתוב ככולאך אל

קאהרה הסמוכה לפסטאט' חזרים דעל נהר בילום מותבא נא

אמון דעל כוף ימא רבא מותבא' ראיד דעל נהר בילום מותבא וכן

דמ"אט ותיבות אלקאהרה בולם בתניה חקת' כל שם

הלקוח ממש יוני כותבין כסופו הא כמו כלסון

הקדש ומ' יפת אלהים לופת וכו' וכל שם הקדש כה"א לכסוף ומ' מעלן

כקדש ולא מורדין' וכל שם לעז או ערום באלף לכסוף וכן כשם

אשכנזי באלף לכסוף ומ' ווא' תרגום סה ערבי כהא לכסוף ועיין כשם

מירה וכבר הקדמתי שכשעת מעשה כריך לעיין כל דבר ודנה כדקדוק דק

ובשאר לי זכות המכתב והזכרת הדברים כעת כפני עורי ההוראות אשר

לכם פתוח כפתחו שלאולם לכבר אוכל מתוך פגולת ואת אשר נפטנו

בו הוא הקדוש

תמו ונשלמו השאלות והתשובות בולם
שבח לאל בורא עולם